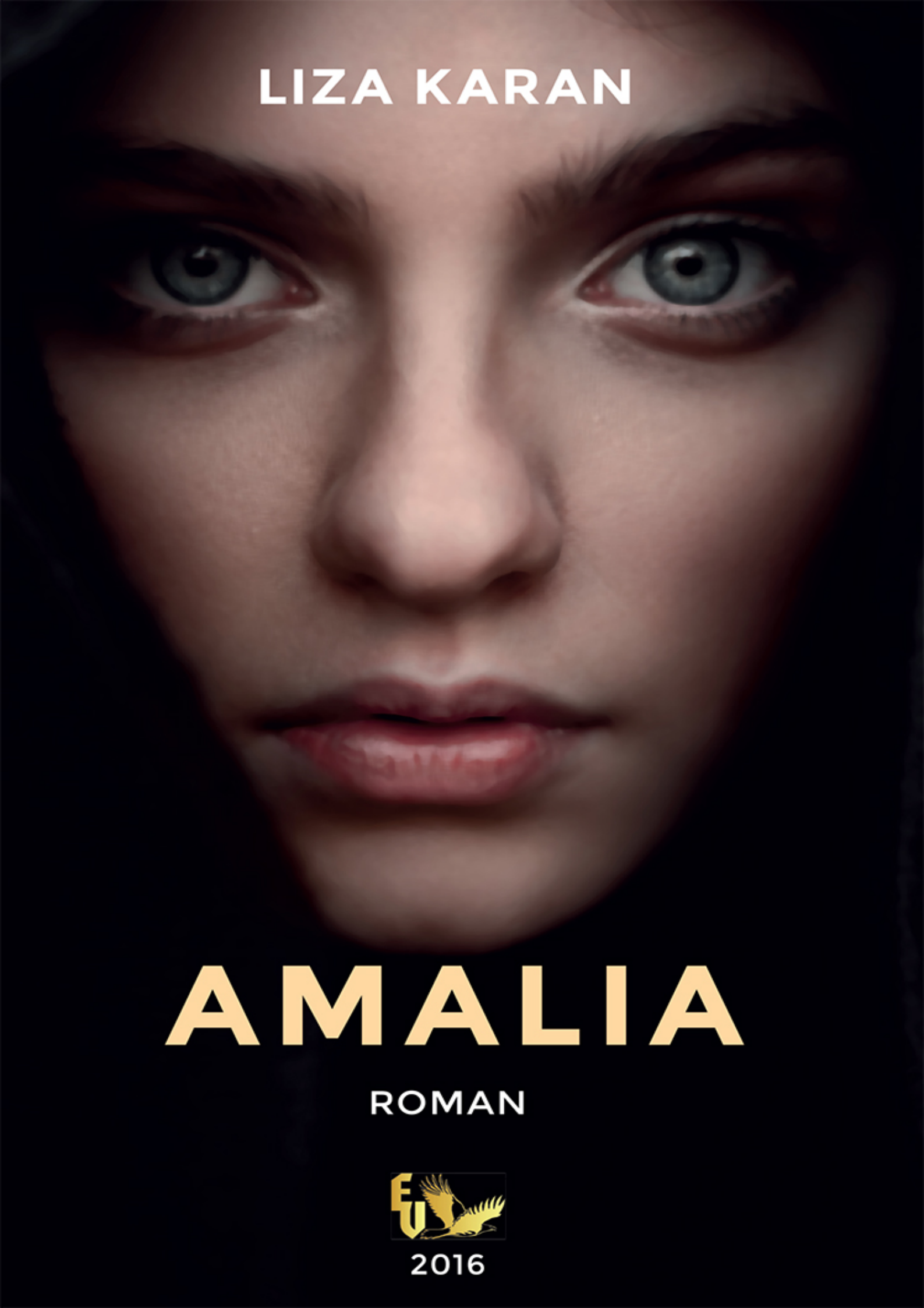

LIZA KARAN

AMALIA

ROMAN

2016

Liza Karan

Amalia

ROMAN

Editura Virtuală
2016

Copyright

Amalia
Copyright © 2016 Liza Karan
www.facebook.com/KaranLiza
Toate drepturile rezervate

Ediţie digitală produsă de Editura Virtuală
www.editura-virtuala.ro
Tel./Fax: (+40)769-511-564/(+40)318-178-309
E-mail: office@editura-virtuala.ro

ISBN ePub: 978-606-8504-66-7 (Editura Virtuala)
ISBN Print - 978-606-8504-63-6
Redactor: Adrian Petcu
Corector: Cătălin Badea
Tehnoredactor: Miriam Demeter
Coperta: Mihai Moldoveanu

Toate drepturile rezervate. Nici o parte din această publicație nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă sub orice formă şi prin orice mijloace, electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare sau altfel, fără aprobarea prealabilă scrisă de deținătorul de copyright.

Cărțile digitale protejează pădurile şi mediul.

Această versiune este validată EPUB.

Ediție digitală produsă de www.editura-virtuala.ro.

Acest exemplar este personalizat și destinat lecturii în vederea recenzării

Vă rugăm să păstrați în siguranță și să nu trimiteți către terți acest exemplar. Vă mulțumim!

Ediție digitală personalizată pentru Andreea's Book Club.

Cel ce nu şi-a împlinit niciun vis,
înseamnă că nu a visat îndeajuns

CAPITOLUL I

Luna septembrie aducea ca de obicei cu ea un pic de nostalgie pentru cei de vârsta mea. Acest sentiment care nu se îndura să ocolească pe nimeni, nu-mi era nici mie străin. Un lucru firesc, de altfel, pentru că era vremea în care vacanţa se termina – şi gata cu trândăveala!, după cum spunea mama. Trebuia să mă pun iarăşi cu burta pe carte, mai ales că eram în ultimul an de liceu. Cu asta mă obișnuiam mai repede, dar trezitul de dimineaţă mă făcea câteodată să-mi blestem nopţile în care somnul întârzia să apară. Însă ceea ce mă întrista și mai mult era că uneori zilele calde ne părăseau exact când începeam şcoala. Atunci, toamna îşi intra în drepturi şi aducea cu ea dimineţi răcoroase, care, de multe ori, se prefăceau în zile întunecoase şi ploioase, ce-ți tăiau cheful să mai priveşti pe geam. Din fericire, de data asta sfârşitul lui septembrie nu mai era așa. Deşi începuse şcoala de vreo săptămână, în București vremea era la fel de frumoasă ca o zi însorită de vară. Era vineri și majoritatea aveam zi scurtă la școală.

M-am dus acasă, m-am schimbat și am anunțat-o pe mama că plec la Ina, prietena mea. Voiam să profităm de vremea caldă și să petrecem după-amiaza în aer liber. Ne-am tot gândit unde să mergem și până la urmă am pornit spre Herăstrău, un parc frumos, unde aveam obiceiul să visăm cu ochii deschişi şi cu voce tare.

Tocmai ieşiserăm de pe strada pe care locuia Ina.

„Dau viaţa mea pentr-o iubire / Supremul preţ pe care-l poate-un om plăti / Dau viaţa mea pentr-o iubire / Să mor iubind şi să mă nasc pentru-a iubi…” fredonam eu un şlagăr al anilor ‘90 care-

mi venise atunci în minte, în timp ce mergeam pe bulevard. Reveria mi-a fost, însă, brusc întreruptă de hohotele de râs aproape isterice ale prietenei mele, care apucase să-şi acopere gura cu palma. Deoarece avusese un mic accident în urma căruia îşi pierduse jumătate dintr-un dinte de sus şi văzând că-şi pune şi cea de-a doua palmă în dreptul gurii, am bănuit că am descoperit de ce se amuza, aşa c-am întrebat-o zâmbind:

– De ce râzi, ţi-a căzut cumva şi cealaltă jumătate?

– Nu, Amy, mi-a răspuns ea la fel de veselă. Numai că…

Nu a mai apucat să-şi termine fraza, că a fost din nou zguduită de alte hohote. Dar nici eu n-am mai apucat să-i pun vreo întrebare, deoarece calea ne-a fost tăiată de o maşină neagră, al cărei şofer zănatic s-a oprit chiar în faţa noastră, pe strada pe care tocmai voiam să o traversăm. Din automobil a coborât un bărbat cu înfăţişare plăcută. Era înalt, impunător şi purta o ţinută lejeră, dar care-i venea ca turnată: blugi şi o cămaşă suflecată cu o neglijenţă studiată, de culoare albă. Era brunet, avea o barbă nerasă de vreo două-trei zile, dar cu aspect îngrijit, iar în jurul lui se simţea un parfum discret și plăcut.

– Bună ziua, domnişoarelor, ne-a salutat el respectuos, în timp ce mă fixa cu privirea.

Fire amabilă, l-am salutat la rândul meu, ignorând modul straniu în care oprise în faţa noastră. Credeam că este vreun străin rătăcit, zăpăcit de străzile întortocheate nevoie mare ale cartierului şi care nu dorea decât să ne ceară vreo informaţie. În următorul moment, bărbatul mi-a întins mâna şi s-a prezentat, curtenitor:

– Numele meu este Zain.

N-aş putea spune de ce, dar în clipa în care mâinile ni s-au atins, am avut impresia că simt mici şi delicioase furnicături în palmă, de parcă un

curent electric de mică şi încântătoare putere ar fi trecut de la el înspre mine.

I-am răspuns, ca o domnişoară bine crescută, că sunt încântată de cunoştinţă, dar am omis, strategic, să mă prezint la rândul meu, aşa că întrebarea lui a urmat firesc:

– Dar nu mi-ai spus, pe tine cum te cheamă?

Bulversată de tot ceea ce se întâmplase până atunci – râsul Inei, maşina oprită brusc în faţa noastră, Zain, străinul cu nume ciudat, furnicăturile din palmă –, dar şi nesigură în legătură cu ceea ce avea să se întâmple, m-am trezit că n-am chef să-i spun misteriosului cine sunt, aşa că i-am şoptit un nume ales la întâmplare: Ana.

– Vă invit să bem un ceai împreună, dacă nu vă deranjează, ne-a invitat tipul.

Numai că, dintr-o dată, mi s-a părut că îndrăzneşte cam mult. Am apucat-o în grabă pe Ina de mână şi-am strâns-o uşor, în semn de: „hai să ne vedem de drum”.

– Nu se poate, ne grăbim, i-am răspuns, şi-n următoarea secundă ne-am urnit.

Dar n-am apucat să fac doi paşi mai încolo, că el m-a prins de mână şi m-a rugat să mai aştept o clipă.

Ce mitocan! Pentru gestul pe care l-a făcut, nu era exclus să-i dezmierd auzul cu această remarcă, însă din fericire pentru el, nu obişnuiam să gândesc cu voce tare. Chiar şi Ina a fost surprinsă. La ce tupeu avea ea, bănuiam că-i venea să zică vreo două. Cu toate astea, n-a scos nicio vorbă în prezenţa lui. Știam că nu i-ar fi convenit să i se vadă ceea ce-i lipsea.

– Scuză-mă că te reţin, mai ales în felul acesta, dar, te rog, dă-mi un număr de telefon. Poate că altă dată nu vei mai fi la fel de grăbită, a dres-o el imediat.

Pentru câteva secunde, am rămas pierdută în privirea lui şi, ca şi cum aş fi avut parte de o

revelaţie, i-am spus să-şi noteze numărul, dictându-i-l. Apoi am plecat. Eram debusolată, însă m-am recules repede şi m-am grăbit să-mi întreb prietena ce anume o amuzase mai devreme. Mi-a zis că tipul ăsta, care ne zărise de cum ieşiserăm de pe strada ei şi care nu ne mai slăbise din priviri, era gata să-şi croiască drum cu maşina pe dincolo de carosabil. Din neatenție, lovise bordura, iar când a simţit impactul, tresărise într-un fel care-a făcut-o pe Ina să râdă.

Ina avea un fel de a povesti care mă făcea s-o ascult până la sfârşit, chiar şi atunci când nu mă interesa prea tare povestea. Vorbea repede, gesticula mult, iar când voia să înveselească pe cineva, nu-i venea prea greu să facă pe bufonul. Își moștenise tatăl, într-o oarecare măsură. Cu Ina alături, nu-i de mirare că n-am realizat când am ajuns în parc. Ne-am aşezat pe o bancă şi, cât timp ne-am odihnit, am savurat câte o îngheţată pe care o cumpărasem de la un chioşc de pe drum. Ina nici când mânca nu se putea abţine să nu vorbească. Aşa fusese dintotdeauna. Şi o ştiam, copilărisem împreună. Până nu de mult, locuiserăm în acelaşi cartier. Ne împrieteniserăm pe când nu eram decât nişte copile. Mama ei, asistentă medicală, venea să ne facă injecții, mie și surorii mele, de fiecare dată când ne îmbolnăveam. Şi tot de fiecare dată o aducea pe Ina cu ea. Mă bucuram când o vedeam: amândouă ne jucam atât de frumos! Cu sora mea, de obicei, nu reușeam decât să mă cert. Probabil că şi din cauza asta m-am atașat de Ina. Încet-încet, am ajuns să fim cele mai bune prietene. Cu aproape un an în urmă, însă, mama vânduse vila în care locuiam. Cu banii de pe vilă a cumpărat, într-un alt cartier, două apartamente pe care le-a închiriat şi încă unul în care ne-am mutat noi. Dar asta n-a afectat cu nimic prietenia dintre mine şi Ina. Ne vizitam aproape zilnic și ne simțeam minunat una în compania celeilalte. Aveam visuri comune, gândeam pozitiv și prea puțin se întâmpla

să fim altfel decât voioase. Ina avea talentul de a reproduce vorbele și gesturile oamenilor întocmai, și asta o făcea să fie amuzantă. Râdeam cu poftă atunci când își imita tatăl, care mai scotea câte-o „perlă” pe gură. Tatăl Inei era un om simplu, fără prea multă carte. Făcuse doar școala primară şi un curs de calificare. De-atunci muncise numai în construcții. Mie îmi plăcea de el, pentru că avea un suflet blând și era onest. Dar cu gramatica stătea prost, iar ăsta era motivul pentru care Ina îl vedea ca pe un personaj comic, pe seama căruia se distra fără ezitare. Chiar şi-aşa, el nu se supăra niciodată şi o răsfăţa în continuare mai ales că era singurul lui copil.

Cât am stat pe banca din parc, tot tatăl său a fost ţinta glumelor Inei. Totuși, fata asta îl iubea nespus, iar mie îmi era tare drag.

Deşi Ina era mai mică cu doi ani decât mine, am avut mereu cam aceeaşi statură. Ne deosebea, în schimb, culoare părului şi a ochilor. Ina era brunetă, cu ochi căprui, iar eu aveam părul șaten, de o nuanță deschisă, și ochi albaștri. Chiar şi aşa, în copilărie, tatăl Inei ne poreclise „gemenele”. Nu puteam să-mi dau seama de ce. Poate pentru că Ina şi cu mine eram de nedespărţit. Se juca mult cu noi şi, în loc să ne spună pe nume, ne striga „fetele lu’ tata”. Pentru mine, toate astea au însemnat enorm, pentru că eu n-am avut parte decât de dragostea mamei. Tata murise într-un accident stupid, pe când eu abia împlinisem doi ani. S-a întâmplat într-o dimineaţă fatidică de noiembrie. Tata a plecat spre întreprinderea unde era şef-contabil. Un şofer neexperimentat a derapat şi-a intrat cu maşina direct în refugiul pentru pietoni. În accident au fost rănite trei persoane. Dar pentru tatăl meu nu s-a mai putut face nimic. A fost lovit în plin, iar impactul puternic l-a omorât pe loc. Vestea că nu mai este printre noi a devastat-o pe mama, mai ales că trăiseră o frumoasă poveste de dragoste. De atunci, mama nu s-a mai recăsătorit.

A căutat, în schimb, să lucreze cât pentru doi, ca să nu ne lipsească nimic, mie şi surorii mele, care era mai mare cu patru ani decât mine. Cu treaba asta s-a descurcat de minune: profesoară fiind, reuşea să-şi suplimenteze întotdeauna venitul din meditaţiile pe care le dădea la matematică.

După mai bine de două ore de plimbare, pe lângă poze în care am îmbrăţişat toţi arbuştii, eu și Ina ne făcuserăm, ca de fiecare dată, și câteva planuri de viitor. Chiar dacă mai era mult până acolo, planurile noastre se întindeau, de obicei, până la bătrâneţe, pe care ne-o imaginam la fel de frumoasă ca o grădină înflorită. De când eram prietene, ne împărtăşiserăm atâtea visuri, încât uneori aveam impresia că ăsta era singurul lucru la care ne pricepeam cu adevărat. Dar nu era aşa, pentru că, de exemplu, eram experte şi în prepararea siropului de căpşuni. Sau cel puţin aşa credeam; mai cu seamă că aveam un secret al gustului pe care n-ar fi trebuit să-l afle nici în ruptul capului mamele noastre, şi nu din motive de concurenţă. Secretul era acela că peste fructe adăugam zahărul, turnat ca într-o ploaie torenţială, evident.

Până la viitor, însă, ca să nu uităm că şcoala a început, câţiva profesori prea sătui, probabil, de vacanţă, s-au pus serios pe treabă şi ne-au împărţit teme pentru acasă. Şi, ca de obicei, mie ceva mai multe, pentru că, spre deosebire de Ina, care optase pentru un profil uman, eu ajunsesem să studiez la un liceu cu profil economic. Şi asta numai pentru că mama insistase. Dar indiferent de situaţie, trebuia să ne facem lecţiile cât mai repede, dacă voiam să ne mai întâlnim până luni. Așa că, după câteva ore, Ina şi cu mine ne-am despărțit cu o îmbrățișare, apoi am plecat acasă.

A doua zi după-amiază m-am pomenit că mă sună cineva. Nu cunoşteam numărul. Când am răspuns, am rămas surprinsă. Era Zain. Mă sunase să mă întrebe dacă de data asta se putea să ne

vedem. Deşi îmi terminasem temele şi nu mai aveam nimic de făcut, i-am răspuns că nu am timp. Dar omul ăsta nu era dispus să renunţe prea uşor. Mi-a zis că mă înţelege, dar că va continua să mă sune până când îmi voi face puţin timp să ne întâlnim. Iniţial am râs. Tipul avea umor. Până la urmă, m-a convins să-i accept invitaţia. S-a oferit să vină să mă ia de acasă și, după ce i-am explicat unde trebuia să ajungă, a rămas ca să ne întâlnim în fața blocului, pe seară, la ora șase.

Locuiam cu mama. Sora mea, studentă la Politehnică, obţinuse în ultimul an o bursă de studii în Londra şi acum era acolo. Deși mama era destul de îngăduitoare, trebuia s-o anunţ de fiecare dată când plănuiam să dispar pentru câteva ore. Dacă ştia unde şi cu cine plecam, nu se împotrivea niciodată, atâta timp cât continuam să fiu o elevă sârguincioasă. I-am spus, aşadar, că urma să ies puţin prin oraş cu un amic pe care ea îl cunoscuse la ziua mea. Sam era un coleg din liceu, mai mare cu doi ani decât mine, pe care îl cunoscusem pe la sfârşitul clasei a noua. Sam era o prescurtare a numelui de familie, Samson, devenise foarte popular printre elevii mai leneşi sau mai grei de cap. Se dusese vorba în tot liceul că era un băiat foarte deştept, iar el ştia să profite din plin: făcea referate şi proiecte, contra cost, la orice materie. Apelasem şi eu de vreo două ori la serviciile lui şi mă convinsese că făcea treabă bună. Merita să-l ţin aproape, așa că l-am invitat, de ziua mea, la petrecere. Sam avea o statură impunătoare pentru vârsta lui, dar era un timid. La petrecere se ridicase de pe scaun doar pentru a merge la toaletă. În seara aceea s-au făcut glume din cauza asta, dar mi-a plăcut că nu s-a supărat. De atunci am rămas prieteni. Dar ne vizitam rar, la câte-o ocazie, şi uneori ne mai întâlneam în oraș, la un suc. De fiecare dată mă aducea acasă cu bătrânul Ford pe care, din banii strânşi, reuşise să şi-l cumpere singur. În felul ăsta puteam chiar să mai întârzii pe

afară, fiindcă mama nu mai stătea cu grijă că voi întâlni vreun taximetrist dement.

Am ales să-i ascund mamei adevărul. În afară de nume, nu ştiam să-i spun mai nimic despre Zain. Pe deasupra, mi se părea şi absurd să-i prezint un om cu care nu ştiam dacă mă voi întâlni şi a doua oară. De fapt, uneori nu prea ştiam nici de capul meu.

La scurt timp după ce-am vorbit cu mama, m-am dus în cameră şi am căutat cu ce să mă îmbrac. Nu aveam nici cea mai mică idee. Voiam să mă îmbrac decent și, în acelaşi timp, să arăt sexy. Am răscolit șifonierul şi am ales, în cele din urmă, o pereche de blugi, pe care i-am asortat cu o bluză neagră și pantofi cu toc. M-am privit în oglindă şi mi-a plăcut ce-am văzut. Nu eram prea înaltă, dar nici nu aveam complexe din cauza asta. Eram bine proporționată şi formele frumos conturate compensau din plin. M-am machiat doar puţin, ca o părere, mi-am întins părul lung până la mijloc și l-am strâns într-o coadă lejeră. Când Zain m-a anunțat că a ajuns, m-am mai privit încă o dată în oglindă și am coborât. A ieşit din maşină ca să mă întâmpine. Ne-am salutat şi, ca un adevărat domn, a dat să-mi deschidă portiera. Apoi, dintr-o dată, mâna i-a încremenit pe mâner. Portiera nu se mai deschidea, iar privirea lui zăcea aţintită spre mine, ca asupra unei comori inestimabile. O clipă mai târziu, remarca lui m-a făcut să roșesc:

– Allaaah, dar ce-am făcut eu ca să merit o asemenea frumuseţe? Eşti superbă, draga mea, a spus Zain şi a afişat un zâmbet minunat, ce lăsa să se vadă o dantură impecabilă.

I-am zâmbit şi eu. Dar m-am gândit că poate Zain nu voia decât să mă impresioneze. Chiar dacă eram o fată frumoasă, nu consideram că frumusețea mea e de natură să facă furori. În cele din urmă, mi-a deschis ușa de la mașină şi m-a invitat să urc. Apoi a demarat şi ne-am îndreptat spre centrul oraşului.

Am intrat într-o cafenea. La puţin timp după ce ne-am aşezat la o masă mai retrasă, ca să putem vorbi în linişte, am întins mâna şi am refăcut cunoştinţa cu Zain.

– Zain, de fapt nu mă numesc Ana, ci Amalia! Nu ştiu de ce, dar prima oară ţi-am spus un nume la întâmplare. Ideea e că până acum mi s-a părut tare ciudat să te aud că-mi spui altfel decât mă numesc… Așadar… Amalia. Sau, mai simplu, Amy!

– Tot Zain… Zain Alwaheed, şi încă o dată îmi pare bine că te-am cunoscut!

Datorită numelui pe care i-l dădusem prima oară, am avut tot drumul impresia că Zain vorbea cu oricine altcineva, mai puţin cu mine. Când a aflat care este, de fapt, numele meu, mi-a mulţumit de alegerea pe care am făcut-o, dându-i numele greşit şi numărul corect, şi nu invers. Am zâmbit când l-am auzit vorbind aşa, mi-am imaginat că Zain ar putea fi genul de persoană care găseşte câte un bine în orice rău.

Un chelner ne-a adus meniurile şi la scurt timp a revenit să noteze comanda. În timp ce discutam, îl observam pe Zain cum îmi studia privirea, gesturile şi fiecare mişcare a buzelor. Era adorabil, iar zâmbetul lui de-a dreptul seducător. Îl priveam şi parcă nu mă săturam de el. N-aveam cum. Mă pătrundea cu aceeaşi privire care mă făcuse să-i şi dau numărul de telefon. În negrul ochilor săi plutea parcă un mister care mă ademenea să-l descopăr. Însă de câte ori mă uitam la el, simțeam că mă pierd în privirea lui.

Bronzul catifelat al pielii sale şi accentul oarecum diferit, dar şi numele divin pe care îl invocase atunci când îşi manifestase entuziasmul faţă de mine, mi-au dat de înţeles că Zain şi cu mine nu eram de pe acelaşi continent. Am aflat apoi că era din Orientul Mijlociu, din Irak, mai exact. Venise în Europa să facă afaceri. Acum însă

avea altă preocupare. Se vedea că Zain îşi propusese să-şi cucerească „Șeherezada”.

Din câte văzusem, pe degetul său inelar nu se zărea nici urmă de legământ, iar după cum chiar Zain spunea, iubita îl părăsise cu ceva timp în urmă. Nu aveam de ce să nu-l cred. Până la urmă, nu era nici primul și nici singurul cuplu din lume care se destrămase. Vârsta lui însă mă intimidase puțin. Pe lângă cei aproape optsprezece ani ai mei, Zain era un bărbat de treizeci şi cinci de ani. Când am auzit câţi ani are, cred că m-am schimbat la faţă. Până atunci nu-mi trecuse o secundă prin minte că alături de mine ar putea sta un bărbat cu aproape dublul vârstei mele. După capul meu, puteam să jur că Zain nu avea mai mult de douăzeci și ceva de ani. Şi care-i problema, mi-am spus apoi, dacă oricum vârsta lui n-a reuşit să mă facă să mă ridic de la masă şi să plec? N-avea cum, pentru că Zain arăta aşa cum orice femeie şi-ar fi dorit să arate un bărbat. Era înalt şi avea o conformaţie atletică, cu umeri laţi, de-ţi venea parcă să te împiedici şi să-i cazi în braţe, iar atitudinea lui era magnetică.

După un timp am plecat din cafenea. Ne cunoscuserăm câtuşi de puţin şi, pentru că ne-am simţit nesperat de bine unul în compania celuilalt, Zain m-a întrebat dacă vreau să mai mergem şi în altă parte. Am fost de acord, mai ales că nu era prea târziu. Aşa am ajuns într-un loc unde, mi-a spus Zain, prietenii lui se întâlneau de obicei să mai discute şi să bea câte o cafea. Când am intrat, am observat că majoritatea bărbaţilor erau însoțiți. Dintre toate femeile, doar una singură vorbea arabă; după nume, mi-am dat seama că era de-a lor. Nu-mi venea să cred că mă aflam lângă toți acești străini ce păreau că se distrează de minune pe limba lor – o limbă pe care, deşi o auzeam pentru prima dată, îmi părea că sună foarte bine. Deşi puţin crispată la început, după ce Zain mi-a făcut cunoştinţă cu toată lumea de la masa aceea

mare şi ne-am aşezat, am început să mă simt în largul meu. N-a muşcat nimeni din mine, ba mai mult, pentru că ştiau să creeze şi să întreţină o atmosferă plăcută, mi se părea că-i cunoşteam de când lumea. Atât cât mi-am putut da seama atunci, am văzut că prietenii lui Zain (în mare parte libanezi şi mai puţini irakieni), erau amabili, cu bun-simț, dar și plini de energie. Nu păreau să fie genul de persoane care să refuze vreuna dintre plăcerile vieții.

După o vreme, băieţii s-au hotărât să plece,așa că ne-am dat întâlnire cu toţii la un restaurant. Am urcat în maşină şi, pe drum, printre sunetele melodioase ce răsunau de la casetofonul autoturismului, l-am întrebat pe Zain ce zodie este. Întrebarea asta o puneam multor prieteni cu care mă intersectam la un moment dat, pentru că voiam să probez dacă ceea ce citeam despre zodii se adeverea câtuşi de puţin. Numai că Zain, care n-avea nici în clin, nici în mânecă cu zodiile mele, mi-a răspuns simplu:

– Nu ştiu, habibi.

De vreme ce mi-a spus că nu ştie, am bănuit că habibi nu putea fi vreo zodie în limba arabă. M-am gândit însă că ar putea fi vreun nume, aşa că l-am întrebat:

– Nu te supăra, da’ cine e Habibi? Fosta ta prietenă?

Zain a zâmbit. Apoi şi-a întors capul spre mine şi mi-a spus:

– Iartă-mă, Amy, n-aveai de unde să ştii, dar ţie ţi-am spus. Habibi eşti tu, iar cuvântul ăsta înseamnă iubire.

– Aha, bănuiam eu că nu-mi vorbeşti din horoscopul arăbesc, am întors-o repede.

În clipa următoare însă un tremur lăuntric am simţit că m-a cuprins. În timp ce aşteptam la un semafor, Zain şi-a strecurat un braţ cald pe după gâtul meu, m-a tras ușor înspre el şi m-a sărutat. Am închis imediat ochii şi apoi am simţit că faţa a

început să-mi ardă. Aproape că nu-mi venea să cred. Deşi n-am bănuit că-l voi primi aşa, pe neaşteptate, acesta a fost primul sărut din viaţa mea. Doar că nu voiam să ştie şi Zain lucrul ăsta şi speram să nu-şi fi dat seama. După mine, făcusem totul ca la carte. Mi-am lăsat buzele în voia buzelor lui şi am închis şi ochii. Sigur că nu ştiam de ce preferă unii oamenii să se sărute în beznă, dar m-am gândit că aşa e mai romantic. Eu însă închisesem ochii pentru că mi-era teamă să nu arăt ca o caraghioasă. Zain nu avea de unde să ştie asta. În cele din urmă, se poate să fi bănuit că m-a bulversat. Când am plecat de la semafor şi am reluat discuţia, am reuşit să presar şi puţin umor în ea.

– Zain, dacă nu ştii în ce zodie te-ai născut, atunci poate ştii măcar pe ce dată? l-am întrebat ca şi când vorbeam despre ziua de naştere a pilotului cu care a călătorit ultima oară.

– Din câte știu, pe 11 octombrie, mi-a zis el zâmbind.

– Ia te uită, eşti un aerian la fel ca mine, având în vedere natura zodiei de care aparținem, i-am spus. Eu sunt născută tot în octombrie, doar că pe 13.

Şi apoi am început să scotocesc prin minte după câteva trăsături care l-ar fi putut defini. Darnic, afectuos, indecis, poate infidel? Afectuos se vedea că era şi pentru că Balanţele chibzuiesc uneori mai mult decât e cazul, sigur că Zain putea fi mai degrabă indecis decât infidel, m-am gândit eu. Nu de alta, dar nici un om nu le poate avea pe toate. Logic! Păi, dacă eşti şi darnic, şi infidel, rişti să ajungi să nu mai ai cui să-i fii infidel pe motiv că nu mai ai ce să dăruieşti. Ca să vezi! Nici nu credeam că poate zace atâta logică în mine, mi-am spus în gând.

Am ajuns la restaurantul Golden Fish. Prietenii lui Zain se grăbiseră și acum erau deja acolo. Când am păşit înăuntru şi am privit de jur

împrejur, am fost surprinsă să văd că decorul fusese creat în ton cu denumirea localului. De cum am intrat pe uşă, parcă am intrat direct în adâncurile oceanului, şi asta nu era ceva tocmai des întâlnit printre restaurantele de pe la noi. În pardoseală erau încastrate, sub forma unei estrade – acvarii, în care se aflau plante şi animale acvatice de culori diferite. Şi pe mese, în loc de flori sau sfeşnice, se afla câte un vas de sticlă în care se bălăceau câţiva peştişori aurii.

Ne-am făcut comozi. Mai târziu, ne-am ridicat rând pe rând şi am început să dansăm pe ritmurile arăbeşti, care erau de nestăvilit. Tot de neoprit era şi Yakub, un bun prieten de-al lui Zain, care, în ciuda repetatelor atenţionări din partea iubitei sale, a continuat să danseze cocoţat pe un scaun. Şi cu cât toboşarul lovea mai tare toba cea mare, cu atât mai mult Yakub sălta de bucurie. Se vedea că-i dăduseră curaj cele câteva pahare de whiskey pe care le băuse. La un moment dat, placajul de sub picioarele lui a cedat de atâta ţopăială și Yakub s-a prăbuşit în interiorul scaunului, prăvălindu-se apoi peste partenera lui. Cu toate astea, în afară de faptul că a reuşit să fie în centrul atenţiei mai mult decât şi-ar fi imaginat, Yakub nu a păţit nimic. Şi unde mai pui că, între timp, a luat-o de la capăt, de data asta în vârful mesei, alături de un alt prieten de-al lor.

După ce lăutarii au reușit să scoată untul din noi, ne-am aşezat din nou la masă. Cu excepţia lui Zain, care-mi spusese că nu obişnuia să consume alcool şi nici să danseze, din câte am văzut, ceilalţi băieţi băuseră cu toţii. După dans şi băutură, era clar că li s-a făcut foame. Aşa că, masa s-a umplut imediat de mâncăruri din bucătăria orientală, din care am început să ne înfruptăm. La puţin timp după ce am terminat ospăţul, mi-a sunat telefonul. Nu putea fi nimeni altcineva decât mama. Nu i-am răspuns imediat. Am ieșit mai întâi din restaurantul zgomotos, ca să ne putem înțelege. Dar când să

pun mâna pe telefon ca s-o apelez, ce să văd? Aveam douăzeci de apeluri numai de la ea. Fără să mai stau prea mult pe gânduri, am început să formez numărul. Telefonul mi-a sunat în mână. Am răspuns grăbită.

– Alo, scuze, mami, că nu ţi-am răspuns! Sunt într-un restaurant și muzica e asurzitoare. Din cauza asta nu am auzit când m-ai sunat, am luat-o eu pe dinainte, de teamă să nu mă mustre.

– Chiar crezi că meriţi să te scuz? Poate că n-ai habar de câte ore eşti plecată, iar tu nu m-ai sunat să-mi spui nici măcar că ai de gând să mai întârzii, mi-a reproşat ea.

– Ai dreptate, mami, am uitat. Iartă-mă! Dar acum poţi să te liniştești, fiindcă sunt bine şi te asigur că n-am să mai stau prea mult.

– Nu, n-ai să mai stai deloc, draga mea! Şi chiar în clipa asta ai face bine să-mi spui şi cu cine ai plecat?

Cele auzite parcă m-au trăsnit direct în creştetul capului. Oare ce s-a întâmplat cu mama, de vreme ce i-am spus că am ieşit cu Sam? Doar n-a devenit amnezică peste noapte...

– Dar ţi-am spus deja cu cine! Sunt cu Sam şi o să mă aducă acasă, ca de obicei.

Dar asta puteam să i-o spun pazniculuide la restaurant. Acum stăteam de vorbă cu mama.

– În regulă, mi-a replicat ea, dă-mi-l pe Sam ca să mă asigur că sunteţi bine şi că nu veţi mai întârzia.

Ce puteam să mai fac acum, după ce reuşisem să adun toţi nervii din lume şi să-i trimit pe capul mamei? Era prea târziu să o mai dau la întors cu vorbe de genul – hai, mamă, nu pot să cred ţi-ai pierdut încrederea în mine!.

– Mă duc să-l chem și te sun imediat, i-am șoptit în grabă și am închis. Apoi am dat fuga în restaurant şi i-am spus lui Zain că trebuie să se dea drept Sam la telefon, că de nu, am dat de bucluc.

Cu toate că Zain era un bărbat în toată firea, mi-a părut a fi destul de timorat când i-am cerut să vorbească cu mama. Mai ales după ce i-am prezentat scenariul. Chiar şi aşa, m-a asigurat că o să-mi cânte în strună. De fapt, *mi-a părut* era puţin spus. Zain era de-a dreptul înfricoșat, de vreme ce fusese de acord să satisfacă fasoanele unei adolescente, în loc să stea de vorbă, ca de la adult la adult, cu mama şi să-i spună adevărul. În timp ce o apela pe mama, i-am cerut lui Zain să activeze difuzorul telefonului, ca să aud conversaţia şi să-i pot oferi, astfel, răspunsurile de care poate că ar fi avut nevoie.

– Bună seara, doamnă, eu sunt Dan!

Vai de mine!, mi-am spus. Asta era dovada că pe Zain îl năpădiseră emoţiile. Uitase cu desăvârşire că trebuia să fie Sam, nu Dan!

– E cam dimineaţă, domnule! Dar hai să trecem peste introducere. Spune-mi, mai bine, de unde o ştii pe fiică-mea căci personal nu cunosc niciun Stan.

Nu-mi credeam urechilor. Bietul Sam nu mai era acum nici Dan. Ajunsese să fie un Stan, şi acela de nimeni recunoscut. Încercarea mea de-a salva aparenţele fusese în zadar, iar de scenariul care ar fi trebuit să o convingă pe mama că ceea ce-i spusesem fusese adevărat, tocmai se alesese praful. Acum, Zain şi cu mine împărtăşeam acelaşi sentiment. În joc era şi onestitatea lui. Tocmai de aceea, s-a hotărât să-i spună mamei adevărul, care, dacă l-ar fi spus de la bun început, ar fi fost mult mai indicat.

– Mamă, eu sunt Zain şi am cunoscut-o de curând pe fiica ta. Te rog să mă ierţi că nu m-am prezentat înainte de a ieşi cu Amalia. Îmi pare sincer rău şi pentru ceea ce s-a întâmplat mai devreme.

– Băieţaş, în primul rând, trebuie să-ţi spun ceea ce tu ştii deja, nu sunt mama ta nici într-un

caz! Iar acum, spune-mi tu ce naţionalitate eşti, căci după nume nu-mi pari a fi compatriot.

– Păi, mamă, a continuat Zain, eu sunt irakian. M-am născut în Bagdad, dar sunt stabilit în România de aproape zece ani.

În următoarea clipă, mama şi-a ieşit din minţi. A ţipat atât de tare, încât aş fi putut s-o aud lejer chiar şi de la două străzi distanţă.

– Da' ce dracu, te pomeneşti că s-or fi terminat românii la fiică-mea!

Normal că mama se înfuriase, de vreme ce se temea pentru siguranţa mea. Pe lângă faptul că ieşisem cu un necunoscut, acesta mai era şi străin şi dacă voia, putea să mintă că e de oriunde, căci în momentul acela mama nu putea ști sub nici o formă adevărul.

– Bine, mamă, dar ce vină am că sunt străin, nu crezi că sunt şi eu tot om? i-a spus el apoi.

Tonul pe care Zain l-a folosit când a pus această întrebare a fost demn de toată compasiunea. Desigur că sesizase şi mama acest lucru şi chiar a înduplecat-o.

– Ai dreptate, Zain, parcă aşa ai spus că te numeşti, nu ai nici o vină că eşti străin. Evident că eşti şi tu tot om, însă trebuie să-mi înţelegi şi mie îngrijorarea pentru faptul că nu ştiu cu cine a ieşit fiica mea. Aşa că, te rog s-o aduci chiar acum acasă, iar cu ocazia asta putem să ne cunoaştem.

– Sigur, mamă, dar mai am o rugăminte. Mai lasă-ne puţin, ca să mâncăm şi noi ceea ce tocmai am comandat!

Era singura strategie care îi venise atunci lui Zain în minte. Mai avea nevoie de timp ca să se gândească la cum ar trebui să se prezinte în faţa mamei.

– Într-o jumătate de oră reușiți să mâncaţi, i-a spus atunci mama.

– Aşa ar trebui, dar am comandat vreo trei feluri. Mamă, nu cred că putem să le mâncăm atât de repede.

– Bine, vă dau în plus încă o jumătate de oră, dar nu mai mult de-atât!

– Te rog, mamă, o ţinu Zain una şi bună, mai îngăduie-ne încă o oră, ca să nu înghiţim cu noduri, şi-ţi promit că nu vom întârzia nicio secundă peste!

– Bine, fie, cel mult două ore! Dar poate vă daţi silinţa să fiţi chiar mai devreme acasă.

Mă amuza faptul că cei doi dădeau tot ce aveau mai bun din ei în materie de negoţ. Dar nici nu putea fi altfel, când la mijloc era vorba de interesul fiecăruia. Mama nu dorea decât să-şi vadă fata acasă şi, odată cu ea, şi pe misteriosul bărbat, căruia cine ştie câte-i mai ura în gând. Iar Zain nu voia decât să câştige mai mult timp, pentru a se decide asupra celui mai bun mod de abordare, că să nu iasă prea şifonat din toată treaba asta.

Ne-am întors în restaurant şi ne-am aşezat la masă. În stânga lui Zain se afla iubita prietenului Hasim. Maria era o tânără psiholog, foarte frumoasă, care semăna izbitor cu profesoara mea de matematică din gimnaziu. Pielea ei parcă avea nuanţa laptelui, contrasta cu părul brunet şi cu ochii aceia cafeniu-deschis. Şi pentru că Zain voia să ştie cum ar trebui să vorbească cu mama ca să nu o supere şi mai tare după ceea ce se întâmplase, a intrat în discuţie cu Maria. Zain s-a gândit că o femeie ştie mai bine cum pot fi femeile înduplecate şi de aceea a apelat la sfaturile ei. Când l-am văzut însă cât era de preocupat de felul în care va lua primul contact cu femeia colerică de la telefon, m-am retras alături de ceilalţi pe scenă. Acolo m-am prins într-un dans popular libanez pe care chiar atunci aveam să-l învăţ şi astfel i-am lăsat pe cei doi – ca pe o profesoară cu elevul ei.

La puţin timp după aceea, Zain şi cu mine ne-am luat la revedere de la ceilalţi şi am plecat împreună spre locuinţa în care ne aştepta cu atâta nerăbdare mama. Înainte de asta însă ne-am oprit la o florărie. Eu am aşteptat în maşină iar Zain a

intrat în magazinul de flori. De acolo a cumpărat un buchet mare de trandafiri albi – în semn de respect, după cum Maria îl sfătuise, pe care urma să-l ofere, evident, mamei.

Nu după mult timp, am ajuns în faţa casei şi am apăsat butonul soneriei. Dincolo de uşă – în ciuda irascibilităţii de care dăduse dovadă în conversaţia telefonică, l-a întâmpinat acum pe Zain o femeie cu chip blajin. Se vedea că între timp reuşise să se mai calmeze. Deşi eram convinsă că nu-i trecuse supărarea pe mine, în ochii ei albaştri vedeam acum cerul senin şi nicidecum furia de mai devreme.

– Bună dimineaţa, mamă! i-a spus Zain de cum s-a deschis uşa.

Apoi i-a sărutat mâna şi, după ce i-a dăruit florile, şi-a cerut scuze încă o dată în numele amândurora. Plăcut surprinsă de gestul lui, i-a mulţumit şi ne-a invitat să intrăm. Ne-am aşezat toţi trei în camera de zi. După ce mi-a făcut morală, mama a început să discute cu Zain, interesându-se de soarta lui. Aşa a aflat şi ea că Zain provenea dintr-o familie de intelectuali cu trei copii. Părinţii lui locuiau în Bagdad. Tatăl fusese avocat, iar mama profesoară universitară. Zain avea o soră mai mare, stabilită în Egipt, unde lucra ca directoare de bancă, şi un frate, de profesie fizician, care, la scurt timp, îl urmase pe el în România. Ca inginer în petrol, Zain s-ar fi bucurat de o meserie bănoasă în ţara lui. Dar din cauza războiului din Golf, din 1990, în care fusese înrolat, a ales să părăsească Irakul. Aşa a ajuns el în România, unde a încercat mai multe afaceri, până când a pus bazele celei mai profitabile dintre ele. Zain deţinea acum o companie de import şi distribuţie de anvelope, de care se ocupa în egală măsură şi fratele său.

Acum, că aflase şi mama cu cine stătea de vorbă, părerea ei despre Zain se schimbase. Mi-am dat seama de asta în clipa în care mi-a spus că a

apreciat bunul lui simţ şi că i s-a părut a fi un băiat cumsecade. Cât despre vârstă, n-a avut nimic de obiectat. Era alegerea mea dacă mai voiam să mă văd sau nu cu un bărbat cu mult mai mare decât mine. Și dacă și Zain își dorea să mai iasă cu mine, atunci trebuia să vină să mă ia chiar din casă. Asta a fost condiţia mamei, ca să fie sigură că altă dată nu voi încerca să-i mai ascund adevărul.

O oră mai târziu, după ce Zain a plecat, mama s-a dus liniștită la culcare. Eu mi-am umplut cada cu apă şi-am făcut o baie relaxantă. Mă dureau picioarele de cât dansasem şi mă usturau ochii de la oboseală. Dar a meritat, pentru că noaptea aceea a fost pe cât de lungă, pe atât de frumoasă. Am intrat apoi în camera mea şi m-am întins pe pat. Am închis ochii şi nici n-am ştiu când am adormit. Am auzit în vis că-mi suna telefonul. Deşi trecuseră ore bune, am avut impresia că nu dormisem decât foarte puţin. Am pus mâna pe telefon, dar abia dacă puteam să-mi ţin ochii deschişi. Când am răspuns, am recunoscut vocea lui Sam. Mi-a spus că mama îl sunase în toiul nopţii ca să se intereseze de mine, iar el nu voia acum decât să ştie dacă sunt bine. După ce-am încheiat convorbirea cu Sam, am văzut că mai aveam vreo două apeluri pierdute. Erau de la Ina. Probabil că voia să știe dacă ne mai vedem sau nu. Sigur că doream s-o văd, mai ales acum, când aveam atâtea să-i povestesc. Dar înainte s-o sun înapoi, am zis să-mi fac un duş ca să mă trezesc mai bine. Când am ieşit însă din baie, am auzit telefonul, care zbârnâia de zor pe biroul din camera mea. M-am gândit că e tot Ina, aşa că am răspuns repede. Dar nu era ea. Era o voce drăgăstoasă, care mi-a zis:

– Bună, habibi, te-ai trezit?

Zain m-a invitat apoi să luăm masa în oraş. M-am gândit atunci că pot să mă văd şi mai târziu cu Ina, aşa că nu i-am refuzat invitaţia, mai ales că ştiam că nici mama nu se va opune să ies, de

vreme ce-l cunoscuse . O jumătate de oră mai târziu, s-a auzit soneria. Mama a deschis uşa şi l-a invitat înăuntru. Cât timp m-am aranjat eu, cei doi au stat de vorbă. Știam că mama nu-l va lăsa pe Zain să se plictisească, fiindcă ea era o persoană tare vorbăreață. Stăteam cu ușa deschisă și din camera mea auzeam tot ceea ce se vorbea în sufragerie. Îmi venea să râd. Mama începuse să-i povestească lui Zain cum se prepară sarmalele românești și cât de gustoase sunt. Spera astfel că-l va convinge să servească o porţie din sarmale ei cu ciuperci. Numai că Zain nu s-a lăsat convins, spunându-i că urma să mâncăm afară. În schimb, înainte să ieșim pe ușă, i-a promis mamei că nu va lipsi de la următoarea cină.

A doua zi, după ce m-am întors de la şcoală, am trecut pe la Ina. I-am spus de ce n-am putut să ne vedem cu o zi în urmă şi apoi am început să-i povestesc cu lux de amănunte întreaga escapadă. Ina devenise şi mai curioasă când i-am spus că Zain m-a sărutat. Voia să ştie şi ea ce simte o fată atunci când se sărută prima oară. Cu treaba asta am lămurit-o repede. I-am spus că, în clipa aceea, am simţit că-mi ies flăcări din obraji ca din gura unui dragon din benzile desenate. Apoi i-am zis cum mi se pare Zain ca om, dar şi că e mult mai mare decât mine. Ina însă era şi ea de părere că vârsta nu contează.

Trei săptămâni mai târziu am sărbătorit ziua mea de naştere. Atunci am devenit majoră. Nu pregătisem nimic deosebit, în afară de faptul că mama îmi făcuse un tort delicios, aşa cum numai ea ştia să-l facă. Şi dacă tot aveam tortul am zis să-mi aniversez ziua chiar acasă. Nu invitasem decât o colegă și pe Ina. Zain venea oricum. Până atunci ne văzuserăm aproape zilnic și asta se întâmpla de obicei fie după şcoală, fie seara, când terminam de învățat. Dacă nu ajungeam să ne vedem, Zain mă suna şi ne petreceam timpul vorbind la telefon. Şi aveam ce să vorbim, pentru că pe Zain părea că-l

interesează tot ce aveam eu de spus. Uneori îl interesa chiar şi ce mâncăruri mai pregătea mama.

În dimineaţa acelei zile am făcut o criză de rinichi. Nu mă mai puteam mişca şi îmi venea să urlu de durere. Până la urmă, am chemat salvarea. Îmi era teamă că voi sufla în lumânări de pe patul vreunui spital, dar nu mai conta. Era mai bine, decât să mor de durere și să nu mai suflu în lumânări nicicând. Acasă, medicul de pe salvare mi-a făcut imediat un calmant şi-a aşteptat ca acesta să-şi facă efectul. Din fericire, calmantul şi-a făcut treaba, iar efectul a fost întreţinut probabil de urarea de sănătate pe care doctorul mi-a făcut-o înainte de a pleca. Seara, când au sosit invitaţii, zburdam din nou. Injecţia a fost cel mai necesar cadou pe care l-am primit. Când a venit, Ina mi-a dăruit o mască din ceramică tare drăguţă, iar Zain mi-a adus un aranjament floral în formă de inimă. Când am văzut buchetul, am vrut să strig de bucurie. Oh, Doamne, mă simt copleșită! Zain mă iubește! Noroc că Dumnezeu a intervenit la timp și mi-a spus: „Nu fi dobitoacă, Amy, nu ăsta era mesajul! A vrut doar să-ți arate că are o imaginație bogată.”

A doua zi am ieșit cu Zain. Ne plimbam aiurea, cu mașina prin oraș, și îl înnebunisem. Eram nerăbdătoare să obțin permisul de conducere și acum numai despre asta îi vorbeam. Voiam să mă înscriu la școala de șoferi.

– Zain, nu cunoști tu vreun instructor? l-am întrebat la un moment dat.

– Lasă-mă să mă gândesc, mi-a răspuns, în timp ce privea în partea dreaptă înspre mine, dar nu la mine.

O clipă mai târziu l-am auzit spunând.

– Cred că ştiu unul, Amy.

Atunci am aşteptat să continue. Dar Zain părea că are altceva de făcut. A claxonat de vreo două ori şi a ridicat o mână, ca şi când ar fi salutat pe cineva. I-am urmărit apoi privirea şi am văzut

că lângă noi nu era decât o maşină de şcoală, la volanul căreia se afla o tipă blondă. Pe moment nu mi-am dat seama pe cine a salutat Zain. Văzusem doar că blondei i se oprise autoturismul înainte ca instructorul s-o invite să tragă pe dreapta. Atunci a oprit şi Zain şi a coborât din maşină. S-a dus apoi şi a dat mâna cu omul acela cât un munte de înalt, care i-a venit în întâmpinare. Au schimbat numai câteva vorbe, după care Zain s-a întors la maşină. În mână ţinea o carte de vizită, pe care mi-a înmânat-o apoi împreună cu un teanc de bani.

– La numărul ăsta de telefon îl vei găsi pe cel care te va învăţa să conduci. E un băiat de treabă. Am vorbit cu el și poți începe orele chiar de luni. Banii sunt pentru școală, mi-a zis apoi.

CAPITOLUL II

Trecuseră aproape trei luni de când mă întâlnisem pentru prima oară cu Zain. În tot acest timp, am descoperit în el un om minunat. Zain era inteligent, matur şi avea un suflet numai bun, de pus pe rană. Iubea oamenii şi obişnuia să-i ajute cu ce putea, cu un sfat, cu o vorbă bună sau cu o faptă nobilă. Când venea pe la mine, de multe ori aducea cu el dulciuri şi jucării, pe care le dăruia unui copilaş sărman de la mine din bloc. Zain îl cunoscuse pe puști când acesta venise într-o zi cu bunica lui pe la noi. I-am spus că tatăl său îl părăsise și că mama îi murise, iar el a rămas impresionat. Tot impresionată am rămas şi eu de gest şi de multe altele, pentru că, din câte văzusem, Zain obişnuia să ajute necondiţionat pe oricine avea nevoie de ajutorul său. Se vedea că era un prieten de nădejde şi un om pe care multă lume se putea baza, iar asta mă făcea să mă simt în siguranţă alături de el şi fericită că l-am întâlnit.

Nu ştiu cum reuşise să facă asta, dar de la o vreme, Zain era primul gând care-mi trecea prin minte atunci când mă trezeam. Uneori, toată ziua îl visam cu ochii deschişi, iar noaptea mă pomeneam din nou cu imaginea lui în minte. Nopţile astea erau minunate acum, când el era prezent în toate visurile mele. Mai nou, Zain mă însoţea în vacanţele mele cu destinaţie necunoscută şi câteodată împărţeam cu el chiar şi căsuţa de la malul mării. De câte ori vorbeam, abia mă abţineam să nu-i dezvălui pe unde îl plimbam în fiecare noapte. Îmi doream să-i împărtăşesc până şi ultimul gând. Dar nu îndrăzneam și atunci mă mulţumeam să-i povestesc doar ceea ce făcusem peste zi. Erau însă şi zile în care nu prea aveam ce

să-i spun, pentru că tot ce făceam nu era decât să mă gândesc la el. Când eram singură, mă gândeam ce-o face el când nu este cu mine, iar când eram împreună, mă întrebam oare ce gândeşte despre mine atunci când mă priveşte. Era normal să mă întreb asta, pentru că uneori Zain mă privea atât de îndelung, că-mi era teamă că ochii lui cercetători ar putea scoate la iveală vreun punct negru de pe nasul meu, pe care eu să nu-l fi observat. În cele din urmă, îmi doream să cred că nu era decât o temere de-a mea. De câte ori îl vedeam sau numai îl auzeam, chiar şi cele mai complicate treburi păreau că se rezolvă de la sine. Atunci când el avea grijă să o facă, trezitul de dimineaţă nu mai era o povară pentru mine şi nici profesoara de economie nu-mi mai părea o scorpie. Nici ploaia nu mă mai întrista când zâmbetul lui Zain îmi revenea în minte. Avea un zâmbet atât de molipsitor, că uneori mă trezeam zâmbind ca proasta. Mă îndrăgostisem.

Într-o seară geroasă, după ce am fost să vedem un film, Zain şi cu mine, ne-am oprit pentru prima dată acasă la el. Avea un apartament foarte drăguț în centrul capitalei. De cum am intrat în casă, de pe hol am zărit o fotografie înrămată, aşezată pe noptiera din dormitor. Când Zain a mers la bucătărie să pregătească ceva, curiozitatea m-a împins într-acolo. Îmi imaginam că încă mai păstrează amintirea fostei lui iubite. Când m-am apropiat, nu mi-a venit să cred. Zain păstra de fapt o poză cu noi doi. Ne-o făcuse un fotograf în restaurantul Golden Fish, chiar în prima seară în care am ieşit cu el. Până s-o văd însă, n-am ştiut că poza aceea a ajuns la el şi cu atât mai mult, pe noptiera lui. În noaptea aceea uitasem definitiv de poză, iar apoi mi-am imaginat că aceasta s-a rătăcit. Acum însă descoperisem şi unde. Asta da surpriză, mi-am spus atunci, şi m-am întors în sufragerie. M-am aşezat pe canapea, în faţa televizorului, şi am căutat ceva interesant la care

să mă uit. Zain tocmai adusese un platou cu fructe, pe care l-a pus pe măsuţa din faţa noastră. S-a dus apoi în camera cealaltă, unde şi-a schimbat hainele de stradă cu unele mai lejere. La puţin timp, când a revenit, s-a aşezat lângă mine şi m-a luat în braţe. Un sărut părea că mi-a descătuşat vorbirea şi întrebările de tot felul au început să curgă. Voiam să știu cât mai multe despre Zain. La un moment dat însă, el a început să răspundă printr-un altfel de grai la întrebări pe care nici nu le pusesem. Zain se lipise atât de tare de spatele meu, încât aveam impresia că inima lui bătea la mine în piept. Mă ținea în brațe și din când în când îmi vorbea în șoaptă. Uneori însă o făcea atât de încet, că nici nu deslușeam ce-mi spune. Îmi săruta lobii urechilor și-i atingea ușor cu limba. Respirația lui puternică îmi provoca o senzație stranie, ca un freamăt. Când s-a hotărât să-mi elibereze talia, a început să-mi maseze abdomenul, urcând spre sâni și atingându-i discret. Atunci, ca şi când n-aş fi înţeles ce vrea să-mi spună, m-am îndepărtat ușor de el. Parcă mi-era şi teamă să experimentez mai mult. Zain s-a apropiat din nou de mine şi-a început să mă maseze încet pe umeri şi pe gât, presărând săruturi moi în urmă.

– Azi-noapte te-am visat, mi-a șoptit el.

Apoi mi-a deschis câțiva nasturi de la cămașă și mâinile au început să-i alunece în voie peste sânii mei. S-a aplecat și a început să-i sărute. Zain își trecea limba peste sfârcurile mele excitate și din când în când mușca ușor din ele. Cu fiecare atingere de-a lui, mă cuprindeau fiorii şi o dorinţă nedesluşită pusese stăpânire pe mine. Dintr-o dată mi s-a făcut teamă.

– Unde mă duci? l-am întrebat pe Zain când m-a luat în brațe.

– În camera comorilor… Și-am să te încui acolo, și o să arunc cheia, a continuat el zâmbind, încercând parcă să mă mai destindă.

– În ce zonă se află asta? l-am întrebat, după ce s-a așezat cu mine pe patul din dormitor.

Pentru câteva clipe Zain a încetat să mă mai sărute. M-a privit în adâncul ochilor și mi-a șoptit:

– În zona inimii, habibi.

– Nu mă minți?

– Îți jur că nu!

„Oare Zain chiar s-a îndrăgostit?” m-am întrebat atunci. Și răspunsul a venit ca un imbold. M-am lăsat dezgolită și dezmierdată de bărbatul care tocmai îmi jurase că mă va păstra în inimă pentru totdeauna. Apoi a renunțat și Zain la hainele de pe el și a început din nou să mă sărute. În timp ce trupul său fierbinte se atingea de-al meu, îi simțeam erecția. La un moment dat, Zain mi-a luat mâna, îndemnându-mă să-i ating sexul. Eu însă mi-am retras-o discret. „Hei, Aladin, ia-mă mai ușor, nu-s obișnuită să frec lampa”, am zis în gând. Și gândurile mi-au fost ascultate. Zain n-a mai insistat. Dar buzele sale generoase încă mai împrăștiau fiori pe trupul meu. M-a întors cu spatele la el și i-am simțit limba alunecând încet de la ceafă pe șira spinării, pe fese și pe picioare. M-a răsucit din nou. În timp ce urca, își plimba limba de pe un picior pe celălalt. Când a ajuns la coapse s-a oprit. Și-a trecut blând degetele peste sexul meu și apoi a început să-l lingă. Pentru o clipă am simțit că-mi arde fața de rușine. Nu mă așteptam la așa ceva. Credeam că asta nu se întâmplă decât în filmele erotice și că este dezgustător. Dar pentru Zain părea că nu este, așa că am închis ochii și mi-am lăsat trupul să se îmbete de plăcere. Să faci dragoste este un lucru minunat, am gândit atunci. Dar când Zain a încercat să mă pătrundă, n-am mai fost de aceeași părere. Dragostea nu mi se mai părea așa de minunată acum, când himenul meu se încăpățâna să nu cedeze. Era complicată și dureroasă. Printre atâtea dezmierdări și încercări repetate de a mă pătrunde, la un moment dat m-am trezit țipând. Zain mă penetrase și simțisem că o

făcuse până în stomac. S-a mai mișcat de câteva ori. Gemeam. Eu de durere, el de plăcere. A ieșit apoi brusc din mine, juisând pe abdomenul meu. Curând, ca o persoană împovărată parcă, dar care tocmai s-a eliberat, l-am auzit pe Zain oftând. A luat un prosop alb de pe noptieră și m-a șters. Sângeram. Înainte să meargă la baie, s-a întins şi m-a luat la pieptul său. După numai o clipă, l-am auzit că mi-a şoptit:

– Ştii ceva, Amy?

– Știu. Ți-am murdărit cearșaful.

Zain a zâmbit. Și-a ridicat apoi capul şi a mers încet cu privirea peste trupul meu. În lumina firavă a lumânărilor cu parfum îmbietor, ochii noştri s-au intersectat. Zâmbetul lui însă m-a condamnat înainte ca el să-mi spună:

– Acum eşti a mea, habibi!

Avusese dreptate. Acum, când anotimpul cald se grăbise să ne întâmpine, simţeam mai mult ca oricând că sufletul meu îi aparţine. Chiar şi aşa, nu puteam să nu mă gândesc că, în mai puţin de o lună, mă aşteptau examenele finale din ultimul an de liceu. Zain era sigur că le voi promova. De fapt, nici eu nu mă temeam de asta, pentru că învăţasem pe rupte în ultima vreme. În schimb, mă gândeam cu groază că vara asta va fi compromisă. Mă bucuram cel puţin că scăpam de materii precum economie, matematică sau contabilitate, pe care le găseam extrem de plictisitoare. Pur şi simplu nu erau pentru mine. Mie îmi plăcea să citesc, să scriu şi să creez. Mintea mea era ca un adevărat atelier de creaţie, unde prindeau contur visuri de tot felul, pe care le pictam apoi în culori vii şi cărora speram să le dau viaţă într-o bună zi. În cazul acesta, profesia de jurnalist o găseam mai potrivită pentru mine, de vreme ce-mi oferea libertate de exprimare. Şi pentru că mă hotărâsem deja încotro s-o apuc, după bacalaureat m-am apucat să învăţ pentru examenul de admitere la Facultatea de Jurnalism.

În cele din urmă am trecut cu bine și de acest examen şi m-am bucurat nespus. Dar până în octombrie, când începeau facultăţile, mai aveam ceva timp la dispoziţie, timp în care puteam să fac orice-mi trecea prin minte. Puteam să mă relaxez în fiecare zi, urmărind filme interesante. Puteam să mă distrez fără reţinere – noaptea prin cluburi şi ziua prin oraş cu prietenele. Puteam să merg la fitness sau, odată cu reducerile de vară, să alerg de nebună, prin magazine, după obiecte de îmbrăcăminte. Puteam, de asemenea, să conduc toată ziua cu muzica la maximum, maşina mea sport pe care mi-o dăruise Zain după ce mi-am luat permisul. Acum puteam să fac orice, şi cu toate astea, eu preferam să dorm dimineaţa până târziu, şi când Zain se elibera de la birou, să ies cu el. Uneori rămâneam la el acasă peste noapte şi nu mă mai trezea decât curierul, care suna abia după ora prânzului la uşă. Venea să-mi aducă mâncarea pe care Zain o comanda pentru mine, de la restaurantul de lângă biroul său. Dormeam atât de mult că Zain ajunsese să se întrebe dacă nu cumva m-am îmbolnăvit. Cu timpul însă și-a dat seama că somnul era pasiunea mea. Într-o dimineaţă de sâmbătă m-am trezit mai repede ca după o cafea tare. Zain mă sunase să-mi spună că într-o oră vine să mă ia, ca să plecăm la mare. Prietenul lui, Yakub, şi iubita acestuia, Nadia, ne-au însoţit, iar acolo am avut parte de un week-end de neuitat. Zain şi Yakub au povestit tot felul de întâmplări amuzante pe drum, au spus atâtea snoave câte auzeam eu în mod normal într-un an întreg. Toate au fost haioase, dar în afară de „un ţăran...”, cu care începea aproape fiecare banc, n-am reținut decât că am râs pe săturate. La fel ca Zain, şi Yakub era plin de umor.

Anul universitar începuse deja de vreo două luni. În prima săptămână de facultate am fost destul de confuză. Primisem tot felul de informaţii noi, cărora a trebuit să le fac faţă. Dar după ce mi-

am cunoscut profesorii şi colegii, unii parcă mai puţin confuzi decât mine, am început să mă familiarizez cu studenţia. Acum eram și mai încântată de facultatea pe care o alesesem şi mă simţeam mândră că am devenit studentă. Aveam profesori minunaţi, oameni cu vechime în presa scrisă, radio şi televiziune, care acum erau gata să ne înveţe, pe mine şi pe colegii mei, ce înseamnă jurnalismul cu adevărat.

Într-una din zile, când plecam spre facultate, m-am întâlnit pe palierul blocului cu o vecină. Aceasta era o femeie cochetă şi plină de viaţă, chiar dacă avea aproape şaptezeci de ani. Îmi plăcea de ea. Cel mai mult însă îmi plăceau prăjiturile pe care le făcea. Cred că avea un milion de reţete, pentru că nu îmi amintesc să ne fi adus vreodată, mie şi mamei, de două ori acelaşi fel de prăjitură. Și de câte ori venea la noi, nu pleca până când nu ne povestea măcar o întâmplare amuzantă din tinereţea ei trăită intens. Era o plăcere s-o ascult. Când râdea însă, abia dacă mă puteam abţine. Avea un râs tare contagios.

– Bună dimineaţa, doamnă, i-am spus.

Răspunsul ei nu a întârziat:

– ,Neaţa, draga mea!

– Dacă nu aveţi treabă, când mă întorc, vă invit să bem o cafea împreună.

A bănuit de ce am invitat-o la mine. Cunoştea tainele ghicitului în cafea. Ştiam asta mai demult, pentru că îmi spusese mama, şi de atunci mă tot ţineam să-i zic să-mi ghicească şi mie. Eram şi eu curioasă. Drăguţă cum era, bineînţeles că n-a putut să mă refuze:

– Vin, puştoaico, vin, că până atunci nu mai am nimic de făcut. Poate doar să-mi bag Moșu' la somn, mi-a zis foarte veselă, ca de obicei.

Imediat ce-am revenit acasă, am chemat-o la mine şi m-am apucat repede să fac două cafele. După ce mi-am terminat ceaşca de băut, am întors-o cu fundul în sus şi am lăsat-o aşa o vreme, ca să

se usuce. Apoi vecina a ridicat ceaşca şi a început să se uite prin ea după semene pe care să le interpreteze. Curând, a început să-mi spună lucruri despre care eu aveam habar mai mult sau mai puţin.

– Ia te uită! Aici e un bărbat bruneţel… şi ce te mai curtează!

A urmat apoi o scurtă pauză.

– Dar în spatele lui văd o femeie care se ţine ca scaiul de el. Și e blondă! Să fiu a naibii dacă asta nu zici că-i o vulpe, la cum îl priveşte, s-a jurat ea dintr-o dată.

Am zâmbit. Ce altceva puteam să fac? Dar ea a continuat.

– Da' văd că el nu-i dă prea multă importanţă. Și ştii de ce?

– De ce? am întrebat şi eu.

– Pentru că te iubeşte ca un nebun! Uite-l pe el, mai jos, ca un căţeluş cu limba scoasă, cum aleargă în braţele tale, mi-a spus apoi, în timp ce încerca să mă facă şi pe mine să văd toate astea.

Sigur că n-am putut să văd nimic din ce mi-a arătat ea acolo. Era pentru prima dată când îmi ghicea cineva și am crezut că o să mă amuz. Acum însă rămăsesem cu gândul la ce mi-a spus. Alt brunet, în afară de Zain, nu prea cunoşteam. Cu toate astea, era aproape imposibil ca Zain să aibă o relaţie în paralel cu mine. De când ne ştiam, petrecusem multe zile şi nopţi împreună. Niciodată nu observasem ceva neobişnuit în comportamentul lui. Poate doar câte un oftat din când în când. Dar cine nu oftează? Apoi m-am gândit că am fost o tâmpită că mi-am ghicit în cafea. Fără nici un motiv real, devenisem dintr-o dată suspicioasă. Nici după câteva zile nu-mi ieşise din cap ce-mi spusese vecina. Atunci am zis să fac ceva ca să mă liniştesc, dar nu mă gândeam la vreo călătorie spirituală. Așa că mi-am făcut un plan. Mi-am dat seama că nu merge să-l întreb pe Zain dacă mai trăieşte şi cu altă femeie, pentru că nici cel mai

prost om n-ar fi recunoscut, decât dacă ar fi vrut să scape de una dintre ele. Așa că l-am luat la sigur când a venit la mine. Două zile la rând nu apucaserăm să ne vedem, și când am prins momentul, i-am spus foarte convingător:

– Zain, e adevărat că până acum ai reuşit să dai dovadă de multă discreţie. Dar de azi înainte nu te mai obosi să faci asta. Ştiu că în viaţa ta mai există încă o femeie.

Zain a oftat ca şi când, după o zi agitată de muncă, neîncrederea mea era tot ce-i mai lipsea. Apoi m-a întrebat zâmbind:

– Poţi să-mi spui şi de unde ştii?

– Am văzut-o alaltăieri la tine în maşină. Și e blondă! Exact ca firul de păr pe care l-am găsit mai demult pe hainele tale, i-am explicat apoi, inventând și acest indiciu.

– Şi când ai văzut-o, ziua sau noaptea? a încercat el să mă tachineze.

– În timpul liber, Zain.

– Îmi place că ai spirit de observație. Dar dacă m-ai văzut, de ce nu m-ai oprit? Poate că v-aș fi făcut cunoştinţă, mi-a zis el râzând, ca şi când nu căuta decât să mă enerveze.

– Zain, sincer, în situaţia asta nu prea văd rostul glumelor tale. Spune-mi, mai bine, adevărul şi gata!

Zain nu s-a putut abţine să nu râdă când m-a văzut cât de încruntată i-am vorbit.

– Amy, sigur ţi s-a părut. De foarte mult timp, în maşina mea, n-a mai urcat nici o femeie în afară de tine. Dar nu e exclus să urce. Iar dacă mă vei vedea vreodată cu o blondă asemeni firului de păr pe care zici că l-ai văzut pe hainele mele, trebuie să ştii că aceea este soţia…

– Asta era! Soţia! am sărit eu ca arsă şi l-am întrerupt în clipa în care am auzit acest cuvânt.

– Zain, tu ai o soţie de care eu nu ştiam? l-am întrebat nervoasă.

– Habibi, dă-mi voie să termin, mi-a zis apoi calm.

– Voiam să-ţi spun este că este vorba despre soţia fratelui meu, care, într-adevăr, este blondă. Să ştii că uneori se întâmplă să mai meargă şi cu mine în maşină, mi-a zis el.

– Cât despre firul de păr, se poate să fi văzut şi mai mult de unu, având în vedere că-mi vizitez fratele, şi atunci când o fac, nu obişnuieşte să mă ţină în picioare. Mai mult ca sigur s-a luat pe hainele mele de pe vreun fotoliu sau de pe canapea, mi-a explicat el firesc.

– Mdaa, s-ar putea să ai dreptate, i-am răspuns şi eu cu un glas vlăguit de atâtea emoţii.

Apoi m-am gândit că tot ce mi-a spus vecina mea nu putea fi decât rodul imaginaţiei sale bogate. Altceva, ce să fie? Nimeni n-ar putea să ascundă atâta timp o relaţie, mi-am zis eu. Și nu puteam să cred că cea care se presupunea că i-ar face avansuri lui Zain ar fi cumnată-sa. Era absurd. Sau poate că ceea ce zicea că văzuse, nu era decât fosta lui iubită, care încă se mai gândea la el, mi-am spus în cele din urmă.

Cam două luni mai târziu de la această întâmplare, Zain şi-a făcut apariţia la mine acasă dar nu singur. De data asta, de mâna lui se ţinea strâns un băieţel de vreo trei anişori. Era blond şi avea nişte ochi mari, foarte frumoşi, de culoare închisă. Zain mi l-a prezentat apoi ca fiind băieţelul fratelui său. Chiar dacă la început timiditatea l-a făcut să bată în retragere şi să-şi ascundă chipul micuţ în spatele lui Zain, până la urmă eu și copilul ne-am împrietenit.

– Adică e copilul blondei? am întrebat atunci din curiozitate, iar el mi-a răspuns afirmativ.

Zain şi cu mine, fusesem de câteva ori împreună cu fratele lui să mâncăm în oraş și m-am gândit că, dacă tot îi cunoscusem fratele, n-ar strica să-i cunosc şi cumnata. Şi dacă tot se ivise ocazia, i-am sugerat lui Zain lucrul acesta.

– Să-i trăiască, este un copil deosebit! Dar mi-aş dori mai degrabă să o felicit personal pe femeia care a reuşit să aducă pe lume o asemenea minunăţie.

– Oricând doreşti, habibi, mi-a spus Zain, în cele din urmă.

Zilele zburaseră precum filele unei cărţi lăsată în bătaia vântului. Anul universitar se terminase şi odată cu el şi emoţiile mele de studentă-boboc. Mă adaptasem repede la noul sistem de predare şi învăţare şi reuşisem să trec cu bine de fiecare sesiune. Era o uşurare să ştiu că nu aveam restanţe. Acum însă nu mai aveam decât vreo lună din vacanță. Îmi părea rău că se termina şi vara asta în care Zain şi cu mine nu prea ne desprinsesem unul de altul. Fusesem de câteva ori la munte şi la mare, iar în Bucureşti eram mai tot timpul împreună. Zain mă lua cu el cam peste tot pe unde avea treabă. De multe ori îl însoțeam la birou, apoi la avocat, la dentist, la service-ul auto şi chiar şi la alte întâlniri pe care le avea de obicei în program. Ne doream să fim tot timpul împreună. Și pentru că Zain era un om activ, găsisem soluţia. De acum însă, mă cuprindea nostalgia când mă gândeam că nu voi mai avea acelaşi program în clipa în care voi începe facultatea. Mă bucuram în schimb că aveam o relaţie cu bărbat deosebit, care mă iubea şi care mă răsfăţa tot timpul. Departe de tiparul arabului tradiţional, care îşi ţinea femeia ca într-o colivie, doar pentru ochii lui şi atât, Zain era un bărbat la care multe femei probabil că visau. Era un om sensibil şi filantrop, pe care chiar dacă aş fi vrut, nu aveam cum să-l iubesc mai puţin decât o făceam deja. Atitudinea lui conciliantă mă scăpase de câteva ori de gura aprigă a mamei, care se plângea câteodată lui Zain că sunt prea împrăştiată pentru vârsta mea. Sigur că avea şi mama dreptate, dar nu puteam să fiu perfectă. Care adolescentă, îndrăgostită lulea şi cu o facultate pe cap, nu şi-ar fi lăsat lucrurile azvârlite prin casă? E drept că,

uneori, când plecam de acasă, se întâmpla să mai uit şi uşa descuiată. Dar pentru asta nu ceream decât puţină înţelegere. Mai grav era când îmi rătăceam cheile de la maşină şi trebuia să merg pe jos la facultate. Atunci chiar şi eu credeam că sunt o iresponsabilă.

De vreo săptămână, sora mea ajunsese în ţară. Își definitivase studiile în Marea Britanie și dăduse o fugă să ne vadă. Dar acum se grăbea să plece din nou în Londra, pentru că între timp își găsise acolo şi un loc de muncă de care părea foarte încântată. Cu ocazia asta o cunoscuse şi Zain, care s-a oferit să o conducem împreună la aeroport. După ce ne-am luat rămas bun de la ea, ne-am întors tot acasă la mine. Aici l-am găsit pe un văr de-al meu care locuia într-un alt oraș, dar care venise cu treabă în București și care s-a gândit apoi să ne viziteze. Am fost încântată să-l revăd şi i-am spus să nu se grăbească, fiindcă îl voi duce eu la gară când va trebui să plece. Între timp, mama ne-a pus să mâncăm. După masă, Zain a mai rămas să discute cu el, iar eu m-am retras în dormitor. Mâncasem mult şi simţeam nevoia să mă întind. După o vreme, a venit şi Zain în cameră, şi pentru că era vineri, am început să ne facem planul de noapte. Eu, cel puţin, nu aveam chef să stau acasă:

– Zain, unde ieşim deseară?

– Nu ştiu, vedem mai târziu, mi-a zis el, după care şi-a făcut loc în pat şi s-a întins lângă mine.

– Sună-l pe Hasim şi vezi pe unde se strâng băieţii în seara asta, am insistat. Știam că acesta nu lipsea de la nici un chef.

– Am vorbit mai devreme cu el, dar n-o să iasă. Soţia lui e la spital şi în noaptea asta s-ar putea să nască, mi-a spus Zain.

Dintr-o dată mi s-a părut că nu am auzit bine și l-am întrebat:

– Zain, vorbim despre acelaşi Hasim? Săptămâna trecută, Maria nu arăta nici pe departe

ca o femeie însărcinată şi nici nu ştiam că ei sunt căsătoriţi.

După o clipă de răgaz, Zain s-a ridicat de lângă mine iar apoi m-a privit şi mi-a spus:

–Amy, Hasimeste căsătorit cu altcineva, de la care aşteaptă un copil.

– Nu cred, i-am spus eu, după ce făcusem nişte ochi mari cât cepele. Maria ştie? l-am întrebat apoi.

– Da, mi-a răspuns el sec, de parcă n-ar fi fost nimic neobişnuit în toată povestea asta.

Dar eu în continuare eram nedumerită:

– Şi dacă ştie, atunci de ce mai stă cu el?

– Pentru că îl iubeşte, mi-a zis el, ca şi când n-ar exista vreun obstacol pe lume care să nu se încline înaintea iubirii.

– Dar soţia lui ştie despre Maria?

– A aflat, desigur.

Nu mai avea niciun rost, dar nu m-am putut abţine să nu-l întreb:

– Şi ea ce zice?

– E arăboaică, Amy! Ea poate să înțeleagă asta, pentru că ştie că nouă ne este permis să ţinem până la patru soţii.

Brusc, mi s-a părut că nu am auzit bine. Bărbatul care vorbea acum cu mine parcă nu mai era Zain cel pe care îl ştiam eu, ci dimpotrivă, unul cu o mentalitate tradiţionalistă. Apoi m-am gândit că nu merită să acord atâta importanță unor vorbe și ne-am continuat discuția. E adevărat că nu mă interesase niciodată ce statut aveau prietenii lui, dar asta chiar că picase ca o bombă pentru mine. Nu-mi imaginasem că Hasim, bărbatul acela elegant, care era înnebunit după frumoasa Maria, ar putea fi căsătorit. Tocmai de aceea l-am întrebat mai apoi pe Zain dacă printre prietenii lui mai sunt și alții căsătoriți. Așa am aflat că printre ei se aflau și căsătoriți, și necăsătoriți, și divorțați, și burlaci convinși, iar unii chiar și cu câte două soții. Când

am auzit toate astea, n-am putut decât să mă bucur că l-am întâlnit pe Zain, un bărbat fără obligații.

Între timp mi s-a făcut sete şi am mers în bucătărie să beau un pahar cu apă. Acolo nu mai rămăsese decât mama care făcea ordine. Vărul meu se odihnea şi el într-o altă cameră. Când m-a văzut, mama mi-a spus să-i duc telefonul lui Zain, pentru că i s-a părut că a sunat. Zain îl uitase pe masă. L-am luat şi, când m-am uitat, am văzut că nu era nici un apel pierdut, dar, într-adevăr, Zain primise un mesaj. Nu ştiam de la cine, pentru că numărul nu era salvat. Am luat telefonul şi am plecat din bucătărie. Ca niciodată însă, curiozitatea m-a împins şi am deschis mesajul. Pe la jumătatea holului am încremenit. Voiam să mă mişc şi să ajung mai repede în cameră, dar, ca şi când aş fi suferit de paralizie, nu mai reuşeam. În mesaj era scris, într-o română perfectă, negru pe alb: „Dragule, Nurya tocmai a născut un băieţel! Mergem să-i cumpărăm un cadou?”

După câteva clipe am pus telefonul în buzunar şi mi-am găsit puterea să mă mişc şi să mă îndrept încet spre cameră. Când am intrat, l-am văzut pe Zain întins pe pat, cu telecomanda de la televizor în mână. Schimba program după program, dar nu ca atunci când ar fi căutat ceva la care să se uite, ci mai degrabă ca un om stresat. După ce am închis uşa în urma mea, m-am oprit lângă birou şi m-am făcut că-mi caut o carte prin teancul care se afla acolo. Chiar nu puteam să-l privesc în ochi, dar în clipa în care s-a uitat spre mine, l-am întrebat ca din pură curiozitate:

– Zain, dar pe soţia lui Hasim cum o cheamă?

– Nurya. De ce?

Atunci m-am întors cu faţa la el şi, cu un zâmbet forţat, ca şi când simţeam că am fost trădată, i-am spus:

– Tocmai a născut un băieţel!

Zain m-a privit confuz. Cu mâinile tremurânde, am scos apoi telefonul din buzunar, l-

am aruncat pe pat lângă el şi i-am zis:

– Cineva te aşteaptă să mergeţi să-i cumpăraţi un cadou!

Zain a tresărit și s-a ridicat în șezut. A luat apoi telefonul și-a citit mesajul. După asta, n-a mai reușit să-și dezlipească privirea de acolo și a rămas tăcut până când a urmat o altă întrebare:

– Se pare că este soția, așa-i?

Zain butona telefonul când, fără să mă privească, m-a întrebat cu un calm prefăcut:

– De ce crezi asta?

În clipa în care l-am auzit, am început să râd nervos, încercând să-mi înăbuș furia:

– Zain, încetează să-ți mai bați joc de mine! Cine ar fi putut să-ți scrie, într-o română perfectă, vorbe de alint, „dragule”? Să nu-mi spui că mama ta!

– Știu că ești și tu căsătorit. Măcar acum fii demn și recunoaște!

Zain și-a ridicat ochii din pământ, m-a ațintit cu privirea și în cele din urmă a început să-mi spună:

– Nu știi nimic, Amy! Tu nu știi cât de mult te iubesc...

– Te rog, Zain, am intervenit, întrerupându-l, acum nu vreau să ascult declarații de dragoste, ci adevărul! Ești un bărbat căsătorit. Am dreptate?

Zain a oftat adânc. După câteva clipe, s-a auzit în sfârșit un răspuns șovăitor:

– Amy... da, mi-a zis în timp ce mă privea, iar privirea lui părea că cere îndurare.

Apoi și-a îndesat chipul în palme și a oftat de parcă și-ar fi dat ultima suflare. În cameră nu mai era acum decât liniștea. Eu rămăsesem înmărmurită și cu privirea ațintită spre el. Chiar dacă acum eram sigură că ăsta e adevărul, pentru câteva clipe sperasem că îmi va zâmbi ştrengăreşte şi că-mi va spune că a fost o glumă. Dar în zadar. De când confirmase, Zain parcă amuţise şi nici curajul de-a mă mai privi în ochi nu-l mai avea. Cu

ultimele puteri, am reuşit să-l mai întreb un singur lucru:

– Şi copilul cu care ai venit la mine, e al tău?

– Nu, Amy, nu am copii, mi-a răspuns el.

În următoarea secundă, torente de lacrimi au început să-mi scalde chipul, luând cu ele, asemeni unui potop ce mătură o regiune din temelii, toată fericirea mea de până atunci. În faţa acestei situaţii m-am simțit atât de neajutorată precum o întreagă armată în lupta cu forţele dezlănţuite ale naturii. Zain mă trădase și, ca urmare, consternarea a fost cea care a pus stăpânire pe mine. În sufletul meu tocmai izbucnise un incendiu și tot ce-am reușit să fac atunci ca să sting focul durerii, a fost să plâng. Printre lacrimile mele, un Zain năuc ce implora iertare nu mai părea decât iluzie. Vestea pe care o primisem reușise să mă stoarcă de orice putere. Mă ghemuisem în pat, strângând în brațe o pernă care-mi înăbușea suspinele. Pentru o vreme am rămas nemișcată. Și de-aș fi vrut, pe Zain oricum n-aș fi reușit să-l mai ascult. Acum nu mai voiam să aud de nimeni și de nimic. Nici măcar de vărul meu, pe care, nu după mult timp, ar fi trebuit să-l duc la gară. În clipele acelea nu mai puteam să gândesc. Îmi doream doar să fiu singură. În cele din urmă, ca prin vis, l-am auzit pe Zain spunând:

– Habibi… mă duc să-l conduc pe vărul tău și mă întorc repede. Nu e nevoie să ieși din cameră, voi spune tuturor că ai adormit.

Și a ieșit încet pe ușă. Aproape o oră mai târziu m-a sunat. Zain era deja înapoi, în fața blocului meu. A insistat până când i-am răspuns, apoi m-a rugat să cobor, să stăm puțin de vorbă. Am coborât în cele din urmă, căci după vestea pe care o primisem, nu apucasem să-i mai spun nimic. Așa că, îndurerată, am urcat în mașină la el, hotărâtă fiind să termin pentru totdeauna ceea ce gândeam acum că nici n-ar fi trebuit să fi început vreodată. Stăteam lângă el, dar Zain n-a mai îndrăznit să mă atingă nici măcar cu un deget.

Vizibil cuprins de remușcări, a oftat ca și când și-ar fi făcut curaj:

– Habibi, spune-mi, te rog, ce-ar trebui să fac pentru ca tu să mă poţi ierta vreodată?

– Un miracol, Zain, dar mă tem că nu poți! Acum e imposibil să mă scapi de durerea pe care tu ai sădit-o atât de adânc în sufletul meu Știi ceva, Zain? Mai bine uită de mine! Voi încerca să fac același lucru și, dacă am să reușesc, atunci să știi că te-am iertat, i-am zis eu, după care am început să plâng.

– Nu, Amy, tu n-ai să mă părăsești… decât dacă vei vrea să mă omori.

– Serios? Și ce propui? Poate să fac parte din haremul tău? l-am întrebat printre lacrimi.

– Niciodată! i-am spus și am dat să cobor din mașină și să plec.

Dar nu am reușit, pentru că Zain, care avea mașina pornită, a demarat imediat și a accelerat parcă spre niciunde. Am încercat să-l conving că nu a găsit soluția cea mai potrivită și că sfârșitul va fi același. Dintr-o dată, mi s-a părut că vorbesc singură. Zain continua să conducă nebunește, ca și până atunci, în timp ce încerca să-mi fure jurământul că nu îl voi părăsi vreodată. Striga ca un nebun că mă iubește și că nu poate trăi fără mine. Ca și când ar fi intrat în sevraj, Zain mi-a spus în cele din urmă că preferă mai degrabă să moară, decât să mă piardă. Mă indigna că se gândea numai la el și în clipa în care l-am auzit vorbind așa, i-am spus că dacă asta vrea, n-are decât. În fond, nici nu mă mai interesa ce se putea întâmpla cu el de vreme ce eu simțeam că mă sting încet, și asta numai din cauza lui. Ce vină aveam eu să port, deopotrivă cu el, povara nesăbuinței lui de a fi mințit de la început? E adevărat că m-am încrezut în el orbește. Dar care fată de vârsta mea nu ar fi făcut la fel, dacă ar fi fost în locul meu? Zain mi-a recunoscut că nu a crezut că va ajunge să se îndrăgostească nebunește de mine și,

implicit, că a fost un egoist. Dar cu toate astea, mi-a spus că nu regretă nimic pentru că, până să mă întâlnească pe mine, nu mai experimentase acest sentiment de dragoste profundă. M-a durut și mai mult când l-am auzit vorbind așa. Mi s-a părut nedrept. Zain jucase murdar. M-a mințit și, dacă nu s-ar fi îndrăgostit, poate că într-o bună zi n-ar fi ezitat să se descotorosească de mine ca de o măsea stricată. Numai că providența nu-l cruțase pe Zain și dragostea ajunsese să-l îngenuncheze și pe el.

Până atunci nu cunoscusem tot ce implică iubirea, iar acum mi se părea nefiresc să văd că un singur sentiment poate înălța și îngenunchea în același timp. Credeam că iubirea este un tărâm numai cu lapte și miere unde trăiesc pe vecie cei care ajung acolo. Apoi am aflat că ea nu este un tărâm, ci numai o cărare printre cărările vieții. Iubirea este drumul pe care oamenii pășesc întotdeauna încrezători, chiar dacă nu știu niciodată încotro se îndreaptă. Iubirea este drumul pe care dacă l-ai pierdut te rătăcești în infern. Așa s-a întâmplat și cu mine, de fapt. Eu pășisem pe acest drum datorită lui Zain și tot datorită lui simțeam acum că îl pierdusem. Mi-aș fi dorit să pot să adulmec fericirea pierdută, căci era cumplit să mă văd rătăcind printre sentimente împovărătoare.

Cu toată suferința mea însă, nu am omis să-l întreb pe Zain de unde a apărut o soție, tocmai acum. Era firesc, pentru că trecuse atâta timp în care femeia asta nu-și făcuse simțită prezența nici măcar o clipă. Din mesajul pe care i l-a trimis lui Zain, mi-am dat seama că era și ea tot românca. M-am gândit însă că poate, din cine știe ce motive, a trăit o vreme în altă țară. Dar nu era așa. Soția lui Zain, care avea cam aceeași vârstă cu el, era casnică și obișnuia să-și petreacă vremea pe la părinții care locuiau undeva în vecinătatea capitalei. Zain mergea și el pe acolo, dar numai în vizită și nu întârzia niciodată prea mult. Din câte

mi-a spus, motivul acestor vizite era mai degrabă ca să se asigure că nu le lipsește nimic soției și socrilor lui. Când l-am întrebat, nici Zain n-a știut să-mi răspundă de ce prefera ea mai mult casa părintească în schimbul căminului conjugal, care era altul decât apartamentul unde mergea cu mine. Poate pentru că părinții ei erau bătrâni și neajutorați, m-am gândit eu după ce Zain mi-a expus în mare situația. Soția lui nu mai avea decât un frate mai mic, care era plecat de mulți ani în străinătate. Am mai aflat apoi că pe mulți dintre prietenii lui Zain îi cunoscuseră și ea la diferite ocazii, precum nunți sau aniversări. Așa ajunsese soția lui să păstreze legătura cu fiecare dintre femeile – românce sau arăboaice – care erau căsătorite cu prieteni de-ai săi. De fapt, cu ele am înțeles că discuta chiar mai mult decât cu Zain și de câte ori avea ocazia, mergea la întâlnirile pe care celelalte soții le organizau. Cam așa se explică cum de-a aflat ea înaintea lui Zain că soția lui Hasim născuse. Zain avea o căsnicie tare ciudată și oricât m-aș fi străduit, nu am reușit să înțeleg mai nimic. Doar un lucru era evident. Această căsnicie îmi dărâmase din temelii imperiul fericirii. Și când credeam că nimic nu mai contează, mi-am amintit că ceva mă pusese pe gânduri mai demult, iar atunci am simțit nevoia să clarific totul. Cum pe cumnata lui Zain nu apucasem s-o cunosc, am vrut și eu să știu ce culoare avea părul soției lui. După ce Zain mi-a confirmat că ea era blondă, n-am mai văzut în fața ochilor decât o cafea și pe vecina mea. Abia acum am înțeles și eu tot ce-mi spusese aceasta cândva și am rămas uluită. Era firesc, pentru că povestea pe care mi-a citit-o în zațul acela ca dintr-o carte, în final s-a dovedit a fi reală.

Hoinăream de ceva vreme cu maşina pe drumuri care acum îmi păreau necunoscute, și între timp aflasem mai multe decât mi-aş fi imaginat. Aşa că, târziu în noapte, sleită fiind de orice putere de discernământ, dar şi fizic extenuată, i-am cerut

lui Zain să mă lase acasă. A vrut să rămână la mine, dar l-am refuzat categoric și i-am explicat că am nevoie să fiu singură. Doar făgăduinţa că cel puţin mă voi gândi la un eventual viitor, a ceea ce se chemase până atunci o poveste de iubire, a fost cea care a reuşit să mă smulgă din braţele lui. Drept urmare, am coborât din maşină fără ca măcar să-l mai privesc în ochi, căci loc pentru vreun cuvânt deja nu mai era. Am urcat apoi cu sufletul târâş în casă, unde aveam să-mi ling rănile precum un câine schingiuit de propriul său stăpân. De cum am ajuns în cameră, mi-am aruncat hainele de pe mine și m-am schimbat în pijama. Mi-am pus apoi, în surdină, un disc cu Toni Braxton. Am activat funcţia de repetare pentru melodia „How could an angel break my heart", m-am băgat în pat și mi-am rezemat încet capul pe pernă. În acelaşi pat în care visasem cândva frumos şi pe aceeaşi pernă care încă mai păstra parfumul lui Zain plângeam acum înfundat, întrebând toţi sfinţii – cum de i-a fost îngăduit unui înger să-mi sfărâme inima. Amintirile mă copleşeau şi nu putem admite că acel chip serafic nu va mai fi al meu. Că din acel moment fatidic îmi va zâmbi numai în vise, aşa cum doar el ştia s-o facă şi că nu o să mă mai desfete vreodată cu privirea lui angelică. Mâhnirea se hrănea cu sufletul meu precum s-ar fi hrănit sute de larve cu o singură frunză, doar la gândul că buzele lui ca mierea nu-mi vor mai da mie dulceaţa lor. Oare ce datorie putea să aibă sufletul meu în fața Fiinţei Supreme şi din care timp, m-am întrebat apoi. Și asta pentru că nu înțelegeam de ce sufletul meu fusese împins în infern, după ce mai întâi fusese purtat pe cele mai înalte culmi ale fericirii. La fel ca asta mai erau și alte întrebări fără vreun răspuns, care mă mistuiau ca pe un lemn uscat. Dragostea îmi părea acum un chin mai mare decât dacă m-aș fi trudit să-mi sap o groapă în piatră și să mă ascund acolo. Tartarul nu-l vedeam, căci

este de neînchipuit, dar îl simţeam asemeni unui iezer ce mă strângea în ape reci ca gheaţa. Încremenisem de durere, scrâşneam din dinţi, iar lacrimi după lacrimi mi se înnodau în barbă, ca şi când Dumnezeu mi-ar fi poruncit să umplu un ocean. Mai rău însă era că nici toate lacrimile astea adunate laolaltă nu reușeau să-mi stingă durerea. Trăiam o nesfârșită agonie. Nici bine nu ațipeam, că mă și trezeam; în aceleași lacrimi și cu aceeași durere.

A doua zi, de dimineaţă, Zain m-a sunat insistent. Ce mai rămăsese din raţiunea mea, de după o noapte întreagă în care mă dădusem de ceasul morţii, mă îndemna să nu-i răspund. Dar inima, care-mi ardea ca o văpaie, a fost atunci mai presus de orice rațiune, așa că i-am răspuns. Cu aceleaşi lacrimi pe obraz ce nu mai conteneau şi cu aceeaşi melodie în surdină, abia dacă mi-a ieşit un „alo” istovit pe gură.

– Alo… habibi, mă auzi? m-a întrebat Zain.

– Ești bine, Amy? Răspunde-mi, te rog, a insistat el când a văzut că nu primește răspuns.

– Sunt la fel cum ai avut tu grijă să mă laşi, i-am reproșat. De ce m-ai sunat? l-am întrebat apoi cu un glas pierdut.

– Vreau să vin la tine, Amy.

– Nu veni, Zain, pentru că nu-mi doresc să te mai văd vreodată, i-am zis.

– Habibi, omoară-mă cu mâna ta dacă vrei şi voi fi cel mai fericit. Dar te implor, nu mă lăsa să mor singur. Ascultă-mă, Amy, am diabet și tot stresul ăsta mi-a îngreunat mult vederea. Te rog, lasă-mă să vin! Ești lumina ochilor mei și am nevoie de tine, mi-a zis el încercând să mă înduplece.

Zain nu-mi spusese niciodată lucrul ăsta și nici nu l-am văzut să țină vreun regim care să mă fi dus cu gândul într-acolo. Atunci a fost pentru prima oară când am auzit că e bolnav de diabet.

Dar am auzit și atât. În clipa aceea, nimic nu părea să mă mai miște, așa că i-am spus:

– Lumina ochilor tăi, zici? Atunci află că m-am stins din clipa în care am aflat adevărul şi pentru tine nicicând nu mă voi mai aprinde! Zain, sincer, nu mă interesează de vederea ta. Ba, mai mult, îţi doresc să nu mă mai poţi vedea vreodată! Nici măcar să mă întrezăreşti, i-am zis atunci, ca și când sufletul meu strivit de durere, cu ultimele sale puteri, mi-ar fi strigat s-o fac.

– Mulţumesc pentru orice, habibi, mi-a spus Zain în cele din urmă, cu o voce atenuată de regret.

I-am închis telefonul şi-am continuat să plâng. Zain a încercat ulterior să reia legătura cu mine, dar în zadar. Nu i-am mai răspuns și nici nu mai voiam s-o fac. În momentul acela un singur lucru îmi doream. Să invoc timpul – unicul vraci al sufletelor rănite, ca să zboare peste sufletul meu. Și l-aș fi rugat să nu se oprească până când, ca după un coșmar de-o noapte, aș fi reușit să mă trezesc și să-mi continui viața fără nici o durere. Dar pentru asta mai aveam de așteptat, fiindcă înaintea mea cine știe câte alte suflete sângerânde ședeau îngenunchiate la poarta timpului, așteptând ca și mine să le vină rândul.

Trecuseră de acum aproape treizeci şi şase de ore de zbucium sufletesc. În tot acest timp, în care durerea m-a țintuit la pat, n-am reușit să beau nici măcar o înghiţitură de apă. În cele din urmă am simțit nevoia să merg la baie. Am coborât din pat și după ce am făcut câțiva pași am avut impresia că am rămas dezbrăcată. Atunci am privit în jos și, deși văzusem că pantalonul căzuse de pe mine, nu prea înțelegeam de ce. Mi-am ridicat apoi și bluza și m-am privit în oglindă înainte să mă urc pe cântar. Impactul emoțional al adevărului fusese covârșitor nu doar pentru psihic, ci și pentru fizicul meu. De la cele cincizeci şi cinci de kilograme, câte avusesem până mai deunăzi, ajunsesem să cântăresc nu mai mult de cincizeci. Se topiseră şi

ele odată cu sufletul meu. Cu chipul livid şi cu abdomenul lipit de şira spinării, acum arătam exact ca o rufă intrată la apă. Când m-am văzut în halul ăsta, m-am speriat. Trebuia să povestesc cuiva ceea ce mi se întâmplase, ca să mă descarc. Aşa că am pus mâna pe telefon şi am sunat-o pe Ina, pe care nu o mai văzusem cu doar o zi înainte de a face cunoştinţă cu adevărul necruţător. Aveam neapărat nevoie de un umăr care să-mi sprijine sufletul sfâşiat de durere şi de o mână care să-mi şteargă lacrimile amare. Ştiam că Ina mi le putea oferi. După ce am închis telefonul, am urcat în maşină şi am plecat fulger la ea.

Ina era singură acasă şi mi-am imaginat că mă aştepta nerăbdătoare, căci vocea mea trădase o oarecare nelinişte sufletească în conversaţia telefonică. În cele din urmă, am ajuns la ea. Când aceasta mi-a deschis uşa şi mi-a privit chipul ce înfăţişa tabloul dezolant al lăuntrului, m-a apucat de mână şi m-a tras grăbită în casă:

– Draga mea, ce s-a întâmplat cu tine? Arăţi cumplit!

În clipa aceea, remarca ei n-a făcut decât să declanşeze o cascadă de lacrimi resimţite impetuos sub forma unui nod în gât. M-am ghemuit în braţele ei şi printre plânsete cu suspine, am reuşit cu greu să articulez două cuvinte:

– Este căsătorit!

În cele din urmă, când am izbutit s-o lămuresc întru totul, Ina a rămas şi ea stupefiată. Nu ştia ce să-mi facă sau să-mi spună ca să mă liniştească. Mă ţinea în braţe şi mă mângâia pe păr. Ca o placă stricată parcă, îmi rostea într-una:

– Linişteşte-te Amy, haide, încearcă să te linişteşti! Te rog, calmează-te, nu-ţi face bine atâta plâns!

În tot acest timp, Zain m-a sunat de multe ori. Când a văzut, Ina a insistat să-i răspund şi să clarific situaţia. Ea era de părere că Zain şi cu mine nu lămurisem încă toate aspectele:

– Răspunde-i, Amy, nu te grăbi să te închizi în suferință! Mai acordă-i o șansă și vezi ce gândește.

– Nu pot, i-am spus șoptit, m-a dezamăgit enorm și mă simt răpusă.

– Amy, mergi și discută cu el! Sunt sigură că te iubește, iar acum, că ai aflat despre mariajul lui, n-ai de unde să știi ce intenții are. Poate că o va părăsi pe ea și va alege să rămână cu tine. Eu așa cred, mi-a spus Ina.

– Și dacă nu va fi așa?.

– În cazul ăsta vei putea, cel puțin, cu sufletul împăcat, să-l trimiți la dracu'! Măcar atunci vei fi sigură că nu merită să suferi nici o secundă pentru el, mi-a zis ea. Dar, sincer, nu cred că va fi cazul. Răspunde-i Amy, fiindcă doar așa vei reuși să-ți recapeți liniștea.

Ina nu a reușit atunci să mă convingă să-i răspund lui Zain. Câteva zile mai târziu însă, inima a fost cea care m-a convins s-o fac.

CAPITOLUL III

Atunci nu am avut putere să pun capăt acestei relaţii, aşa cum mi-aş fi dorit. N-am reușit nici măcar să mă detașez de omul pe care, până nu demult, îl percepusem ca fiind fără cusur. După atâta vreme era dificil să-mi șterg pur și simplu din minte prima imagine cu Zain pe care o salvasem și să postez acolo o alta. Îmi era greu să-l privesc pe Zain așa cum era în realitate, un bărbat căsătorit. În cele din urmă, l-am întrebat ce are de gând să facă pe mai departe cu viața lui. Zain mi-a spus atunci că nu va renunța niciodată la mine, pentru că mă iubește. Dar mai era ceva ce aveam să aflu: pe Zain nu-l lăsa inima să renunțe nici la soția lui, pentru că, după cum mi-a spus, singura rază de lumină din viața ei era el. Zain mi-a povestit că soția lui avusese parte de o copilărie traumatizată, cu un tată alcoolic, ce-o bătea până la leșin. Avusese o situație financiară precară și din cauza asta nu-și terminase nici măcar liceul. Mânată de viața grea pe care o dusese alături de părinți, până să-l întâlnească pe Zain, căzuse pradă unei căsnicii dezastruoase, cu un soț român, care era gelos și violent. Asta a făcut-o să fugă într-o zi de-acasă și să se adăpostească o vreme la o prietenă, vânzătoare la unul dintre magazinele lui Zain. Aceasta l-a rugat apoi pe Zain s-o angajeze pe prietena ei fugară, cea care, mai târziu, avea să-i devină soție. Zain aflase că avea nevoie de bani ca să divorțeze și să se poată întreține, așa că a angajat-o. Astfel au ajuns ei să se cunoască.

La început, mariajul a fost de fațadă. Zain voia să se stabilească în România, iar căsătoria cu o româncă era cea mai eficientă metodă. Nu voia să rămână cu ea, pentru că nu se căsătorise din

dragoste. Fusese doar o atracție fizică, atracție care se risipise destul de repede. În timp, după ce a aflat întreaga poveste a vieții ei, lui Zain i-a fost milă să o mai părăsească, mai ales că ea se agățase de el ca de ultima speranță a unei vieți liniștite. În privința asta, avusese noroc. Dacă ar fi întâlnit vreun fanatic religios, care s-o îmbrobodească și s-o trimită la el în țară cu o droaie de prunci, pe care, chipurile, să-i crească în spiritul islamului, speranța ei poate că s-ar fi năruit. Chiar Zain îmi spusese că erau destui de soiul acesta printre membrii comunității, care procedaseră astfel cu soțiile române. Viața soției lui era diferită de cea a majorității femeilor musulmane. Departe de a fi împlinită, pentru că în cei câțiva ani de căsnicie, cei doi nu-și petrecuseră nici măcar o vacanță împreună. În același timp, Zain nu i-a impus niciodată să trăiască în vreun fel anume. Era liberă să meargă oriunde cu prietenele ei, să facă doar acele lucruri care îi plăceau. Foarte frumos, dar asta suna a singurătate în doi. Pe deasupra, chiar dacă rămăsese cu cea despre care spunea că s-a dovedit a fi o persoană de încredere, Zain n-a dorit s-o facă pe soția lui și mamă a copiilor săi. Când l-am întrebat care a fost motivul, mi-a răspuns că, de obicei, copiii se fac din dragoste. A fost de ajuns ca să înțeleg ce sentimente l-au ținut pe Zain în acest mariaj. Un singur lucru însă n-am putut să înțeleg. Propunerea pe care mi-a făcut-o.

Zain mi-a împărtășit că ar fi bucuros să-și întemeieze o familie cu mine, așa că mi-a propus să-i devin soție. Apoi mi-a explicat că, în islam, printr-un contract de căsătorie religios, suntem liberi să ne unim destinele oricând, dacă și eu îmi doresc.. La cum îl cunoscusem eu, Zain nu era un îndoctrinat și nici un bun practicant religios. La drept vorbind, nu-l văzusem niciodată pe Zain să aibă vreun ritual de închinăciune, așa cum obișnuiesc musulmanii. Propunerea lui m-a luat prin surprindere Am fost curioasă atunci să aflu ce

rol joacă islamul în viața lui. Mai mult decât faptul că nu consuma alcool, nu prea știam altceva despre Zain, din acest punct de vedere. Cu ocazia asta, am aflat și eu că evita alcoolul din motive de sănătate, nicidecum religioase. Apoi am aflat că Zain privea orice religie ca pe o căsătorie aranjată. Astfel, părinții decid cărei religii trebuie să-i aparțină copiii – aceeași de care aparțin și ei, desigur. Tot ei își îndeamnă odraslele să creadă în cuvântul lui Dumnezeu, transmis prin reprezentanții Săi pe pământ. Zain fusese educat, la rândul lui, ca un musulman adevărat. Dar, cu toate că-și respecta nespus părinții, el privea islamul cu detașare. Spunea că nu l-a interesat niciodată să aprofundeze această cunoaștere. Și, deși era convins că există un Dumnezeu, Zain trăia după propriile reguli. Considera că nu e nici un păcat să trăiești exact așa cum simți.

Cât despre căsătoria religioasă, Zain mi-a spus că nu o privea decât ca pe o alternativă. Deși legea civilă nu recunoaște aceste căsătorii, Zain m-a asigurat că ele sunt considerate legitime în societatea lor.

Dar putea fi ea oricât de legitimă, că mie nu-mi trebuia. Și era firesc, până la urmă, pentru că-l voiam pe Zain numai pentru mine. Și speram că dragostea ce mi-o purta mă putea ajuta, într-o zi, să-mi împlinesc dorința, chiar dacă mă temeam de mila cu care zicea el că-și privea soția. Nu cumva făcea pe victima doar ca să-l păstreze pe Zain? Nu eram atât de convinsă de povestea pe care o aflasem. Cineva care susținea că fusese maltratat de un părinte până spre adolescență, nu cred că l-ar mai fi tras inima să meargă și să petreacă atâta timp la locul durerii. E adevărat, poate că-și iertase tatăl și foarte bine făcuse. Poate că dăduse totul uitării. Însă acolo, undeva, în subconștient, cicatricile rămân. Asta ar fi trebuit s-o facă să-și dorească să stea mai multă vreme acasă, alături de

soțul ei, unde se simțise întotdeauna bine, după cum spunea Zain.

Nu i-am mai spus lui Zain, dar mă îndoiam că bătăile tatălui său o duruseră atât de tare pe cât lăsase ea să se înțeleagă. Aveam motivele mele să cred că soția lui era și puțin șireată. Deși părea cam prostesc, unul dintre ele era chiar modul în care o descrisese vecina mea, ghicitoarea în cafea. Dacă o parte din ceea ce-mi spusese cândva se adeverise, atunci nu era exclus ca totul să fie întocmai cum prevăzuse. Și, până la urmă, chiar dacă soția lui ar fi fost într-adevăr o victimă, cum aș fi putut eu, în momentele acelea în care o priveam ca pe o rivală, s-o compătimesc? Cu toate că singurul vinovat era Zain, pentru că ne mințise pe amândouă, atunci nu puteam să am decât resentimente față de aceasta. Inconștient, adoptasem o atitudine ostilă față de existența ei, dar nu ca ființă, ci ca prezență în viața celui pe care eu îl iubeam. Dacă se întâmpla să afle ea despre mine, cred că ar fi simțit cel puțin același lucru. Și nu era de condamnat.

Cu toate că aflasem despre căsnicia lui, mă vedeam cu Zain la fel de des ca înainte și petreceam zile și nopți împreună, ca și până atunci. Un singur lucru se schimbase: mă cuprinsese gelozia, care aducea cu sine și reproșuri la adresa lui Zain. Dar el le suporta cu stoicism, pentru că era conștient că toate astea se întâmplau din vina lui, ca urmare a faptului că mă mințise.

Câteva luni mai târziu, aveam să mă împrietenesc cu Arăboaica, iubita unui prieten de-al lui Zain. Zain însă n-a fost prea încântat când a aflat, pentru că, spunea el, femeia se mai iubise și cu alți arabi înainte, și astfel căpătase o reputație proastă. Zain mai spunea că nici prietenul lui nu o privea cu ochi buni, ci doar se simțea bine în compania ei. De asemenea, cu toții știau că bărbatul o răsplătește de fiecare dată și că ea nu-și vede decât propriul interes. Iar Zain nu dorea ca eu

să fiu văzută în compania ei. Arăboaica însă, care era conștientă că nu se vorbește prea frumos despre ea, nu dădea doi bani pe gura lumii. Eu nici atât.

Arăboaica era o fată de-o seamă cu mine, care provenea dintr-o familie mixtă, cu mama româncă și tatăl sirian. Până la zece ani, când părinții ei s-au despărțit, locuise în Siria. Apoi, împreună cu mama ei, a revenit în România. Cu toate că fusese educată ca o bună musulmană, arăboaica nici nu voia să audă de așa ceva. Nu-și purta niciodată părul acoperit și se îmbrăca exact cum avea chef. Nu se închina lui Allah și nici nu se păstrase pură pentru soțul ei. Nu avea de ce, mi-a spus ea, pentru că nici prin cap nu-i trecea să se mărite cu un musulman. Nu căuta decât să se distreze și să profite de pe urma lor. Detesta mentalitatea arabilor și nu ezita să generalizeze. Și asta numai din cauza tatălui ei, care, odată întors în Siria, i-a impus mamei sale și implicit ei, să trăiască după regulile lor. Ăsta a fost și motivul pentru care mama sa a ales să rupă orice legătură cu tatăl fetei și să se întoarcă în țară. Aici însă nu stăteau prea bine cu partea financiară, așa că fata a fost nevoită să-și întrerupă studiile și să se angajeze. Acum era operatoare PC la o firmă de transport și logistică. Arăboaica era o fire optimistă și, în ciuda a ceea ce se spunea despre ea, mie îmi era simpatică. Era o tipă curioasă, vorbăreață și destul de inteligentă. Îmi vorbise mult despre istoria Orientului Mijlociu, dar și despre arabii din România. Știa că arabii și românii au avut legături sporadice încă din Evul Mediu. Primele contacte au avut loc prin intermediul armatei otomane, în care erau prezenți și arabi. Apoi, în timpul epocii Ceaușescu, mulți arabi au ajuns aici obținând burse de studiu din partea statului român. După 1989 însă au venit mai mult afaceriști. Pe mulți dintre ei, legile permisive față de restul Europei i-au ajutat să dezvolte afaceri prospere. Și ceilalți, care nu erau la fel de

înstăriți, reușeau să ducă o viață decentă în România. În plus, nu se simțeau nici prea străini în țara asta, căci după revoluție au reușit să-și construiască aici un univers aproape paralel. În România aveau de toate, începând de la geamii și până la grădinițe și școli cu predare în limba arabă și turcă. Cei mai mulți dintre ei spuneau că sunt îndrăgostiți de natura și de clima de aici, dar și de ospitalitatea și toleranța românilor. Arăboaica însă era de părere că arabii sunt mai îndrăgostiți de românce, decât de celelalte aspecte.

În primăvara acelui an m-am mutat în casă nouă. Mama a considerat că venise momentul în care trebuia să învăț să-mi port și singură de grijă, așa că mi-a dăruit un apartament. M-am bucurat enorm și, de vreo lună, de când locuiam singură, o țineam numai într-o petrecere. Unele prietene mă vizitaseră deja. Arăboaica însă nu apucase s-o facă și de mai bine de-o săptămână nu ne mai auziserăm nici la telefon. Așa că într-o zi am sunat-o și am invitat-o la o terasă, ca să cinstesc și alături de ea această bucurie. Tot atunci l-am invitat și pe Sam, pe care nu-l mai văzusem de mult timp, și preț de o vreme am petrecut cu toții. Când am plecat de acolo, i-am chemat pe cei doi să-mi vadă locuința. Am urcat cu toții în mașina mea sport și am pornit spre casă. Prietena mea, fiind mai sprintenă, a sărit pe bancheta din spate, cedându-i astfel locul din față lui Sam.

La o intersecție, m-am oprit în mijlocul drumului, așteptând să treacă autoturismele din sens opus, ca să virez la stânga. Luasem deja în vizor toate mărcile de mașini care trecuseră până atunci, cu tot cu numerele de înmatriculare. Înainte s-o iau din loc, am mai văzut o mașină venind în viteză. Era un Mercedes exact ca al lui Zain și mi-a atras atenţia, cu atât mai mult cu cât modelul acela sport nu îl întâlneai chiar la tot pasul prin oraş. Imediat m-am uitat la număr și apoi la șofer. Nu-mi venea să cred. Era maşina lui, la volanul

căreia se afla chiar Zain în persoană. M-a văzut şi el pe mine, pentru că tocmai încetinise, dar şi pe Sam în dreapta mea și pe arăboaică pe bancheta din spate. Zain nu avea de unde să știe cine era băiatul în compania căruia mă aflam. Ar fi putut să creadă că Sam era băiatul care repară calculatoare sau chiar vreo rudă. Numai că gestul prostesc de-a mă ascunde chiar în mașina mea, pe care l-am făcut atunci când Zain s-a uitat la mine, mă temeam că i-a dat altceva de înțeles. Nu avusesem o atitudine corectă, dar vinovat pentru asta era tot Zain, căci în clipa în care a văzut un băiat lângă mine, mi-a aruncat o privire de-mi venea să intru în pământ. Prietena mea, care îl văzuse şi ea pe Zain, şi-a dat seama că n-am leșinat doar printr-o minune. Sam însă, când m-a văzut alunecând de pe banchetă pe sub volan, crezând că mi s-a făcut rău, s-a năpustit asupra mea să mă ridice.

– Amalia, ți-e rău? m-a întrebat în timp ce mă trăgea la loc.

– N-am nimic, Sam, stai liniștit, i-am zis eu, bulversându-l și mai tare.

Sam fusese ocupat cu telefonul mobil pe care scria cu zor un mesaj și pentru că nu prinsese decât momentul prăbușirii mele, m-a întrebat:

– Dacă nu ai nimic, cum de ţi-ai pierdut echilibrul?

Dar el nu ştia mai mult despre un anume Zain decât că-mi este prieten. Și nici nu era atunci momentul pentru a intra în detalii, așa că i-am spus:

– Nu m-am dezechilibrat, Sam. Pur şi simplu mă plictisisem de atâta aşteptat și m-am făcut puțin comodă. Asta-i tot.

Curând, am ajuns în locuinţa mea, pe care le-am prezentat-o celor doi încercând să-mi mențin entuziasmul de dinainte de-al vedea pe Zain. Doar că entuziasmul meu îşi cam pierduse din intensitate şi bănuiam că lucrul ăsta devenise destul de evident. I-am invitat apoi în camera de zi

și i-am servit cu fistic și limonadă. La scurt timp, mi-am cerut scuze și m-am retras într-o altă încăpere. Aveam ceva de făcut, așa că n-am ezitat să-i las singuri. Oricum, mi se părea că și ei voiau să se cunoască. După aceea am pus mâna pe telefon și l-am sunat pe Zain. Am vrut să clarific situația, ca să nu-și facă o părere greșită despre mine. Dar Zain nu a răspuns la primul apel, așa că am insistat. În zadar, însă. Omul care pretindea odinioară că nu poate trăi fără mine, nu se mai sinchisea acum nici să-mi dea ton de ocupat. Mâhnirea îmi încolțise din nou în suflet şi mă simţeam nedreptăţită, pentru că Zain nu-mi oferise ocazia să-i demonstrez contrariul închipuirilor sale. Ar fi putut măcar să mă asculte, așa cum făcusem și eu cândva, și apoi era liber să decidă. Dar Zain nu mi-a răspuns și nici nu știam dacă o să-mi mai răspundă vreodată. Atunci am simțit că sufletul meu se strânge de durere și mi-a venit să urlu. Și aș fi făcut-o, dacă eram singură. Dar în cealaltă cameră erau amicii mei care mă așteptau, așa că m-am întors la ei. Când am intrat, am văzut că nu mai era decât arăboaica. M-am așezat aproape de ea, pe un fotoliu, și cu toate că nu mă mai interesa prea mult, am întrebat-o:

– Am rămas singure?

– Nu, Amy, Sam a ieșit pe balcon să fumeze.

Apoi când mi-a privit chipul, nici nu a mai fost nevoie să întrebe ce s-a întâmplat. M-a îmbrățișat și mi-a spus:

– Nu te necăji, Amy, o să te caute el!

Știam că voia să mă liniștească, dar era imposibil. În mintea mea nu mai răsunau decât apelurile insistente la care nu primisem răspuns și dintr-o dată m-am trezit gândind cu voce tare:

– Nemernicul!

Pesemne că Zain uitase cât de mult greșise față de mine și că eu l-am iertat. Dar eu nu-i greșisem lui și nici nu-i ceream să mă ierte. Nu voiam decât să mă asculte. Zain însă m-a ignorat,

iar asta m-a înfuriat cel mai tare. Eram atât de nervoasă că n-aș fi ezitat să invoc Triada Divinității Infernului[1], dacă-mi era cu putință. Și i-aș fi cerut să mâne hergheliile, și în loc de ropotele armăsarilor, să-i răsune în conștiință păcatul cu care intrase el cândva în această relație. Poate că Zain s-ar fi încumetat apoi să-mi răspundă.

Trecuseră vreo două zile și Zain nu-mi dăduse nici un semn. În timpul acesta, m-am tânguit destul prietenelor mele și ajunsesem să mă vait chiar și unei hârtii ruptă din mijlocului unui caiet, ce ținea acum loc de jurnal. După ce mi-am înșirat gândurile, am recitit cu voce tare o parte din ceea ce scrisesem. „Nu mai plânge ca orfana! Tac-tu a murit demult și dacă n-ar fi fost pozele poate că nici nu ți-ai fi amintit de el. Știu, nu e vorba de tac-tu, acum îl plângi pe Zain. Dar stai liniștită, că el n-a murit. E acasă și s-a refugiat în brațele „cenușăresei". Ce trist tre` să fie, al dracu` nenorocit!" După asta, mi-a venit o idee. Ca să nu mă afund în suferință, mi-am sunat prietenele și le-am propus să evadăm din rutina zilelor precedente, undeva, la munte. Toate au fost încântate de ideea unei escapade. Din păcate însă, la sfârșitul acelei săptămâni, Ina trebuia să-și însoțească părinții, care mergeau în provincie la bunicii ei, și arăboaica fusese chemată la muncă în una din zile. Până în momentul acela primisem numai răspunsuri negative, dar însoţite de regrete, ce-i drept. Mi-am dat seama că nu era ziua mea cea mai norocoasă. Poate că ar fi fost mai bine să fi întors lista cu susul în jos şi să încep de acolo să telefonez. Era evident că în ultimele zile îmi făcusem un obicei din a călca în strâchini. Și totuși nu mi-am pierdut speranța.

Următoarea pe care am sunat-o a fost Pamela, o colegă de-a mea cu care mă împrietenisem încă din prima zi de facultate. Pamela era o fire veselă și încântătoare și, din când în când, cam cu capul în nori. Cei din gașca de la facultate erau de

aceeași părere și din cauza asta glumeau cu ea, spunându-i blonda. De fapt, așa i-a rămas și numele, în ciuda faptului că, în realitate, ea era chiar brunetă. Pamela însă nu se supăra din cauza acestor glume. Ba, mai mult, dacă o întreba cineva ce culoare are părul ei natural, ea răspundea: blond, nu ți-ai dat seama? Era tare nostimă. De două zile nu venise la cursuri, dar nu m-am întrebat de ce. Știam că Pamela mai lipsea, câteodată chiar și numai pentru o sesiune de cumpărături, iar uneori mă corupea și pe mine. Primea destui bani de la părinții ei, care aveau slujbe bine plătite, și cam toți se duceau pe hăinuțe, gentuțe și lucruri de genul acesta. Pamela era obsedată de cumpărături și se prezenta la facultate ca la o prezentare de modă, întotdeauna cu altă ținută. În clipa în care am sunat-o, mă așteptam s-o găsesc iarăși prin cine știe ce magazine. Dar nu a fost așa. Pamela era acasă când mi-a răspuns și mi-a zis că stă în pat și râde ca proasta, fiindcă s-a săturat de plâns. Și eu mă săturasem de plâns și, deși mi-aș fi dorit, nu puteam să râd nici ca proasta, dar nici ca deșteapta, pentru că nu găseam motiv. Noroc că am sunat-o pe ea și a reușit să mă înveselească, după ce mi-a explicat de ce a dat apă la șoareci.

Pamela lipsise, pentru că se trezise mai târziu. Ca de obicei, s-a dus la cumpărături într-un centru comercial. A intrat pe prima ușă mare pe care a văzut-o deschisă. N-a găsit ce căuta, dar nici nu a plâns din cauza asta. A dat să plece, dar un produs i-a atras atenția. S-a întors din drum, a privit, s-a gândit și, în cele din urmă, a cumpărat. Încântată de alegere, a dat să iasă . Doar că o menajeră tocmai ştersese uşa cu simț de răspundere şi, din neatenţie, o închisese. Aşa a ajuns Pamela mea cea cu capul în nori să se proptească fix cu nasul în geamul complet invizibil. Pamela a povestit că impactul a fost atât de puternic, încât sacoșa i-a sărit din mână ca prin magie. Eu însă mi-am

imaginat că a fost și răsunător pe deasupra, de vreme ce toți angajații au început să roiască imediat în jurul ei. Prima reacție a Pamelei a fost să râdă. Dar după ce a ieșit din magazin, a început să plângă și-a ținut-o așa o vreme. O durea nasul foarte tare, dar și sufletul, când a văzut că începe să se învinețească. Vorbind cu mine, acum se amuza și ea pe seama întâmplării demne de camera ascunsă, așteptând cuminte să i se vindece vânătaia. Pamela nici nu dorea să mai iasă din casă până ce nasul ei nu revenea la culoarea inițială. După ce i-am povestit și eu de suferința mea, am convins-o, într-un final, că o evadare din cotidian ne-ar prinde bine la amândouă. Înainte de asta, i-am promis că o voi ajuta să se machieze, ca să-și acopere vânătaia. M-am ținut de cuvânt.

A doua zi am urcat în mașină și am plecat de nebune, dar nu la munte, după cum plănuiserăm, ci la mare. În mod normal, în perioada din afara sezonului estival nu erau prea multe lucruri de făcut pe-acolo. Dar eu, care mă vedeam abandonată ca marea în extrasezon, am simțit că locul meu este alături de ea. Noroc cu prietena, care nu s-au împotrivit să schimbăm destinația. Am ajuns la mare și după ce ne-am cazat am făcut o plimbare prin împrejurimi. Pamela se cam plictisea. Era de părere că stațiunea era enervant de liniştită. Prea puține mașini, prea puțini oameni și niciun club. Norocul ei că împreună făceam suficientă gălăgie. Apoi ne-am oprit la un restaurant. Am mâncat, ne-am potolit setea cu bere și am spus glume. După ce am plecat de acolo, am trecut pe lângă o florărie, care avea în vitrină anemone albe. Nu mai reușeam să-mi iau privirea de la ele, la cât erau de frumoase. Spre seară, ne-am retras în cameră și-am jucat cărți până târziu. M-am simțit foarte bine alături de Pamela. Dar asta numai până când ea a adormit.

M-am băgat în pat, dar când am închis ochii, imaginea lui Zain mi-a răsărit în minte. Stăteam

întinsă și, privind-o pe prietena mea cum doarme, îmi doream să mă ia somnul și pe mine. Dar nu mă lua. Stăteam de veghe la fel ca luna plină care scălda în lumină încăperea și mă uitam la anemonele pe care mi le cumpărasem. Le pusesem în vază, pe pervazul geamului și parcă mă priveau. Erau superbe. Semănau cu privirea lui Zain. Cu privirea aceea fermecător de misterioasă cu care m-a cucerit și cu care mă contempla cândva. Ce bine ar fi fost să fie *acum* acel *cândva*. Ce bine ar fi fost dacă în locul anemonelor ar fi stat măcar o clipă Zain… Poate că ar fi văzut câtă tristețe se cuibărise în sufletul meu și poate ar fi înțeles că nu-l înșelasem nici măcar cu gândul. Dar el nu era acolo să mă vadă. Se rătăcise printre amintiri. Gândul că Zain renunțase atât de ușor la mine m-a înnebunit și m-a făcut să mă frământ întreaga noapte.

Înainte să ne întoarcem spre casă, am mers amândouă pe plajă, să ne plimbăm. La un moment dat, Pamela s-a oprit să adune scoici. Cât timp am așteptat-o, am privit marea. Era atât de liniștită! De parcă nici o furtună nu se abătuse asupra ei vreodată. Mi-am amintit că și sufletul meu fusese la fel, cândva. Acum nu mai era așa. Zain trecuse ca vântul prin el și ridicase valuri de durere, care nu se lăsau domolite pentru nimic în lume.

Câteva zile mai târziu, am plecat la Ina. Mă anunţase că trebuie să-mi vorbească și insistase să ajung la ea. Eram foarte curioasă de ce avea să-mi spună, dar în același timp gândul meu era la Zain. Decizia nedreaptă luată de el cu nici două săptămâni în urmă nu-mi dădea pace. Mă deranja că nu găsise de cuviință să-mi ceară o explicaţie şi nici nu avusese demnitatea de a-mi spune adio, măcar printr-un mesaj. E un Iuda, mi-am spus, privind spre semafor. În următoarea clipă, însă, am crezut că halucinez. Prin fața autoturismului meu pășea agale Zain. Tresărind de emoție, l-am ațintit cu privirea. Chiar dacă plecase capul atunci când

mă văzuse, tot am zărit pe chipul lui frumos un zâmbet *pe sub mustață*. Am tras pe dreapta, după semafor și am coborât. Zain a ajuns în dreptul meu şi m-a salutat. Îmi era atât de dor de el că m-aș fi aruncat în brațele lui fără să clipesc. Dintr-un motiv necunoscut, n-am făcut-o. La cât de ușor se lipsise de mine, Zain nu merita tratat decât cu indiferență. Dar nici asta n-am putut s-o fac.

– Ce mai face scumpa mea Amy? m-a întrebat el zâmbind, pe un ton cu care dorea parcă să mă necăjească.

I-am răspuns la fel de zâmbitoare:

– Ce să facă, dragul meu, trăiește clipa.

– Oh, uitasem deja, felicitările mele, mi-a spus aparent nepăsător.

Dar sclipirea din privirea aceea pe care o purtam tot timpul în gândurile mele îi trăda până și ultima vibrație interioară. Știam că Zain nu mă felicita din suflet. Era doar o chestiune de orgoliu, pentru care am ținut să-i dau peste nas chiar atunci:

– Nu cred că ai uitat, Zain. Nu ești atât de puternic încât să-ți înfrângi conștiința. Cât despre felicitări, ce pot să spun? i-am răspuns sarcastic. Sunt binevenite și mai târziu, decât niciodată.

Era evident că amândoi făceam referire la episodul infantil din pricina căruia se produsese ruptura dintre noi. Dar vedeam că Zain nu se considera vinovat. Gestul pe care îl făcusem în clipa în care el văzuse un băiat necunoscut lângă mine, l-a făcut să se creadă o victimă în toată povestea asta. De fapt, asta și era – o victimă, dar nu a mea, ci a tăcerii cu care ținuse să lovească în mine. Zain mă sorbea din priviri, dar evita să recunoască faptul că iubirea noastră era mai presus de acel incident și că în timpul discuției ea nu făcea decât să ne mistuie sufletele. La fel evitam și eu. Eram de părere că el trebuia să facă primul pas de vreme ce mă nedreptățise. Zain nu-mi dăduse ocazia să-mi demonstrez nevinovăția și din cauza

asta nu voiam să mă las pradă sentimentelor. Acum, pur și simplu discutam. Zain spunea că fusese la poşta de peste drum ca să-şi plătească niște facturi si tocmai voia să ia prânzul. M-a invitat și am acceptat, dar nu de dragul timpului trecut, după cum i-am motivat. La cât de mult îmi lipsise, aș fi dat și ani din viață pentru doar câteva clipe în plus alături de el. Dar acum stăteam la masă și mă uitam în ochii lui Zain. Ardeam de dorință atunci când sărutul pătimaș a venit ca o ploaie de vară peste o zi toridă, să mă răcorească. Zain făcea iarăși valuri în sufletul meu, dar de data asta valurile nu mai loveau în mine, ci mă purtau pe coama lor. I-am povestit și lui cine era, de fapt, Sam. Tot atunci mi-a recunoscut și el că gelozia l-a împins la tăcere și apoi ne-am amuzat ca doi copii de gesturile noastre. În ciuda faptului că nu-mi venea să mă mai desprind din braţele lui acum, când abia îl regăsisem, totuși am făcut-o. I-am spus lui Zain că Ina mă rugase să merg neapărat la ea ca să-mi vorbească și apoi am stabilit că ne vom petrece seara împreună. Curios din fire, a vrut să știe și el ce avea Ina să-mi comunice atât de urgent. Dar cum nu știam, l-am asigurat că-i voi spune de îndată ce aflam. Apoi, făcând o glumă pe seama indiscreţiei lui, ne-am despărţit fericiţi.

În cele din urmă am ajuns la Ina. Am sunat-o să-i spun că o aștept afară. Aș fi vrut să facem și o plimbare în timp ce ne confesam. Ina însă mi-a zis că nu are chef să se plimbe și m-a rugat să merg în casă. M-am dus și am găsit-o singură. Părinții ei erau plecați într-o vizită. Ina părea mai abătută decât de obicei şi puţin cam palidă. Am bănuit că ceva era în neregulă și am vrut s-o ascult pe ea înainte de a-i povesti și eu ce lucru minunat mi se întâmplase pe drum. Sufletul meu radia de fericire. Dar când am văzut-o pe Ina atât de necăjită, m-am întristat. Poate avusese vreo divergență cu părinții, ceea ce era destul de îngrozitor pentru niște adolescente ca noi. Faptul că uneori ne simţeam

neînţelese, mai ales de către părinți, era suficient cât să facem o tragedie din asta.

După ce mi-a servit un ceai, Ina s-a aşezat pe fotoliul de lângă mine. Și-a ascuns chipul, ruşinat parcă, în mâini. A început apoi să-mi povestească, dar nu despre părinţi, ci despre bărbatul cu care se întâlnea din când în când. Îl văzusem și eu o dată. Nu-mi inspirase prea multă încredere și i-o spusesem și Inei. Mă temeam că o va dezamăgi. Printre lacrimi, abia a reușit să-mi povestească:

Cu o zi în urmă, pe seară, făcuse, împreună cu prietenul ei, o plimbare cu mașina. Au parcat într-un loc mai retras, la marginea orașului, care părea să le ofere mai multă intimitate. Au stat de vorbă ca de obicei, sărutându-se din când în când. De data asta, el nu s-a mai mulțumit doar cu atât. Și-a scos organul și a obligat-o pe Ina să întrețină raporturi sexuale cu el, întâi oral, mai apoi normal. Cu toate că ea plângea şi îl implora pe acest mârşav să o cruţe, explicându-i că este virgină, demonul nu a găsit de cuviinţă nicio clipă să-şi ţină în frâu instinctele. A insistat cu sălbăticie până în momentul deflorării. Apoi, fără nicio jenă, i-a spus că este o ipocrită şi că, de fapt, ea nu a fost nicio secundă virgină. Nici acasă n-a mai adus-o pe Ina. A oprit mașina undeva, prin oraș, și pe un ton răstit, i-a cerut să coboare și să nu-l mai caute niciodată. Acel individ fără scrupule se debarasase de ea ca de o cârpă murdară. Ina era acum în stare de şoc. În plus, se mai simțea și rușinată de situație. O priveam încremenită, ascultând toate astea. Îmi doream să-i spun ceva ca s-o liniștesc, dar nu știam ce. După această mărturisire, aproape că nu mai aveam replică. În cele din urmă, am insistat să discute cu mama ei și să depună o reclamație. Însă nici n-a vrut să audă. Plângea și-mi spunea că a fost vina ei că nu m-a ascultat de prima dată, dar că acum nu mai e nimic de făcut. Eram de acord că poliția nu era în măsura să-i redea castitatea sau echilibrul emoţional, dar

încercam s-o conving că nemernicul ăla merita să fie sancţionat pentru o astfel de ispravă mizeră. Numai că Ina era prea deznădăjduită ca să-şi mai dorească să acţioneze în vreun fel. Și, pe deasupra, se mai simțea și jenată față de mama ei, căreia îi ascunsese faptul că se întâlnea cu acel om de nimic. Simţeam o compasiune imensă faţă de ea şi îmi părea rău că nu aveam cu ce s-o ajut. Știam că durerea va trece cu timpul, dar mai știam și că Ina va rămâne marcată. Era o adolescentă care trecuse printr-o experiență cumplită. Nici nu i-am mai povestit Inei bucuria de a mă fi împăcat cu Zain. Mi se părea inuman să-mi exteriorizez fericirea în fața necazului ei. În plus, Ina era prea necăjită ca să se mai poată bucura împreună cu mine, ca înainte.

Am mai stat ceva vreme ca Ina să se mai calmeze, apoi am plecat să mă întâlnesc cu Zain. L-am chemat la mine. Eram nerăbdătoare să mă scald în privirea lui, să mă adăpostesc în brațele lui. Simțeam nevoia să-mi odihnesc capul pe pieptul său și să-mi dezmierd auzul cu bătăile inimii sale ce semănau cu ritmul unui vals. Îmi era atât de dor să-mi sprijin chipul în palmele lui și să mă las alintată, de parcă trecuse un secol de când nu-i mai simțisem mângâierile. Numai Dumnezeu știa cu câtă nerăbdare așteptam să-i aud pașii pe scări. Apoi, când i-am auzit, am simțit că plutesc de fericire. Văzându-l iarăşi în uşa mea, părea că m-am întors în timp; în timpul acela în care nici măcar faptul că Zain era căsătorit nu-l cunoşteam. Era de necrezut cum se juca dragostea cu sufletul meu firav, cum mă plimba într-o clipă de la o extremă la alta şi cât de uşor mă făcea să iert păcatele acestui om.

[1] Cele trei zeități infernale din mitologia greacă, Tisiphone, Megaera și Alecto, care chinuiau sufletele păcătoșilor.

CAPITOLUL IV

Dintotdeauna, istoria mi-a stârnit curiozitatea, chiar dacă, atunci când eram la școală, nu m-am chinuit prea mult s-o învăț. În schimb, ascultam cu atenție tot ceea ce ne preda profesoara și rețineam mai repede decât dacă m-aș fi apucat să tocesc. Așa am reținut că, înainte ca România să fie un stat naţional unitar, a fost formată din trei principate. Acestea erau Moldova, Muntenia sau Ţara Românească – după cum i se mai spunea şi Transilvania. Principatele erau formate, la rândul lor, din regiuni istorice, care se regăsesc astăzi sub denumirea de provincii tradiţionale. Delimitarea acestora s-a făcut în momentul construirii voievodatelor medievale cu majoritate românească, fiind cunoscute în limbajul popular drept Ţările Române. Pe scurt, Banatul, Crişana, Maramureşul şi Ardealul alcătuiau ţinutul Transilvaniei. Bucovina, Moldova şi Basarabia făceau parte din ținutul Moldovei. Ţara Românească era formată din Oltenia, Muntenia şi Dobrogea – care a fost alipită acesteia după a doua jumătate a secolului al XIV-lea.

Este ceea ce n-am mai uitat nicicând din clipa în care am primit un zece de la profesoara care nu se îndura, de regulă, să dea note mai mari de opt. De bucurie, mi-am zis atunci că într-o bună zi voi porni pe urmele istoriei românești. Cel mai mult însă îmi doream să vizitez mănăstirile din ţinutul Moldovei. Între timp, aflase și Zain lucrul acesta. Aşa că, în vacanța de Paști, m-a anunţat inopinat, după cum părea că obișnuiește să acţioneze, să mă pregătesc de excursia de-a doua zi. Şi m-am pregătit: mi-am umplut sufletul cu entuziasm și de dimineață am pornit la drum.

În timp ce ne afundam în călătoria noastră, vedeam tot mai multe peisaje încântătoare, demne de imortalizat. Dar până să ajungem în judeţul Botoşani, la Casa Memorială a poetului Mihai Eminescu, nu ne-am gândit să facem vreo poză. Abia atunci, când am coborât să vizităm, Zain mi-a spus să aduc și aparatul de fotografiat cu mine. L-aş fi adus cu multă plăcere, numai că el şedea comod la Bucureşti, pe biroul din camera mea. Şi cum să nu-l uit acasă, când eu eram mai îndrăgostită chiar şi decât *Fata în grădina de aur,* ce-l inspirase pe însuşi Luceafărul poeziei româneşti. Drept urmare, când am plecat de acolo, ne-am oprit în oraş, la un magazin şi am cumpărat un aparat foto cu care am făcut câteva poze pe drum. Pe urmă am înaintat spre Bucovina și, nu după mult timp, am trecut de Suceava și am ajuns la Mănăstirea Putna. Zain a fost impresionat să afle că aceasta datează din perioada războinicului Ştefan cel Mare. La fel de impresionat a fost și de cadrul natural în care era situată mănăstirea. Era atât de frumos că n-aș mai fi plecat de acolo. M-am întins pe iarbă și l-am rugat să-mi facă o poză. Chiar atunci Zain m-a anunțat că aparatul s-a închis. Nu-mi venea să cred că acumulatorii se descărcaseră atât de repede și speram să nu fi fost decât o glumă de-a lui. Din păcate, asta era realitatea. Îmi părea rău că nu mai aveam cu ce să imortalizez măcar un peisaj din panorama aceea mirifică. Dar n-am făcut o tragedie din asta. Până la urmă, m-am gândit că amintirile aveau să se păstreze mai în siguranță în memoria mea decât pe o hârtie foto și nu m-am înșelat. N-am putut să uit cât mă amuza faptul că Zain, care mă însoțise în biserică, aprindea lumânări la fel ca mine. Parcă era un copil care nu-şi dorea decât să imite gesturile unui adult, fără să-i pese prea mult de importanţa lor. Pentru mine, nici nu mai conta din ce motiv Zain făcea asta. Faptul că el era acolo, făcând acelaşi lucru ca și mine, mă copleșea. Prin

gestul lui, Zain mi-a demonstrat încă o dată că nu era un om religios, ci unul flexibil în gândire și rațional. Era clar că Zain nu confunda credința în Dumnezeu cu practicile religioase. Se vedea că, pentru el, Dumnezeu nu era nici musulman, nici creștin, nici irakian și nici român. Era Dumnezeu și atât, iar asta nu putea decât să mă bucure, din moment ce gândeam la fel. Dar nu m-ar fi deranjat nici dacă Zain ar fi fost un religios convins. Atâta timp cât n-ar fi căutat să-mi impună punctul lui de vedere, i-aș fi respectat decizia de a nu se abate de la regulile islamice.

Nu aveam nicio problemă cu oamenii religioși, dar eu personal nu îmbrățișam religia. Ca fiecare, aveam și eu convingerile mele și nimeni nu mă putea face să renunț la ele. Una dintre convingeri era aceea că pot supraviețui la fel de bine și fără o religie. Conștiința îmi spunea că n-am nevoie de nicio învățătură religioasă ca să iubesc și să practic compasiunea și iertarea. Și asta pentru că, indiferent de cât de prezentă ar fi religia în viața noastră, astfel de sentimente vin sau nu din noi. Mai mult, nu-mi plăcea să particip la slujbe, iar unele practici le consideram de-a dreptul absurde. Dar unul dintre momentele ritualice care-mi făceau într-adevăr plăcere era să aprind lumânări și să le privesc cum ard. Pur și simplu mi se părea magic. Sigur că, pentru asta nu trebuia să mă aflu neapărat într-o biserică. Și mai era ceva. Consideram că religia e un produs al umanității, creat de nevoia omului de cunoaștere a absolutului, care s-a manifestat mai degrabă ca o barieră între om și Natura Divină. De-a lungul mileniilor, multe credințe au apărut și au dispărut, iar cele care au rezistat în timp, au evoluat odată cu omenirea. Așadar, religia a suferit destule schimbări. Un lucru însă a rămas neschimbat în esența ei: frica de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Dumnezeu ne dă, dar ne și ia, ne alintă, dar din când în când ne mai și trage câte o palmă. De palma asta ne este nouă cel

mai frică și frica este bariera pe care nu avem curaj s-o rupem, ca să-L cunoaștem cu adevărat pe Dumnezeu. De aici pornesc toate celelalte frici ale noastre. Ne e frică să gândim, să vorbim, să visăm și să ne urmăm visurile. Ne e frică de fericire, de nefericire, de boală și de întâmplări fatale. Mai precis, ne este frică de viață la fel ca de moarte, motiv pentru care existența umană seamănă mai degrabă cu un atac de panică. Și atunci, pentru ce ne mai naștem? Asta e ceea ce nu înțelegem noi, cei care am căpătat frică de Dumnezeu. Și din păcate, religia nu ne poate oferi un răspuns concret. Sau nu vrea. Oricum, pentru mine era suficient să simt că există un Dumnezeu și să cred că ne acceptă exact așa cum suntem.

După câteva zile de colindat prin țară și de vizitat mănăstiri și cetăți, am ajuns în cele din urmă acasă. Eram frântă de oboseală și vreo două zile după aceea nu am ieşit deloc din casă. M-am odihnit cât am putut de mult. De cum mă trezeam însă, îmi sunam câte o prietenă și îi povesteam pe unde am hoinărit și cum m-am distrat. În felul acesta, mi-am rememorat de câteva ori traseul, dar și toate clipele frumoase petrecute alături de Zain în călătorie. În mintea mea rula un film de vis, pe care i l-am povestit și Inei. Ce-i drept, cu mai puțin entuziasm, pentru că n-am putut să-i ignor suferința prin care știam că trecuse de curând.

În ultima vreme petreceam destul de mult timp cu Ina şi o luam cu mine aproape la toate petrecerile pe unde mergeam cu Zain. Voiam s-o ajut să uite de ziua în care fusese violată. La un moment dat, Ina mi-a spus că a reușit să depășească momentul. Eu însă nu eram prea convinsă de asta. Ceva mă făcea să cred că Ina încă mai suferea mocnit. Contrar principiilor ei de până atunci, în mai puţin de două luni, Ina schimbase deja doi parteneri, amândoi dintre amicii lui Zain. Bănuiam că ăsta era şi motivul pentru care prietenia noastră nu mai era privită cu

ochi buni de către Zain. Nu mi-a interzis să mă mai văd cu ea, pentru că nu-i stătea în fire să interzică vreodată cuiva, ceva. Dar, subtil, îmi sugera că ar fi mai bine să păstrez o oarecare distanţă faţă de Ina. Acum era de părere că nu mă mai onorează compania ei. Bineînţeles că mie prea puțin îmi păsa de lucrul acesta. Din punctul meu de vedere, fiecare era liber să facă și să gândească ce vrea. Atâta timp cât eu apreciam că loialitatea există în relaţia dintre mine şi Ina, era strict problema ei după ce principii alegea să-şi trăiască viaţa.

Zain a plecat pentru o lună în Irak, să-și viziteze părinții. În timpul acesta, eu mi-am schimbat mașina. O vândusem pe cea sport și îmi luasem una mai mare și mai puternică. Eram foarte mândră de noul meu autoturism. Zain însă nu aflase despre treaba asta și nu-i spusesem, tocmai pentru că voiam să-l surprind atunci când avea s-o vadă. Dar n-a văzut-o de cum a venit, pentru că mașina cea nouă se afla într-un atelier, pentru o revizie tehnică. După câteva zile, când revizia a fost gata, de la service m-am dus direct acasă la Ina. Stăteam de vorbă, iar Ina, care era veșnic nemulțumită de situația materială oferită de părinți, îmi spunea acum planurile ei de viitor. Tocmai își înghețase ultimul an de liceu spre disperarea mamei sale, și peste puțin timp urma să plece la muncă în Italia. Când am aflat că cea mai bună prietenă a mea va pleca atât de departe, m-am întristat. Dar asta era hotărârea ei, așa că n-am putut decât să-i urez baftă.

Ina punea la fiert de ceai, în bucătărie, când telefonul ei a început să sune. L-am ridicat și am dat să i-l duc, dar m-au trecut fiorii când am văzut numărul. Abia am mai avut putere să-i întind telefonul. Înainte să răspundă, Ina mi-a zis:

– Cred că e Zain, Amy.

Părea mirată, dar nu mai mult ca mine. Tocmai de aceea i-am făcut semn să răspundă. În

același timp, am rugat-o să activeze difuzorul și să nu-i spună lui Zain că sunt lângă ea. Tremura sufletul în mine și eram nerăbdătoare să aflu ce avea Zain de împărțit cu prietena mea fără ca eu să știu. Îmi era greu să cred că nu dorea decât să o salute, în condițiile în care știam ce părere își făcuse despre ea în ultima vreme. Nu înțelegeam de ce nu sunt şi eu la curent cu toată amiciţia asta dintre ei, ce se petrecea exclusiv pe la spatele meu. Chiar dacă aceştia îşi cunoscuseră numerele prin intermediul meu, Zain nu-mi pomenise că ar fi sunat-o vreodată pe Ina și nici ea, de altfel. Acum aveam senzația că nu mai eram Amalia pentru nici unul dintre ei. Mă vedeam mai degrabă ca un pion pe o tablă de șah, ce se dorea a fi înlăturat, lucru care mă făcea să mă simt târâtă împotriva voinţei mele într-un joc murdar. Și dacă într-adevăr ar fi fost așa, atunci eram hotărâtă să creez o diversiune și să fiu eu cea care să preia controlul acestui joc. Era ca şi cum, de la o singură scânteie, instinctul supravieţuirii se aprinsese în mine. Tot atunci mi-am amintit că Ina avea o vorbă căreia nu-i dădusem niciodată importanță. Ține-ți dușmanii aproape dacă vrei să le cunoști următorul pas. Și avea dreptate. E adevărat că Ina îmi era prietenă și Zain iubit, dar în clipa aceea nu puteam să mai gândesc la fel.

Din conversaţia pe care aceştia o purtau, nu pricepeam dacă ei ar mai fi luat legătura şi în trecut. S-au salutat, s-au întrebat de sănătate și au discutat destul de relaxat. Numai că Zain nu-i spusese încă de ce a sunat-o. Tocmai de aceea, pentru o clipă, m-am gândit că poate Zain voia să-i facă cunoștință Inei cu vreun alt prieten de-al lui. Nu bănuiam ce-și imagina Ina, dar în cele din urmă, mai în glumă, mai în serios, am auzit-o spunându-i:

— Cred că ştiu de ce m-ai sunat, Zain. Voiai să-mi mulțumești pentru că, într-un fel, datorită mie ai întâlnit-o pe Amalia…

— Ai dreptate, i-a răspuns Zain binedispus. Și-ar mai fi ceva, Ina, a continuat el. Dacă mi-ai face cunoştinţă cu o prietenă drăguţă de-a ta, ți-aș fi cu mult mai recunoscător.

Auzindu-l, am simțit că mi se oprește inima. Imediat însă, destul de uimită, Ina l-a întrebat:

– Cu o prietenă?!

– Da, s-a grăbit el să răspundă.

Ina părea că nu prea înțelege la ce se referă Zain, așa că i-a mai adresat o întrebare:

– Pentru tine să fie prietena?

– N-am fost destul de explicit? a întrebat-o el.

Ina m-a privit nedumerită. Eu m-am abținut să nu cedez nervos și imediat i-am șoptit să-i facă jocul. Deși auzisem cu urechile mele discuția, parcă tot nu-mi venea să cred că acel pervers era Zain. Trebuia să aflu neapărat ce se petrece în mintea lui, așa că i-am șoptit Inei ce să-i spună în continuare. În cele din urmă, când Zain i-a cerut Inei un răspuns concret, acesta nu a întârziat să apară.

– Desigur Zain, aș avea o prietenă, se numește Sonia. Am să-i vorbesc despre tine și, dacă va vrea și ea să te cunoască, te voi anunța.

– Ești o drăguță, Ina. Aștept să mă suni, i-a spus el înainte să-și ia la revedere.

Eram înmărmurită. Pentru Zain, Ina nu mai era o curvă acum, ci o drăguță. Ceva mi se părea putred la mijloc, dar nici nu voiam să mă grăbesc să trag vreo concluzie. Mai întâi trebuia să pun în aplicare planul pe care mi-l conturasem în minte imediat cum aflasem despre intenția lui Zain. Doar așa puteam să aflu de ce era Zain dispus să-mi facă una ca asta și de ce apelase tocmai la ajutorul prietenei mele. Mai mult decât atât, nu vedeam de ce un bărbat atrăgător și deloc timid, cum era Zain, ar fi avut nevoie de intermediar pentru așa ceva. Inei însă nu i-am spus tot ce gândeam pentru că nu-mi doream să-i dau nimic de bănuit. Chiar nu voiam să simtă că aveam dubii și în privința ei,

pentru că, în realitate, m-aș fi putut înșela. Tocmai de aceea în fața ei m-am arătat dezamăgită de Zain, cum era și firesc, și apoi am rugat-o să mai facă ceva pentru mine. I-am zis să mai aștepte vreo oră, apoi să-l sune pe Zain și să-i spună că Sonia a fost de acord să-l întâlnească, dar cu o condiție. Zain trebuia să aștepte să fie contactat. Dacă el ar fi acceptat, Ina nu mai trebuia să-i spună lui Zain decât câteva vorbe despre caracterul Soniei, pe care i le-am precizat tot eu. Cam atât avea ea de făcut, iar de restul urma să mă ocup personal. Cum era de așteptat, Ina a fost de acord cu propunerea mea. Doar îmi era prietenă. Și după ce mi-a respectat întocmai instrucțiunile, nu mare mi-a fost mirarea să aflu că Zain încă mai voia s-o cunoască pe Sonia.

Am plecat de la Ina și m-am oprit la un magazin, de unde am cumpărat o cartelă de telefon. Când am ajuns acasă, am pus telefonul pe silențios, iar cartela cea nouă am pus-o într-un aparat mai vechi. Am lucrat puțin la vocea și accentul meu, iar în cele din urmă mi-am făcut curaj și l-am sunat pe Zain, spunându-i, desigur, că la telefon era nimeni alta decât Sonia.

– Bună, Zain, sunt Sonia, prietena Inei. M-am arătat încântată să-l cunosc.

– Bună Sonia, mă bucur să te aud. Ai o voce superbă, a remarcat Zain.

– Uau, așa ești tu de obicei, pus pe complimente? l-a întrebat „Sonia”.

– Nu prea, dar glasul tău e chiar frumos. Ești un înger, cumva? a glumit Zain.

Când l-am auzit cum vorbea cu o străină, am simțit că sufletul mi se topește de durere. Ca printr-o minune, nu m-am pierdut cu firea și mi-am găsit puterea de a continua conversația cu acest mârșav, în rolul Soniei.

– Oh, nici vorbă, sunt un demon în persoană. Ai să te convingi de asta, dacă vei ajunge să mă cunoşti mai bine. Dar până atunci ai putea să-mi

spui câteva lucruri despre tine, Zain. Spre exemplu, ce lucrezi, cât câştigi, ce maşină conduci și, mai ales, cum arăţi?

– Mă surprinzi cu atitudinea ta, dragă Sonia. Eşti chiar mai directă decât îmi imaginam, a sesizat el. Sunt afacerist şi câştig cât să-mi permit o viaţă frumoasă şi să conduc câteva maşini de lux, dacă asta te interesează. Cât despre felul în care arăt, cred că nici nu mai contează, atâta timp cât ai pus problema astfel...

Chiar dacă, în urma indicațiilor mele, Ina îl avertizase într-o oarecare măsură de caracterul fetei imaginare, Zain recunoscu în sinea lui că Sonia reușise să-l surprindă. Cu toate astea, nici prin cap nu-i trecea să renunțe. Ba dimpotrivă. Acum își dorea și mai mult să o cunoască, gândind probabil că mai târziu îi va arăta el cine este șeful.

– Pentru mine contează, Zain, şi încă foarte mult! Trebuie să știi că sunt genul de persoană care îmbină utilul cu plăcutul, i-a replicat Sonia. Dacă nu mi-ar plăcea de tine, aş trece fără să clipesc la următoarea ofertă. Dar nu cred că este cazul, aşa-i? a sucit-o apoi, arătându-se dispusă să-l întâlnească.

– Nu mă consider un bărbat frumos, Sonia, i-a răspuns Zain. Dar am, totuși, o calitate. Sunt generos.

– Ştii ce cred eu despre tine, Zain? Că nu eşti decât modest, a remarcat ea. Propun, mai bine, să ne vedem. Acum chiar că mi-ai stârnit curiozitatea.

– Desigur. Spune-mi când şi unde. Sau, dacă nu te deranjează, aş putea să vin să te iau chiar de acasă.

– Nu, mulţumesc! Vreau să ne întâlnim undeva în oraș. Mâine pe la ora cinci este bine? l-a întrebat Sonia.

– Mâine nu am un program atât de încărcat. Am putea să ne vedem oricând doreşti, draga mea.

– Asta e bine. Da` oare insinuezi că, dacă eu mi-aş dori să ne vedem acum şi să-ţi ofer o noapte de neuitat, nu s-ar putea?

Oricum, eram foarte contrariată de caracterul duplicitar al omului pe care îl iubeam. Numai că răspunsul la această întrebare avea să-mi demonstreze până unde ar fi putut Zain să meargă, în condiţiile în care el urma să-şi petreacă seara alături de mine.

– Ba s-ar putea, dacă m-aş strădui puţin, a răspuns el, mai în glumă, mai în serios.

– Ce vrei să spui? Nu că m-ar interesa prea mult, dar eşti căsătorit cumva? l-a întrebat Sonia.

– Nu, nici vorbă, a asigurat-o Zain.

– Atunci, poate că eşti într-o relaţie, nu-i aşa?

– Nici măcar! Dar am fost până de curând, i-a zis el clasica poveste.

Sonia a râs sarcastic:

– Dragul meu Zain, îmi faci impresia că-ți place să postezi în fraier şi să crezi că îţi reuşeşte. Dar să știi că pe mine tot nu m-ai convins! Numai dacă nu cumva ești homosexual şi atunci, desigur, nu întotdeauna ai nevoie de femei care să-ți servească drept paravan. Hai, fii sincer şi spune-mi, vrei mai bine să fim prietene? l-a ironizat Sonia, care nu s-a putut abţine să nu râdă înfundat.

– Sonia, ar fi mai bine să-ţi arăt decât să-ţi spun ce vreau să fim, nu crezi?

– O, da! Dar vezi să nu mă dezamăgeşti din primele minute în care ți-o sug, i-a spus ea, căutând să-l incite.

Zain a râs. Iar Sonia a conchis:

– Te sun eu și mâine stabilim unde ne vedem.

– OK. Te sărut, a răspuns Zain în cele din urmă, fără să-și imagineze nicio clipă că, de fapt, mă sărutase pe mine.

La scurt timp, Zain m-a sunat ca să-şi confirme prezenţa, aş spune, având în vedere că puteam fi lăsată baltă cu multă uşurinţă dacă lucrurile ar fi stat puţin altfel. Când a ajuns, l-am primit cu braţele deschise, tocmai pentru a nu da nimic de bănuit. Apoi, în ciuda a ceea ce ştiam şi simţeam cu adevărat, noaptea a decurs şi ea într-un

mod firesc, din acelaşi motiv. Odată ce intrasem în horă, trebuia să joc şi nu aveam de gând să mai ies decât ultima. Între timp, m-am gândit să-i spun lui Zain că a doua zi aveam un seminar pe care-l terminam seara, pe la șase. Așa că, de dimineață, înainte să plece de la mine, l-am întrebat dacă ar putea să treacă să mă ia de la facultate. Nu m-am mirat când mi-a spus că nu știe sigur dacă va putea ajunge. Mi-a dat în schimb niște bani și mi-a zis să-mi iau un taxi, în caz că el va întârzia la moschee. Desigur, m-am arătat înțelegătoare. Ne-am luat la revedere și a rămas să vorbim. Cu toate că, pe moment, mi-am înăbușit uimirea, după plecarea lui m-am minunat de una singură. De când ne cunoșteam, era pentru prima oară când îl auzeam că merge la moschee. Înainte nu aveam habar cât de des frecventa locaşul de cult. Însă, de când eram împreună, nu-l auzisem vreodată să meargă acolo, nici măcar în vizită. Desigur, mă aşteptasem că o să-mi îndruge un motiv pentru care n-ar fi putut veni să mă ia, dar nicidecum nu mă gândisem că va poza în evlaviosul Zain. Oricum, chiar și în situația în care s-ar fi presupus că eram ruptă de realitate, minciuna lui era inspirată.

Între timp, am plecat și eu la facultate, iar când m-am întors, am reintrat în pielea Soniei și l-am sunat pe Zain. Eram hotărâtă să-mi urmez planul până la sfârșit, așa că Sonia trebuia, de acum, să stabilească locul întâlnirii.

– Bună, dragule, Sonia la telefon!

– Mă bucur să te aud! Ce mai faci? a întrebat Zain cu glas liniștit.

– Foarte bine, i-a răspuns Sonia și imediat a trecut la subiect. Zain, vreau să ne întâlnim peste o oră, în faţa restaurantului La Mama, din zona Muncii. E bine acolo?

– Desigur, scumpo, a răspuns el voios. Dar cum am să te recunosc?

– Oh, sunt inconfundabilă, a zis Sonia cu mândrie. Am un metru optzeci fără tocuri și un trup de invidiat. Sunt brunetă, cu părul lung și am ochii verzi. Voi fi îmbrăcată într-o salopetă din piele neagră şi voi purta cizme lungi. Pe scurt, sunt o prințesă modernă, care-și va recunoaște prințul după cal, dacă-i vei spune, desigur, ce culoare are. Sau și mai bine zis, cu care dintre ei vei veni? se arătă Sonia interesată.

Zain a râs. Pesemne că nu se aștepta la povești cu prinți și prințese din partea Soniei. Dar după aceea i-a spus:

– Cu un Mercedes negru.

– Spuneai că mai şi alte mașini...

– Contează?

– Da, pentru că mi-ar plăcea să mă laşi pe mine să aleg cu care dintre ele vreau să mă plimbi. Deci, ce mașini mai ai? a insistat Sonia.

– Un Jeep şi un Opel.

Știam că Zain mai avea și un Opel, dar de obicei îl foloseau angajații lui. Tocmai de aceea am vrut ca Sonia să-i spună:

– Să le stăpâneşti sănătos și să vii cu Opelul!

Pentru o clipă, mi s-a părut că Zain a amuțit și am presupus că de vină era alegerea făcută de Sonia. Probabil că nu mai reușea să înțeleagă ce se petrece cu fata asta, care ţintea luxul la depărtare. Cred că Zain se întreba deja cum putea o tipă oportunistă ca ea să dea confortul pe modestie? Oare ce s-ar fi ales de imaginea ei? Mi-am dat seama că Sonia reușise să-l pună în dilemă, în clipa în care Zain a întrebat nesigur:

– Cu Opelul!? De ce?

– De ce nu, i-a spus ea.

– Păi, mă gândeam că o fată rafinată ca tine nu se cade să se plimbe într-o mașină așa modestă, argumentă Zain.

– Oh, Zain, îți mulțumesc pentru aprecieri, dar asta e dorința mea. Rămâne cum am stabilit, a zis ea, hotărâtă.

– Nu te supăra Sonia, dar nu pot veni cu mașina asta. E parcată la locul meu de muncă, destul de departe de casă, a motivat Zain.

– Nicio problemă. Du-te şi ia-o, l-a îndemnat apoi Sonia.

– Păi, asta presupune să ajung în celălalt capăt al oraşului şi mă tem că, datorită traficului, aş putea întârzia, i-a zis el.

– Zain, dacă într-adevăr îți dorești să mă cunoști, sunt sigură că la ora stabilită vei coborî din mașina aia.

Îmi era greu să cred că Zain va merge până într-acolo încât să accepte această provocare. Și totuși, a făcut-o. I-a spus Soniei că va veni cu mașina aceea. Eram stupefiată de câte compromisuri putea fi în stare să facă iubitul meu. Și asta doar pentru a ajunge să cunoască o insolentă, o tipă de moravuri uşoare. Ce dracu' era în mintea lui? mă întrebam nervoasă. M-am urcat în noua mea maşină şi am pornit la întâlnire. Locul în care cei doi stabiliseră să se vadă era lângă un semafor, de unde aveam vizibilitate bună în parcarea restaurantului. De acolo, puteam să văd cu ochii mei ceea ce parcă refuzam să cred că voi vedea.

Mai aveam câţiva metri până în dreptul intersecţiei, dar simțeam deja că tremur. Atunci am început să reduc viteza, ca să prind stopul. Încă mai îndrăzneam să sper că Zain nu va veni la această întâlnire. Am ajuns apoi la semafor și roșul acela avea să mă oprească pentru câteva clipe. De nefericire însă, căci dincolo de intersecție, lângă o mașină gri, am zărit un necunoscut. Acela nu era Zain, cel pe care eu îl știam, ci un om perfid. Aproape că nu-mi venea să cred că îndrăznise să ajungă până aici. Dar dacă tot o făcuse, atunci am zis că merită să fie disprețuit. Așadar, după ce am traversat intersecția, am oprit imediat și l-am sunat:

– Zain, sunt Sonia!

– Bună, draga mea! Unde eşti? a vrut el să afle.

– Auzi, tu îți baţi joc de mine?.

– De ce spui asta, Sonia? Eu am ajuns aici, dar nu te-am văzut.

– Știu că ai ajuns. Să nu crezi că sunt oarbă.

– În nici un caz, Sonia, doar că eu nu te văd.

– Sunt în taxi și cred că tocmai am trecut pe lângă tine. Tu erai cel de lângă mașina cu numărul B-10-WWW?

– Da, a spus Zain.

– Porți o cămașă albă cu imprimeu negru pe o parte și o haină neagră.

– Așa e, a răspuns el.

– Bine. Atunci află că nici n-ai să mă vezi vreodată, i-a trântit Sonia.

– De ce? Nu-ți place albul cămășii mele sau te dezgustă imprimeul? a întrebat-o Zain, crezând probabil că Sonia glumește.

Profitând de faptul că în ultima vreme Zain se îngrășase câteva kilograme, Sonia din mine i-a spus:

– Nici vorbă! Dar trebuie să știi că fizicul tău într-adevăr mă dezgustă. Zain, din punctul meu de vedere ești prea gras și cred că și mai scund decât mine. Doar ți-am spus că nu ies cu orice fel de bărbați.

Auzind acestea, mi-am imaginat figura uimită a lui Zain. Totuși, el nu părea dispus să cedeze atât de ușor.

– Nicio problemă dacă nu-ţi plac. Dar măcar întoarce-te să cinăm...

– Doar dacă îmi promiți că eu mănânc și tu te uiți, l-a ironizat Sonia. Apoi a râs și i-a spus:

– Am glumit! Uite ce e, n-am de gând să-mi irosesc timpul cu un umflat ca tine, care se pare că n-a trecut niciodată pe la o sală de sport.

Mi-am imaginat cum s-a simțit Zain când a auzit una ca asta. Era dureros să fii înjosit de o fată ca Sonia, cu care nici măcar nu apucase să de

ochii. Sonia, pe lângă faptul că-i spusese cu atâta nonșalanță de ce nu-l place, mai și exagerase. Era adevărat, Zain nu prea se dădea în vânt după sport, dar își impunea să meargă la sală măcar o dată pe săptămână. Și chiar dacă acum avea câteva kilograme în plus, tot nu arăta ca un umflat. Cred că Zain se gândea acum că fata asta dorea să-i pună nervii la încercare, dacă-i vorbise așa. Dar nu înțelegea și de ce. Sau poate că nu o considera decât proastă. Dar în cazul acesta, nu vedeam de ce s-ar mai fi coborât la mintea ei atunci când i-a spus:

– Ba am trecut, Sonia. Dar nu m-am apucat de treabă fiindcă n-am găsit nicio profesionistă ca tine care să mă învețe cum să slăbesc. Tocmai de asta te-am solicitat.

Sonia a râs:

– Iar acum ai aflat că solicitarea ți-a fost respinsă. Adio și n-am cuvinte! Și înainte ca Zain să apuce să mai scoată vreo vorbă, Sonia i-a închis telefonul.

În următoarele minute, Zain a sunat-o de mai multe ori. Probabil că simțea nevoia să-i zică și el vreo două. Din păcate pentru el, Sonia nu i-a mai dat dreptul la replică. Între timp, am plecat de acolo și am ajuns acasă. Parcă intuiam că următorul pas pe care-l va face se va potrivi cu planul meu. M-am schimbat repede într-o pijama. Dar am ales una roșie, ca să-mi evidențieze fața palidă ce se datora unui machiaj iscusit, făcut chiar de mine înainte de întâlnire şi retuşat la revenire. Ideea era să arăt ca un ghiocel gingaș, vlăguit de intemperii. Era adevărat că Zain reușise să mă mâhnească, dar nu într-atât încât să arăt ca după o săptămână de zăcut. Apoi am avut grijă să pun pe noptieră o reţetă medicală indescifrabilă şi vreo două flacoane de medicamente. În cele din urmă, m-am băgat în pat și am așteptat răbdătoare un semn de la Zain. Apelul de la el nu a întârziat să apară, iar eu i-am răspuns mai mult în șoaptă:

– Bună, Zain! Nu mă aşteptam să mă suni acum!

– Şi uite că te-am sunat, habibi!

– Văd, i-am spus.

– Dar ce e cu tine de vorbești așa? Ești în sala de cursuri?

– Așa ar fi trebuit. Din păcate, sunt acasă.

– De ce, habibi, ți-a fost rău cumva?

– Mi-a fost bine, dar când am ajuns la facultate, după vreo jumătate de oră, am leșinat.

– Nu se poate! Hai că vin să te iau, să mergem la spital! a spus el îngrijorat.

– Păi de la spital am venit. M-a dus o colegă și tot ea m-a adus și acasă, i-am explicat.

– Și acum cum te simți?

– Amețită și mi-e cam greață. Dar vreau să dorm și sunt sigură că o să-mi revin.

– Oh, îmi pare tare rău, habibi! Vin imediat să stau cu tine! Spune-mi, te rog, de ce ai nevoie și ce ți-ar plăcea să mănânci?

– Iubire, nu mi-e foame, n-am nevoie de nimic și nu trebuie să vii. Voi fi bine dacă adorm,.

– Taci, Amy, nu poți sta singură! Și chiar trebuie să mănânci ceva, a insistat el.

– Zain, sunt bine atâta vreme cât nu cobor din pat. Chiar nu e nevoie să vii! În plus, m-aș simți jenată să mă vezi în starea asta.

Bănuiam că, dacă încercam să-l împiedic să vină, îi stârneam și mai mult interesul. Și nu m-am înșelat. În scurt timp, Zain a fost la mine. Părea și mai îngrijorat, la cât de palidă arătam.

– Oh, Amy, arăţi… nu foarte bine! Parcă nu mai ai nicio culoare la față, mi-a spus când m-a văzut.

– Mai bine stai învelită, că mi-e teamă să nu te apuce frisoanele. Ai mâinile și picioarele reci , mi-a mai zis, după ce mi le-a masat ușor.

– Stai liniștit. Sunt sigură că n-o să mai pățesc nimic acum, când îngerul meu e lângă mine.

– Habibi! l-am auzit spunând, după care m-a sărutat pe frunte.

– Zain, văd că arăți uimitor în seara asta!

– Mersi, Amy.

– Serios, parcă ești mai frumos ca niciodată, i-am mai spus, privindu-l cu duioșie.

Intenția nu era aceea de a-l complimenta. Voiam doar să-l lovesc în orgoliul deja rănit, făcându-l să-și amintească felul cum l-a înjosit o depravată. Și nu vedeam cum altfel, decât făcând remarci la adresa lui, în opoziție cu cele ale Soniei. Am întins mâna după un flacon cu medicamente. Ca să fiu mai convingătoare, am luat de acolo două pastile. Le-am pus pe limbă și l-am trimis pe Zain în bucătărie, după un pahar cu apă. În timpul acesta le-am scuipat. Desigur, Zain n-a văzut asta. Tocmai de aceea s-a arătat îngrijorat și mi-a spus că nu crede că-i bine să iau doză dublă de medicamente, oricât de rău mi-ar fi. L-am asigurat că n-o să mi se întâmple nimic rău. Apoi m-am arătat interesată de altceva.

– Lasă-mă pe mine. Spune-mi, mai bine, cum a fost la moschee?

– Bine, mi-a răspuns el, fără să intre în detalii.

– Te întreb fiindcă a fost pentru prima oară când te-am auzit că mergi acolo.

– E adevărat, mă duc destul de rar. M-a luat de mână și și-a mutat privirea pe degetele mele.

Asta m-a făcut să cred că deja se simțea stânjenit. Sau, cel puțin, așa ar fi trebuit, căci adusesem în discuție lucrul care stătea la baza minciunii sale. Dar ca să mă asigur că într-adevăr îl mustră conștiința, am căutat să subliniez acest aspect.

– Bine că te-ai dus, iubire. Sunt sigură că acum, sufletește vorbind, te simți minunat. Și totuși nu cred că mai mult decât mine, căci în prezența ta simt că sufletul meu prinde aripi și zboară în imensitatea fericirii, i-am mai zis eu.

Și cu toate că îi trecuse prin minte să mă înșele, de data asta vorbisem adevărat.

– Oh, Amy, de-ai şti cât te iubesc! mi-a spus Zain, luându-mă în brațe.

În glasul lui am simțit atunci sinceritate, iar în îmbrățișare o urmă de regret. Sufletul meu îmi cerea să-l iert. Dar nu puteam să fac asta înainte să clarific situația. Trebuia să aflu ce anume l-a făcut să recurgă la un asemenea gest. Așadar, câteva zile mai târziu, când am găsit un moment potrivit, i-am spus lui Zain că prietena mea mi-a dezvăluit secretul lor. Nu i-am zis însă că m-am nimerit la Ina când el a sunat-o și nici că eu am fost Sonia. Dar, ca să se convingă că Ina nu mi-a ascuns nimic din ceea ce urma să se întâmple, i-am dat câteva detalii. Zain a recunoscut toate astea și mi-a spus că regretă.Și tot el mi-a zis că, dacă la un moment dat a bănuit numai, că Ina voia să ne despartă, cu ocazia asta s-a convins. Faptul că eu îi spusesem că Ina mi-a povestit totul, a fost unul dintre motive. Celălalt însă era același care l-a și împins, de fapt, să mă lovească pe la spate. Motivul pentru care Zain îndrăznise să-mi facă una ca asta era o poză cu mine și cu Sam. Zain tocmai reușise să mă uimească, fiindcă nu știam de existența acelei poze. Fusese făcută în perioada în care el se afla în Irak.

Ieșisem în club cu Ina și cu alte câteva prietene. Până să dăm nas în nas, n-am știut că era și Sam acolo. Rezervase o masă și venise și el cu vreo doi amici. Și pentru că noi nu rezervasem nimic, Sam ne-a invitat la masa lor. Am început să ne distrăm. Sam însă nu consuma decât sucuri naturale. Era un tip retras și, așa cum stătea la masă, arăta ca un fraier. Părea imobilizat în fotoliul pe care se așezase. Am vrut să fac o glumă, așa că am luat de pe masă o sticlă de bere și m-am năpustit asupra lui. I-am zis că dacă nu bea măcar puțin, i-o torn pe cap, iar momentul imortalizat fusese acela în care Sam îmi prinsese talia cu

mâinile. În poză însă nu se distingea faptul că acesta nu făcea decât să mă împingă, încercând astfel să-și elibereze capul din strâmtoarea brațului meu. Era o iluzie optică destul de compromițătoare. Oricum, când am văzut poza, am știut că Ina o făcuse. Pentru că ea era cea pasionată de fotografie și din cauza asta purta aparatul mai tot timpul cu ea. Ulterior, Ina mi-a arătat câteva poze pe care le-a făcut atunci, dar pe asta n-am văzut-o decât acum, în mâna lui Zain.Dar aceasta nu ajunsese singură la el. Tocmai aflasem că, după ce s-a întors din Irak, Zain a fost sunat de către Ina. Atunci i-a cerut să se întâlnească, spunându-i că are ceva important pentru el. Așa a ajuns Ina să-i înmâneze poza care, desigur, a venit la pachet și cu o poveste. Prietena mea cea mai bună îi spusese lui Zain că eu l-aș fi înșelat cu Sam cât timp el a fost plecat. Văzând poza și auzind una ca asta, Zain mi-a mărturisit că voia să dispară din viața mea. Dar n-a reușit decât să-și piardă mințile și să facă ceea ce-a făcut, iar acum regreta că se lăsase dus de nas atât de ușor.

Apoi am mai aflat un lucru, și astfel mi-am dat seama de ce a ținut Ina să-i deschidă, chipurile, ochii lui Zain. Bineînțeles, acesta putea fi doar unul dintre motive. Avea nevoie de bani, pe care să-i aibă la ea când pleca din țară. Și ca să nu dea de bănuit că povestea cu Sam era inventată, Ina îi ceruse lui Zain, sub forma unui împrumut, suma respectivă. Chiar și așa, Zain mi-a spus că nu i-a dat decât o sută de euro în loc de o mie, cât îi ceruse.

Eram bulversată după toate câte auzisem. Totuși, mă întrebam în continuare care să fie motivul pentru care Ina se transformase într-o ființă fără scrupule?

După mine, banii nu puteau să justifice totul. Dacă ar fi vrut doar asta, putea să-i ceară lui Zain s-o împrumute, fără să inventeze povești. E adevărat că fusese violată. Poate că rămăsese cu

sechele. Însă nu eu fusesem cea care o violase, deci nu avea de ce să mă vadă ca un dușman. Din punctul meu de vedere, nici măcar într-o relație de invidiat nu mă găseam. Ina știa cât sufeream de pe urma faptului că eram nevoită să împart cu alta bărbatul pe care îl iubeam. Pe urmă, m-am gândit că poate așa a fost ea dintotdeauna și eu n-am observat. Nu era exclus. Mai ales dacă era să iau în calcul cadoul pe care Ina mi-l dăruise la majoratul meu. Atunci când, presupun, îmi era devotată. Ina îmi adusese o mască. Poate că o făcuse inconștient. Însă, chiar și așa, masca aceea ar fi putut să-mi sugereze, printre altele, şi faptul că Ina avea predispoziţie pentru un caracter duplicitar. Până la urmă, nimic nu mai conta. Ina trădase prietenia noastră, și asta mă mâhnea enorm. Și nu doar atât. Acum îmi era clar că ea era cea care încercase să mă despartă de Zain, lucru peste care chiar că nu puteam să trec. Dacă ar fi făcut asta în necunoștință de cauză, mai avea o scuză. Dar ea știa foarte bine câte îi trecusem cu vederea lui Zain doar ca să-l am alături. Știa că Zain devenise motivul pentru care îmi doream să mă trezesc în fiecare dimineață. Știa că el era ființa pentru care mă luptam cu mine însămi ca să nu o pierd. Știa că Zain era clipa mea de glorie pentru care, în orice condiții, eram dispusă să alerg până la sfârșit. Ina știa toate astea și încă multe altele. Prietena în care crezusem atât de mult mă lovise acolo unde mă durea mai tare. Din cauza asta nu puteam să las lucrurile așa. Îmi doream să se simtă şi ea la fel cum mă simţisem eu atunci când am aflat cât de ieftin mă vânduse. Numai că acum Ina nu mai era în țară. Plecase chiar în dimineața acelei zilei, în care eu aflasem întreaga poveste. Dar nu era un capăt de drum. Știam că într-o zi se va întoarce și mă va căuta.

***

S-a întâmplat după vreo trei luni. În tot acest timp, Ina mă sunase de câteva ori din Italia. Pentru

că n-am vrut să-și dea seama că aflasem, în discuțiile telefonice am căutat de fiecare dată să dau dovadă de tact și nu i-am reproșat nimic. Acum, ajunsă acasă, m-a sunat nerăbdătoare.

– Amyyy, m-am întors! Mi-a fost tare dor de tine, draga mea!

– Oh, Ina! Și mie de tine, m-am prefăcut și eu, încercând să par convingătoare. Ce mai faci?

– Nu foarte bine… Și fără să intre în prea multe detalii, mi-a cerut să ne vedem.

Am invitat-o la mine acasă, „vom putea vorbi în liniște" – i-am motivat. În realitate, nu voiam decât să mă achit față de ea. Si pentru asta, îmi făcusem deja un plan. A doua zi, când a apărut în fața ușii, de cum i-am deschis, m-a luat în brațe și m-a pupat. Apoi am mers împreună în bucătărie și am pus ceva să mâncăm. Din primele schimburi de vorbe, mi-am dat seama că era deprimată. Renunțase degeaba la studii și nici nu făcuse mare lucru prin străinătate. Abia reușise să se întrețină acolo din banii pe care-i câștigase ca dansatoare. Ina mi-a spus că lucrase într-un bar, unul de striptease. Era tare dezamăgită de colegele ei de muncă. Spunea că toate erau niște hiene care nu căutau decât s-o dea la o parte. Nimerise într-un loc unde, de cele mai multe ori, se aplica legea junglei. În cele trei luni, asistase la mai multe păruieli între femei, pentru bani, desigur. În barul în care ajunsese Ina, fetele se băteau la propriu pe clienții cu dare de mână. În tot acest timp, Ina se luptase să supraviețuiască. M-am arătat surprinsă și afectată de toate câte povestise că întâmpinase acolo. În interiorul meu, însă, nu puteam să o compătimesc, gândindu-mă la atitudinea ei murdară pe care o avusese față de mine . „Ai primit ce ți s-a cuvenit, Ina!" . Nu merita nici măcar s-o ascult. Dar n-aveam încotro. O ascultam și-mi făceam de lucru prin bucătărie. În cele din urmă, eu și Zain am fost aduși în discuție:

– Iartă-mă, Amy, cu atâtea pe suflet, am și uitat să te întreb. Cum îţi mai merge cu Zain?

M-am așezat pe scaunul din fața ei și am privit-o direct.

– Foarte bine, Ina. Acum parcă ne înțelegem mai bine ca niciodată. Apropo, Zain a aflat și el că te-ai întors, mi-a spus să-ți transmit bun venit, am mințit-o eu.

– Mersi. Să-l saluți, te rog, din partea mea, a răspuns Ina dintr-o suflare și imediat a schimbat subiectul: Cu facultatea cum te descurci?.

– Minunat! I-am răspuns, dar răspunsul meu se duse tot spre ce mă durea. Semestrul trecut m-am pricopsit totuși cu o restanță, am mințit-o eu, ca să pot aduce discuția în punctul în care voiam. Și asta numai din cauza lui Zain... Am fost cu el la o petrecere și dimineața n-am mai reușit să mă trezesc și să ajung la examen.

– Păi, acum ar trebui să se ducă Zain în locul tău la examen, a glumit ea.

– Ar fi ideal. Din păcate, Zain nu se va duce decât până la casierie, pentru că restanțele se plătesc.

– Serios? s-a mirat Ina.

Și profitând de faptul că, oricum, n-avea de unde să știe cum stau treburile pe la facultate, i-am confirmat cu toată convingerea.

– Apropo, Ina, de dimineață am vorbit cu Zain și i-am cerut banii pentru restanță. Dar când a aflat că urmează să vii la mine, mi-a spus să-i iau de la tine.

După cum m-a privit, am presupus că Ina n-a înțeles ce-am vrut să spun. Tocmai de aceea am continuat, ca s-o lămuresc.

– Ştiu că, înainte să pleci, ai împrumutat de la Zain o sută de euro.

Când m-a auzit, Ina s-a albit la față. Nu se așteptase la una ca asta. Probabil că-şi imaginase că, dacă mă va înjunghia pe la spate, n-am s-o descopăr nicicând.

– Da, aşa este. Înainte să plec, l-am rugat să mă împrumute, pentru că nu îmi ajungeau banii de bilet, mi-a recunoscut apoi cu un glas pierdut.

– Regret că nu ţi-am spus, Amy, însă nu vreau să crezi că am avut intenţii ascunse, a continuat ea.

Am privit-o pătrunzător. Îmi venea s-o întreb dacă nu cumva dorise ca să-și ia bilet la clasa întâi. Dar m-am abținut.

– Hei, n-am cum să cred așa ceva! Faptul că mai vorbiți din când în când, n-are nicio relevanţă, i-am spus.

– Dar, Amy, eu şi Zain n-am vorbit decât atunci, când l-am rugat să mă ajute, s-a jurat ea.

– Haide, Ina, termină cu jurămintele! Ce naiba, doar ne știm de atâta vreme, i-am zis eu, afișând un zâmbet fals.

Dar știam că Ina nu era atât de naivă încât să nu-și dea seama că fusese prinsă cu mâța-n sac. Nu mi-a mai spus nimic, dar mi-a confirmat că a doua zi îmi va da banii. Și pentru că acum nu se mai simțea confortabil, s-a scuzat că trebuia să plece. Deja nu mai suportam să-i văd fața parșivă.

La cum o cunoșteam, mi-am imaginat că Ina nu va sta cu mâinile în sân. Era prea mândră ca să se lase înfrântă. Tocmai de aceea am presupus că devenise nerăbdătoare să discute acest aspect cu Zain. Și pentru că el nu știa nimic din toate astea, l-am sunat de îndată ce Ina a ieșit pe ușă. Abia atunci i-am zis că Ina s-a întors și că trecuse pe la mine. Apoi i-am povestit ce am vorbit cu ea și l-am pus să nu mă dea de gol în cazul în care Ina l-ar fi sunat să-i ceară vreo confirmare. Îl luasem prin surprindere, dar în niciun caz n-aș fi acceptat ca Zain să nu fie de acord cu planul meu. Pus în faţa faptului împlinit, Zain nu s-a opus ca Ina să-i restituie banii prin intermediul meu. În același timp însă, mi-a spus că lui îi este ruşine să-i ceară acesteia banii. Era o sumă neînsemnată pentru el. Ca atare, Zain a decis că nu-i va răspunde Inei la telefon, dacă aceasta îl va suna. Dar mi-am ieșit

din fire și am strigat la el să nu-mi murdărească onoarea şi mai mult decât o făcuse și să facă bine să răspundă. Doar așa l-am convins. Ina nu numai că l-a sunat pe Zain, dar a mers până într-acolo încât a ţinut să-i înapoieze personal banii. Mi-am dat seama ce-și dorea: o întâlnire între patru ochi. Am lăsat-o să creadă că-i fac jocul, până când eu și Zain am apărut în fața ei. A fost surprinsă, dar a încercat s-o ascundă. În cele din urmă, sub privirea ei deznădăjduită Zain mi-a înmânat banii primiți de la ea. Apoi am căutat prin geantă și am scos de acolo poza pe care Ina i-o dăduse lui Zain și care rămăsese la mine. I-am dat-o Inei și i-am explicat că vreau să-i înapoiez poza pe care a uitat-o la Zain în mașină. Atunci s-a schimbat la față. S-a arătat nedumerită și a dat să mă întrebe ceva. Dar nu a mai apucat. L-am luat de mână pe Zain, am urcat în mașină și am demarat. Nu înainte să scot mâna pe geam și, ca de rămas bun, i-am făcut cu mâna prieteneşte, într-o amară ironie. Din clipa aceea Ina a rămas pentru totdeauna un capitol închis din viața mea.

CAPITOLUL V

Era o sâmbătă frumoasă de vară. Dimineața alergasem ca o nebună prin magazine, să-mi caut o rochie-sirenă, așa cum îmi doream, și acum mă grăbeam să ajung la salon, să-mi aranjez părul. Voiam să arăt perfect în seara asta. Sora mea și iubitul ei – un român stabilit în Londra, veniseră pentru câteva zile în țară și pregătiseră o petrecere de ziua ei. Zain și cu mine am ajuns târziu la restaurant. Mama și sora mea plecaseră mai devreme, ca să se asigure că totul era în ordine înainte de sosirea invitaților. Acum, sala aceea mare era plină de oameni și orchestra cânta. Zain s-a dus să-și întâmpine prietenii și a întârziat o vreme. Când s-a întors, n-a venit numai cu aceștia. Mai avea un cadou pentru sora mea. Adusese o orchestră arăbească și dansatoare din buric. Mai târziu, aceștia aveau să încingă atmosfera.

În noaptea aceea, eu și Nadia, iubita lui Yakub, ne-am împrietenit. Nu știu cum s-a întâmplat, căci de obicei ne salutam și doar atât. Și nu pentru că o evitam. Dar așa era Nadia. O fire mai tăcută, cu o privire rece. Și nu doar eu o percepeam în felul ăsta, ci toți ceilalți. Cu toate că era înnebunit după ea, cred că uneori și Yakub o percepea la fel. Dar poate că tocmai asta iubea cel mai mult la ea; cine știe. Nadia era o fată foarte atrăgătoare. Înaltă cât Yakub, slăbuță, blondă, cu niște gene lungi de parcă în locul ochilor ar fi stat doi fluturași căprui. Deși era mai în vârstă decât mine cu numai doi ani, Nadia avea totuși o carieră de ani buni în spate. În timpul cât studiase managementul, lucrase și ca secretară în cadrul unei firme de construcții. Desigur, optase pentru frecvență redusă, ca să se poată angaja. În felul

acesta a ajuns să lucreze pentru un libanez, care era prieten din copilărie cu Yakub. Acolo o cunoscuse Yakub pe Nadia, la biroul prietenului său. Eu, însă, deși avusesem atâtea ocazii, abia la ziua surorii mele am cunoscut-o mai bine.

De atunci, între mine şi Nadia s-a legat o prietenie trainică. Vorbeam zilnic la telefon, ne vizitam și, în timpul liber, când Zain și Yakub nu erau cu noi, ieșeam împreună. Cei doi n-au avut nimic împotrivă când au aflat că ne-am împrietenit. Totuși, au devenit cam geloși când și-au dat seama că, atunci când nu eram cu ei, noi eram oriunde, dar mai puțin acasă. Chiar și așa, Yakub era ceva mai rațional. În schimb, Zain avea zile în care pur și simplu renunța să mă mai caute. De acum îl cunoșteam și știam că așa reacționa el când se supăra pe mine. Dar asta mă enerva la culme. Decât așa, aș fi preferat să ne certăm trei zile și trei nopți. Numai că Zain nu se certa cu mine niciodată. Cred că se ferea să-mi facă reproșuri, ca să nu primească la rândul său unele. Și le-ar fi primit, căci la fel ca el, și eu eram îndrăgostită și geloasă. Dar Zain evita să-mi dea ocazia să-mi descarc nervii care, uneori, se manifestau în clipa în care îmi imaginam de ce nu mi-ar fi răspuns exact atunci când l-aș fi sunat. Când se supăra și mă lăsa în așteptare, îmi doream să-i pot face asta și eu într-o zi, ca să simtă și el dezamăgirea pe care o simțeam eu. Dar nu gândeam așa decât atunci când eram nervoasă și bănuiam că același lucru se întâmpla și cu Zain. Numai că, spre deosebire de mine, el chiar acționa. Și ce mă înfuria cel mai mult în situații ca astea era că eu trebuia să-mi imaginez de ce s-a supărat Zain. Oricum, mi se părea nefiresc să mă părăsească tot el pe mine și, pe deasupra, s-o mai facă și din senin. Pe de o parte însă eram conștientă că în dragoste nu există termenul „nefiresc”. Cu timpul, mi-am dat seama că sentimentul ăsta lucrează împotriva rațiunii.

Deși Yakub nu era căsătorit, Nadia avea și ea supărările ei în relația cu el. Yakub era cam fustangiu În timp, Nadia și-a dat seama de asta. Odată, chiar ea l-a prins pe picior greșit și atunci au ieșit scântei. Dar nu s-au despărțit, pentru că cei doi se iubeau cu bune și rele. Acum, însă, ca Yakub să ardă de gelozie, Nadia nu se ferea să mă însoțească oriunde. Era mai bine să iasă cu mine și să ne înveselim, decât să stea acasă cu gândul la Yakub. Tocmai de aceea, de când ne împrietenisem, parcă şi suferinţele pricinuite de iubiţii noştri deveniseră mai suportabile. Împreună, ne găseam întotdeauna ceva făcut ca să ne deconectăm şi chiar obişnuiam să facem haz de necaz. Nu de puţine ori ne-au prins zorii zilei în hohote de râs după ce mai întâi jeliserăm mai ceva ca la înmormântare. Oricum, eu și Nadia nu ne puteam conforma cu suferința și asta era clar. Mai ales pentru Zain, pe care nu l-a mai răbdat sufletul și într-o noapte ne-a urmărit.

Știa că Nadia și cu mine urma să ieșim, pentru că ziua vorbisem cu el și îi spusesem. Pe moment n-am știut să-i spun unde și curiozitatea l-a împins să afle. Așa a ajuns el să vadă că noi ne-am întâlnit la o terasă cu Pamela și câteva prietene de-ale ei, care, la rândul lor, veniseră cu niște amici. Acolo am salutat pe toată lumea, am făcut cunoștință fiecare cu fiecare și cam atât. Chiar dacă atunci n-am putut să-mi dau seama ce s-a întâmplat, începând cu seara aceea n-am mai știut nimic de Zain aproape o săptămână. Abia apoi am aflat că ne urmărise și că de vină pentru reacția lui fusese faptul că el își imaginase altceva. Crezuse că unul dintre băieții aceia venise acolo special pentru mine. Totuși, sunt convinsă că uneori Zain nu-și imagina nimic, ci pur și simplu avea nevoie de câte o pauză, pe care nu ezita să și-o ia.

Asta am crezut și în ziua în care n-am făcut altceva decât să aștept ca Zain să mă sune. Era în perioada în care mă întâlneam mai des cu

arăboaica. Totuși, în ziua respectivă, cea în care Zain nu mă sunase deloc, stătusem singură în casă. Pe moment, nu m-am gândit că s-ar fi supărat pe mine, mai cu seamă că în urmă cu câteva zile ne întorsesem dintr-o scurtă vacanță. Abia spre seară, după ce l-am sunat de câteva ori și am văzut că nu-mi răspunde, am luat în calcul și varianta asta. Apoi am insistat, apelându-l de aproape o sută de ori. În cele din urmă m-am gândit că Zain mă părăsise. Am început să plâng. Eram foarte supărată și furioasă, mai ales că făcuse ceea ce făcuse fără nici un motiv. Știind că va pricepe ce vreau să spun, i-am trimis un mesaj. „Te iubesc și te voi iubi până când, din vene, mi se va scurge și ultima picătură de sânge!" Faptul că n-am reușit să-i înțeleg tăcerea, m-a scos din minți și m-a făcut să apelez aprig la puterea cuvintelor fără să mă gândesc la consecințe. Cam sfârșietor, dar era singura cale prin care puteam să aflu dacă lui Zain îi mai păsa de mine. Dar n-am putut să-mi imaginez nimic în afară de faptul că, eventual, Zain mă va suna. Și exact asta a făcut. Apoi, când a văzut că nu-i răspund, a început să mă sune insistent. Și nici atunci nu i-am răspuns. Mă gândeam că-mi venise și mie rândul să privesc la apelurile sale și să le ignor. O prostie, din moment ce eu chiar asta voiam, ca Zain să se întoarcă la mine. Între timp, mi-am dat seama că făcusem o prostie și mai mare. De vreme ce se presupunea că mi-am tăiat venele, Zain mă suna de fapt ca să mă ducă la spital. Nu puteam să-i mai răspund. Știam că, oricum, mă voi trezi cu el la ușă, iar acum mă gândeam cum să fac să pară că ceea ce i-am scris era adevărat. Dar ceea ce nu știam eu era că în momentul acela Zain se afla într-un alt oraș, la vreo trei sute de kilometri distanță, așa că situația a luat o întorsătură la care chiar că nu m-am așteptat.

Zain a luat legătura cu Yakub și cu iubitul arăboaicei. Prietenii lui au început apoi să mă sune. Nu le-am răspuns nici lor, așa că la scurt

timp uşa mea avea să răsune de bătăile lor stăruitoare. Și pentru că s-a făcut atâta agitație în jurul meu, n-am mai știut cum să reacționez. Tot ce-am putut să mai fac a fost să mă închid în dormitor, ca să nu mai aud atât de tare bătăile lor în ușă, care mă înnebuneau. Apoi mi-a dat prin minte să-mi înfășor ceva de încheieturile mâinilor. Am tras pijamaua de sub pernă și m-am oblojit, chipurile. Mă temeam că, cine știe, vor reuși să intre peste mine și nu voiam ca în loc de o muribundă să găsească o paranoică. Dar nu mă gândeam că vor face asta tocmai cu ajutorul mamei. În cele din urmă, alertată și ea de Zain, mama a descuiat ușa și a intrat în viteză, împreună cu cei doi, direct în dormitor. În momentul acela eram acoperită cu o pătură până peste cap și suspinam înfundat. Mama a tras repede pătura de pe mine și a strigat cu disperare:

– Ce-ai făcut, Amy? Ridică-te să mergem la spital!

– Lăsaţi-o, mai bine chemăm ambulanţa, a zis prietenul lui Zain.

Când am auzit de ambulanță, m-am întors ghemuită pe cealaltă parte și am început să țip:

– Nu vreaaau, plecaţi şi lăsaţi-mă în pace! Mamaaa, spune-le să plece!

– Amy, Zain vrea să-ţi vorbească, mi-a spus Yakub.

– Nu vreau să-l mai aud în viaţa mea pe nemernicul ăla, am strigat printre lacrimi la Yakub, ca să mă audă şi Zain.

– Amy, Zain conduce cu viteză şi mi-e teamă să nu păţească ceva, mi-a șoptit Yakub. Te rog, vorbeşte-i şi asigură-l că vei merge cu noi la spital, a continuat el.

– Haide, Amy, vorbeşte cu Zain, a insistat şi mama.

– Nu vorbesc cu nimeni şi nu mă interesează dacă ăsta va fi ultimul său drum, le-am spus eu.

– Habibi, te rog, du-te la spital, iar eu voi fi acolo în cel mai scurt timp, l-am auzit apoi pe Zain în difuzorul telefonului.

– Sper să te ia naiba, ca să nu mai aibă cine să mă bage în spital! Mori, Zain, asta e şansa ta! am ţipat.

În momentul acela, mama şi Yakub, au încercat să mă acopere vorbind peste mine cu Zain. Amândoi căutau să-l calmeze, căci în același timp în care vorbea la telefon, el gonea cu mașina ca un nebun, doar ca să ajungă mai repede la mine. Yakub l-a asigurat apoi că va avea grijă ca eu să fiu bine și a încheiat imediat conversația. Se gândea probabil că lui Zain nu-i făcea bine să mă audă vorbind așa. La scurt timp, celălalt băiat a văzut lama pe care o pusesem intenționat pe birou. Era pătată de sânge cu premeditare. Mă înțepasem ca diabeticii, cu un ac în deget, de unde a țâșnit suficient sânge cât să mânjesc lama. Dar el nu avea de unde să știe toate astea. Așa că, stupefiat de descoperirea obiectului ucigaş, a rupt atunci tăcerea:

– Ia uitați-vă, asta cred că e lama cu care s-a tăiat. E plină de sânge!

Și odată cu această remarcă, a şi scăpat de obiect, aruncându-l în grabă pe geam.

După toate astea, m-am ridicat din pat și m-am dus la baie. Imediat mama m-a urmat. Cu ocazia asta, i-am spus și ei că trebuia să facem ceva, pentru că nu mă puteam prezenta la spital cu venele netăiate. Desigur, nu aveam de gând s-o pun pe mama să-mi cresteze venele. Dar am sfătuit-o să scape de prietenii lui Zain. Când m-a auzit, mama, căreia îi venea şi să râdă şi să plângă, mi-a pus diagnosticul pe loc.

– Suferi de paranoia, Amy! Cum ai putut să faci una ca asta?

– O să-ţi explic după ce te debarasezi de ei, mami! Spune-le şi tu că nu vreau să merg la spital decât cu tine şi asigură-i că o voi face.

Nu ştiu cum s-a descurcat mama cu cei doi. Erau tare insistenți. Eu însă nu am mai ieșit din baie decât după ce au plecat ei. Apoi mama mi-a cerut să stăm de vorbă și, cum era firesc, mi-a ţinut o morală de zile mari. Mi-a reproșat că sunt o inconștientă, și pe bună dreptate. În disperarea cu care gonea ca să ajungă la mine, Zain putea să facă vreun accident. Mama însă ar fi putut face infarct atunci când a auzit ce nenorocire se presupunea că am făcut.

În cele din urmă, m-am apucat să-mi înfășor bandaje la mâini, fiindcă Zain urma să vină la mine. Când a ajuns, m-a găsit bandajată, poate chiar mai bine decât la spital, și cu o rezervă de pansamente lângă mine, cam cât pentru o săptămână. M-a luat în brațe și mi-a spus că este fericit că totul s-a terminat cu bine. Era supărat pentru ceea ce făcusem, dar până la urmă Zain și-a cerut iertare pentru faptul că nu mi-a vorbit și apoi mi-a explicat și de ce. Și chiar dacă mi se părea absurd acum, măcar știam că existase un motiv. Cu o zi în urmă, Zain mă zărise prin oraș în compania arăboaicei. Mai avuseserăm discuții pe tema asta și știam că nu-i plăcea să ne vadă împreună. Tocmai de aceea alesesem să nu-i spun că ieșisem cu ea. Problema însă, a fost că el m-a văzut și a ripostat cum a știut mai bine. Prin tăcere. Doar că mesajul meu a rupt această tăcere și în cele din urmă ne-am împăcat. Cu arăboaica însă, am început să vorbesc mai rar de atunci. Iar de văzut, nu am mai văzut-o deloc. Nici măcar alături de iubitul ei, fiindcă între timp se despărțiseră definitiv.

Chiar și așa, Zain nu se schimbase prea mult. În continuare găsea motive să-și mai ia câte o scurtă pauză, la fel de neanunțată. Ajunsesem să nu-l mai înțeleg. Deși nu mă îndoiam că mă iubește, uneori aveam impresia că voia să se despartă definitiv de mine și nu știa cum. Sau poate că nu căuta decât să mă facă să-mi schimb modul de viață și să trăiesc numai pentru el. Poate

că asta era doar o strategie de-a lui ca să nu-mi ceară ceva direct. Era conștient că, în situația lui, n-aș fi acceptat decât schimb pe schimb. Dacă Zain ar fi vrut să mă vadă numai în casă și să nu ies decât cu el, atunci ar fi trebuit să renunțe la căsnicia lui și să-mi fie alături tot timpul. Numai că, pe Zain nu-l vedeam să facă asta. Doar îmi spusese că-i era milă de soția lui. Tocmai de aceea, mai repede-l vedeam trăind așa, între două luntri, până la adânci bătrâneți. La un moment dat am ajuns să mă satur de această situație.

Abia ne împăcasem după o pauză de vreo două săptămâni, când Zain mi-a spus că trebuie să plece, în interes de afaceri, în China, pentru alte două săptămâni. N-am putut să nu mă enervez când am auzit asta. Tocmai de aceea i-am spus că ar fi trebuit să regizeze această întâlnire după ce se întorcea, dacă tot știa că urma să plece. Eu și Zain ne împăcasem după ce ne întâlnisem, chipurile, întâmplător, în zona în care se afla universitatea la care studiam. Dar eu știam că nu fusese așa, pentru că nu era prima dată când Zain procedase astfel. De fapt, niciodată nu mă suna atunci când mă voia înapoi. Probabil că se temea de vreun refuz, știind că de fiecare dată el fusese cel care mă lăsase cu ochii în soare. Tocmai de aceea, cunoscându-mi programul, când i se făcea dor de mine, Zain căuta să mă întâlnească prin oraș. Când ne vedeam nu ne puteam abține să nu ne vorbim, și astfel împăcarea noastră se producea în urma unei întâlniri aparent întâmplătoare. Oricum, Zain știa că eram conștientă de toate astea. Iar când îl întrebam de ce procedează astfel, în loc să mă sune, îmi spunea că în felul acesta împăcarea e mai dulce. Nu mă mai oboseam să-l contrazic. Important era că-l aveam iarăși în brațele mele.

Acum însă, spunându-mi că trebuie să plece, pur și simplu m-am gândit că Zain își bătea joc de mine. Mă ținuse la distanță aproape două săptămâni, iar acum urma să facă asta din nou. Nu

aveam de gând să mai accept. I-am zis să mă ia cu el, chiar dacă asta ar fi însemnat să lipsesc de la facultate. Dar Zain nu m-a luat. Mi-a spus că nu se poate și punct. Auzindu-l vorbind așa, tare aș fi vrut să pot fi și eu la fel de fermă. Mi-aș fi dorit să am puterea de-ai spune lui Zain: „Dragule, în cazul acesta, relația noastră nu mai poate continua”, și apoi să plec. Dar nu puteam, pentru că inima mea bătea mai mult pentru el decât pentru mine.

După plecarea lui în China, mi-am anunțat prietenele că sunt din nou singură. Eram cam deprimată din cauza asta, dar nu mai mult decât Nadia, care tocmai trecuse printr-o operație de apendicită și vreo două săptămâni trebuia să stea liniștită acasă. Îmi părea rău că nu putea ieși afară, dar o vizitam eu. Pamela însă nu avea nicio problemă, așa că puteam ieși cu ea aproape zilnic. După cursuri mergeam la terasă, unde stăteam la bârfă ore în șir. Dar nu întotdeauna eram singure. Uneori mai veneau cu noi și colegii noștri. Atunci am observat că unul dintre ei, Felix, un băiat prezentabil, ce provenea dintr-o familie înstărită, judecând după limuzina pe care o conducea, se cam ținea după noi. Într-una din zilele următoare Felix ne-a invitat pe amândouă în oraș. Nu eram convinsă că o făcea doar de dragul de a ieși cu noi. Mi se părea că acesta urmărea să formeze un cuplu cu Pamela, dar ăsta era ultimul lucru care mă privea.

Prima dată când a insistat, l-am refuzat. Părea un tip cam arogant. A doua oară i-am acceptat invitația și am ieșit toți trei într-un club. Atunci am observat că Felix nu era deloc un încrezut, așa cum avusesem noi prima impresie. În zilele care au urmat, am continuat să ne vedem cu el. De obicei, mergeam la karting, unde făceam întreceri nebune. Apoi Felix ne-a spus că ne pregătește o surpriză pentru sfârșitul săptămânii. Nu a vrut să ne dezvăluie despre ce era vorba. Ne-a pus, în schimb, să-i promitem că nu ne vom face alte

planuri. Eu nu aveam ce planuri să-mi fac. Zain nu se întorcea până atunci. Și Pamela nici atât. De ceva vreme se despărțise de iubitul ei. Nici una dintre noi nu aveam motive să ne refuzăm colegul.

S-a făcut sâmbătă. După cum fusese vorba, Felix a venit în seara aceea și ne-a luat de acasă pe mine și pe Pamela. Nici pe drum n-a vrut să ne dezvăluie unde mergeam. Ne-a spus totuși că este un loc mai deosebit și că el crede că o să ne placă. L-am crezut pe cuvânt. În cele din urmă, când am văzut unde am ajuns, mi-a venit să fac cale întoarsă. Și nu pentru că Felix nu ar fi avut dreptate. Doar că în locul acela deosebit eram și eu deosebit de cunoscută. Felix rezervase o masă la un restaurant cu specific oriental, unde mergeam frecvent cu Zain. Sigur că el nu avea de unde să știe asta, dar acolo tot personalul mă cunoștea. Patronul și lăutarii erau prieteni cu Zain și mă temeam că voi da curs bârfelor dacă apăream acolo cu Felix. Totodată mi se părea absurd să-i spun acum lui Felix că eu nu puteam pune piciorul în restaurantul ăla. Așadar, mi-am luat inima în dinți și am intrat. Doamna de serviciu m-a remarcat și mi-a zâmbit, iar eu am salutat-o respectuos, ca de obicei. Felix ne-a condus apoi la o masă, unde mai erau câțiva prieteni de-ai lui. Dintre toți însă, doar doi veniseră însoțiți. La masa aceea plină de băieți, eram acum numai patru fete. Tremura sufletul în mine la gândul că Zain va afla toate astea și iar își va închipui cine știe ce și se va supăra. Și nu puteam să nu gândesc așa, de vreme ce printre cei care m-au salutat când m-au văzut, au fost și arabi pe care-i cunoșteam doar din vedere. Mă temeam că printre aceștia se va găsi vreo gură bogată și astfel, nici nu mai era nevoie să-mi imaginez ce fel de vorbe ar fi putut ajunge la urechile lui Zain, direct în China. Acum, faptul era consumat. Oricum, nu rezolvam nimic dacă aș fi continuat să fiu crispată întreaga noapte. Dacă s-ar fi trezit careva să-i spună lui Zain că m-a văzut, ar fi făcut-

o indiferent că stăteam pe scaun sau dansam. Așa că, am ales să mă distrez. Când am ajuns acasă, am realizat că-mi pierdusem un cercel din aur. Iar perechea aceasta era specială pentru mine. Nu doar pentru că erau de la Zain, dar și pentru că modelul era special: două inițiale, A și Z. Îmi venea să mă dau cu capul de pereți constatând că pierdusem cercelul cu litera Z.

Două zile mai târziu, Zain urma să se întoarcă. Știam asta pentru că-mi spusese înainte să plece data în care va fi înapoi. În ziua respectivă am așteptat răbdătoare să primesc un telefon. Dar nu s-a întâmplat nici măcar a doua zi. Inima îmi spunea că Zain aflase despre ieșirea mea și că iarăși se supărase. De ce-mi fusese frică, nu scăpasem. De data asta însă, supărarea a pus stăpânire și pe mine și nu l-am sunat nici eu. Mi-am spus că, dacă Zain pleca urechea la toți neaveniții, în loc să vorbească cu mine, era treaba lui. Reușise să mă enerveze atât de tare, încât mi-am jurat că n-am să mă mai întorc la el niciodată. Așa că i-am șters și numărul din telefon. E adevărat că-l știam și cu ochii închiși, dar gestul acesta mi-a întărit convingerea că relația noastră se terminase pentru totdeauna. Decizia asta mă chinuia ca dracu'. Mi-am impus să nu cedez. Nu voiam să-l mai caut și nici nu-mi doream să-l mai întâlnesc vreodată. Sau cel puțin până mă vindecam de dragostea asta turbată care-mi sfâșia inima. Așa am zis că e cel mai bine. Eu să mă vindec și Zain să-și vadă de nevastă. Dar nu puteam să fac asta de una singură. Știam că n-aș fi reușit să mi-l scot din minte, așa că m-am gândit să stau mai mult în preajma prietenilor și să-mi umplu tot timpul în care m-aș fi gândit la el.

Mă pregătisem să ies la plimbare ca să-mi mai domolesc gândurile, şi tocmai atunci m-a sunat Sam. Voia să vadă ce mai fac. Am profitat de ocazie și m-am întâlnit cu el să mai stăm de vorbă. Nu ne mai văzusem de foarte multă vreme. Sam a

avut ce să-mi povestească. Mi-a zis că arăboaica se îndrăgostise de el. Spunea că aceasta îi ceruse numărul de telefon când au fost la mine acasă, și că de atunci ea făcuse orice numai ca el să-i acorde puțină atenție. Dar el a fost de neclintit în fața avansurilor ei. Când Sam mi-a zis că aceasta ajunsese să creeze povești menite să-l înduioșeze, aproape că nu-mi venea să cred. Nu prea părea genul de fată care să atârne la sentimentele vreunui bărbat. Și totuși, când arăboaica l-a cunoscut pe Sam, am bănuit că-l place, chiar dacă nu mi-a spus niciodată lucrul ăsta. Dar era treaba ei de cine se îndrăgostea, la fel cum era treaba lui Sam dacă, în cele din urmă, avea să-i dea ori nu importanță arăboaicei. Apoi am aflat că Sam obținuse un loc de muncă cu normă întreagă. Era tare fericit. Lucra pentru o importantă companie de IT și avea un salariu frumos. Și nu doar atât. Sam mai avea încă un motiv de bucurie: de câteva lui se mutase în casă nouă. Banca îi acordase un credit cu care își cumpărase o garsonieră. M-a invitat s-o văd. Peste două săptămâni. Până atunci era în renovare și nici Sam nu prea stătea pe acolo. Spunea că doarme la părinții lui și că e nerăbdător să-și termine casa, pentru că de acolo, dimineața trebuia să se trezească foarte devreme ca să ajungă la muncă. M-am gândit să fac o faptă bună. L-am invitat să stea la mine până ce casa lui avea să fie gata. Doar locuiam în apropierea serviciului său.

Inițial Sam nu a vrut să accepte. Î-am explicat că nu mă putea deranja. Iubitul meu își luase încă o pauză, iar eu decisesem că de data asta era pentru totdeauna. Nu i-am dat lui Sam toate detaliile, dar l-am asigurat că nu mă deranja deloc. În cele din urmă, Sam a acceptat.

În seara următoare, Sam și-a luat câteva schimburi și a venit la mine. I-am oferit o cameră și, după ce am schimbat câteva vorbe, s-a dus să doarmă. Pe mine nu m-a luat somnul, așa că am sunat-o pe Nadia. I-am povestit că acum aveam un

coleg de apartament și apoi am început să discutăm despre Zain. Eram furioasă că acesta mă lăsase baltă din nou. Nadia nu știa nici ea ce să mai creadă. Îi povestisem deja episodul cu Felix și i-am spus că bănuiam că ăsta ar fi motivul pentru care Zain nu m-a mai căutat. Nadiei i s-a părut absurd ca Zain să procedeze astfel, fără să întrebe măcar cât era adevărat din ceea ce probabil că auzise. Nadia devenise atât de curioasă, că l-ar fi întrebat pe Yakub chiar în clipa aceea. Bănuia totuși că nu avea nici el de unde să știe, fiindcă acesta nu mai era în țară. De câteva zile, Yakub era plecat în Liban. I-am spus că nu mai era nevoie să se intereseze de Zain. I-am mărturisit Nadiei faptul că relația asta s-a terminat definitiv din punctul meu de vedere. În cele din urmă, mi-a zis și ea că oricare ar fi fost decizia mea, aceea era cea mai corectă. Vorba asta mi-a dat și mai multă încredere că nu greșesc dacă aleg să-mi calc sufletul în picioare. Era mai bine s-o fac eu o singură dată, decât s-o facă Zain tot timpul.

Două zile mai târziu, a sunat insistent telefonul. Eram sub duș și nu m-am grăbit să răspund. Era aproape zece noaptea. La ora aceea, Sam era deja în casă. Nu putea fi decât vreo prietenă sau mama. Imediat însă am primit un alt apel și atunci m-am grăbit să ies din baie. Am luat telefonul și l-am verificat să văd cine m-a sunat. Când am văzut numărul lui Zain, am simțit că mă prăbușesc de emoție. Nu l-am sunat înapoi. După vreo câteva minute, a revenit cu apelul. Deși îmi doream din tot sufletul să-i aud vocea, nu i-am răspuns. Eram hotărâtă să nu mă mai las călcată în picioare. Dar apelurile lui Zain nu s-au oprit. Telefonul a continuat să sune de mai multe ori. Eram uimită, nu-l știam atât de insistent. De obicei, eu eram cea care insista. Cu toate astea, n-am răspuns. Dorul de el mă seca. Dar îmi propusesem ceva și nu aveam de gând să mai dau înapoi. Zain mă făcuse să-mi doresc să ies din

această relație, iar acum îmi dădea ocazia să-i urmez exemplul. Bănuiam că se simte așa cum mă simțisem și eu de atâtea ori: amăgită și, în cele din urmă, ignorată – de fiecare dată când Zain se supăra pe mine și nu-mi mai răspundea la telefon.

Numai că el nu părea dispus să se împace cu această ignoranță. M-a sunat de atâtea ori încât am fost nevoită să pun telefonul pe silențios. Văzând însă că nu era chip să mă găsească, în cele din urmă mi-a trimis un mesaj. Citindu-l, am rămas surprinsă. Cu toate că Zain cunoștea foarte bine limba română, mesajul era aproape indescifrabil. Am dedus totuși că mă ruga să cobor, fiindcă ar fi vrut să-mi vorbească. Apoi m-am uitat pe geam și i-am văzut mașina în fața blocului. N-aș fi vrut să cobor. Dar m-am gândit că, dacă îl ignoram în continuare, m-aș fi putut trezi cu el la ușă și aș fi fost nevoită să-i deschid. Atunci Zain l-ar fi văzut pe Sam și nu voiam să se întâmple asta. Nu pentru că Zain ar fi făcut scandal, fiindcă nu era genul ăsta de om. Dar m-am gândit să nu-l fac pe Sam să se simtă prost că acceptase să stea la mine, așa că am țâșnit pe ușă și am luat-o la fugă pe scări. Deși m-a întrebat unde mă duc, n-am apucat să-i mai spun nimic lui Sam. Plecasem să-l întâlnesc pe Zain.

Am ajuns jos și am urcat imediat în mașina lui. Eram hotărâtă să-i spun că mă săturasem de atitudinea lui și că între noi totul se terminase. Voiam să-i spun asta foarte repede și apoi să plec. Dar când am văzut imaginea din interior, m-am poticnit. Era una dezolantă. Doze de bere, goale şi pline, erau împrăştiate în toată mașina, pe banchete şi pe jos. Mai grav însă mi s-a părut faptul că Zain era foarte beat. Duhnea a băutură și abia își mai ținea ochii deschiși. Când l-am văzut în halul acela, aproape că n-am știut cum să reacționez. Nu aveam habar de ce băuse, dar m-am gândit că poate era mai bine să-l ascult, în loc să-i spun adio și să plec.

– Ce se întâmplă cu tine, Zain?

– Nimic, a răspuns el după câteva clipe.

– Serios? Uită-te la tine. Eşti beat criţă şi totuşi conduci. De ce?

– De ce nu, habibi?

– Pentru că nu e bine. Ai putea să omori pe cineva, Zain, i-am explicat eu.

– Corect. Mare păcat dacă n-aş fi eu acela.

– De ce spui asta, Zain?

– Ca să-ţi dau satisfacţie, Amy, mi-a spus cu un zâmbet amar, în timp ce se căuta prin buzunarele de la geacă.

Apoi mi-a întins o mână și mi-a zis:

– Cred că am ceva ce-ți aparține.

Am rămas cu privirea ațintită în palma lui Zain, care ținea cercelul pe care-l pierdusem în noaptea în care ieșisem cu Felix. Nu știam dacă să mă bucur sau nu că-l găsisem. În cele din urmă, i-am mulțumit și l-am luat. Nu puteam să-mi dau seama cum ajunsese cercelul la el, dar acum eram aproape sigură că motivul pentru care Zain se afla în starea asta eram eu. L-am întrebat de unde îl are și mi-a spus că i l-a dat patronul restaurantului. Femeia de serviciu îl găsise la baie, când făcuse curat, și știind că era al meu, pentru că mai demult îmi admirase cerceii ăștia, l-a dat patronului ca să mi-l înapoieze. Acesta i-a dat cercelul lui Zain și mi-am imaginat că, pe lângă asta, i-a mai povestit câte ceva despre seara aceea. Probabil nu i-a spus lui Zain că mă afișasem cu vreun iubit, căci n-ar fi îndrăznit nici dacă era adevărat. În schimb, bănuiam că lăsase loc de interpretări. Altfel, Zain n-ar mai fi fost atât de convins că acum eu aveam un alt iubit. Deși i-am jurat că asta nu era adevărat, Zain nu m-a crezut. Parcă nici nu mă auzea când îi spuneam că am fost cu niște colegi de facultate, că am ajuns la restaurantul ăla absolut întâmplător. În cele din urmă, am înțeles că altceva i-a întărit lui convingerea că eu îmi făcusem un iubit. Nu credea că ar fi existat alt motiv pentru care eu să nu-i

răspund la telefon. În acel moment, telefonul a început să sune. Era Sam. I-am respins apelul, dar acesta a insistat. M-am gândit că voia să știe unde sunt. Era un moment nepotrivit să vorbesc cu el, așa că mi-am închis telefonul. Zain m-a întrebat:

– Auzi, tu m-ai iubit vreodată?

– Auzi, dacă ești beat, asta nu înseamnă că ești și prost.

– Ai dreptate. Știu că m-ai iubit, Amy. Doar că acum îl iubești pe cel care te sună. Răspunde-i, habibi, și asigură-l că i-ai dat papucii nemerniculuide dinainte.

— Zain, spre deosebire de tine, eu nu am cui să dau explicații. Știi foarte bine că încă te mai iubesc. Problema e că tu nu știi ce vrei de la viață. Ai fost plecat și când te-ai întors, ai renunțat să mă mai cauți. Ei bine, află că m-am săturat de comportamentul tău, Zain! De asta nu ți-am răspuns, i-am zis în cele din urmă.

– Amy, tu nu mă mai vrei, așa-i? m-a privit el trist.

– Tu ce crezi? l-am întrebat și eu, întorcându-i privirea.

– Nu vreau să cred, vreau să fiu sigur – de asta am venit.

A luat o bere. I-am smuls-o din mână înainte să apuce s-o desfacă și i-am interzis să mai bea. Atunci m-a țintit cu privirea și mi-a spus:

– Răspunde-mi, Amy, te rog!

În același timp, o lacrimă stingheră se prelinse pe obrazul lui, iar eu fusesem acolo s-o văd când s-a desprins din ochi şi s-o simt cu câtă durere a făcut-o. Asta m-a doborât. Lacrima lui picase ca un cărbune încins peste sufletul meu și acum ardea mocnit. Era prea dureros ca să-i mai pot răspunde, așa că am tăcut. La scurt timp, i-am zis că trebuie să mă duc să-mi încui ușa și l-am rugat pe Zain să mă aștepte. Înainte să plec, însă, am adunat din mașină toate berile și le-am aruncat. N-aș fi vrut să-l las singur nicio clipă, dar n-am

avut de ales. Dispărusem ca măgarul în ceață și mă temeam să nu rămân pe dinafară. Sam nu avea de unde să știe că eu nu-mi luasem cheile, așa că ar fi putut să încuie ușa și să adoarmă. Bine că n-o făcuse. Am ajuns în casă și l-am strigat pe Sam. Voiam să-i spun că plec din nou și că revin mai târziu. Dar nu mi-a răspuns. Am deschis încet ușa la camera lui. Patul era gol. Am aruncat o privire prin casă și am constatat că nu era nici urmă de Sam. Cât timp stătusem afară cu Zain, mașina lui Sam dispăruse și ea din parcare. Abia acum aveam să-mi dau seama că plecase, probabil să se plimbe. Dar nu l-am mai sunat să-l întreb unde este sau dacă mai vine și nici să-l anunț că încui și plec. M-am grăbit să cobor.

Pentru că nu mi s-a părut un moment potrivit să mai continuăm discuţia, i-am spus lui Zain că o să-l conduc acasă și că vom vorbi a doua zi. Dar nici nu a vrut să audă. Mi-a spus că el a venit după un răspuns și că nu pleacă nicăieri până nu-l primește. M-a forțat să-i spun ce decizie luasem. Când Zain a aflat că am ales să pun capăt relației noastre, a refuzat categoric să-l mai conduc. A insistat să cobor din mașina lui până când am cedat. Dar nu aveam de gând să mă duc să dorm. M-am urcat în mașină și am pornit în urma lui, să mă asigur că va ajunge acasă cu bine. Deși era beat criță, conducea cu viteză mare. Nu se îndreptă spre casă ci o luă spre ieșirea din oraș. Mergeam cu teamă în urma lui. Gândul că în orice clipă i se putea întâmpla ceva nu se lăsa alungat pentru nimic în lume. Simțeam că înnebunesc.

Cu toate că rămăsesem în urmă, din depărtare încă îi mai zăream mașina. La un moment dat, Jeep-ul a ieșit brusc de pe șosea. Atunci m-a cuprins frica. Am înaintat cu prudență, rugându-mă lui Dumnezeu să nu se fi întâmplat vreo nenorocire. Dar dacă pățise ceva? Ce aveam să fac? Mintea mea nu găsea niciun răspuns și mă bântuiau cele mai negre gânduri. Inima îmi bătea

cu putere, prevestind doar nenorociri. Mă temeam tot mai tare de ce-aș fi putut să văd, dar n-am încetat nicio clipă să mă rog. Îmi doream cu toată ființa ca ceea ce-mi trecea prin minte să rămână doar închipuiri. Speram să fie așa. Altfel, răspunsul pe care-l dădusem mai devreme s-ar fi întors împotriva mea pentru tot restul vieții.

Toate temerile și gândurile m-au secat de puteri în doar câteva clipe. Atât a durat până când am ajuns în locul de unde Zain dispăruse cu mașina în decor. În stânga pleca un drumeag ce se oprea pe marginea unui lac. Am oprit mașina în stradă și am alergat pe drumul neasfaltat până când am ajuns la marginea lacului, unde se afla și Zain. Coborâse din mașina pe care o lăsase pornită. Eram bucuroasă că nu pățise nimic. M-am dus spre el ca să-l iau în brațe. Dar n-am mai apucat. Înainte să-l prind, Zain s-a prăbușit în apă. M-am îngrozit și am intrat în panică. Nu pentru că apa era rece. Dar Zain nu știa să înoate. N-am apucat decât să las cheia din mână și, așa îmbrăcată, am sărit după el. Norocul nostru a fost că Zain purta o geacă de fâș, care s-a umflat la contactul cu apa și nu i-a dat voie să se scufunde. Am reușit să-l prind și să-l scot afară. Când m-am văzut cu el la mal, am simțit că m-am născut din nou. Nu l-am întrebat nimic. L-am sărutat și i-am promis că n-am să mă despart de el niciodată.

Am parcat una dintre mașini și l-am condus pe Zain acasă la mine. Pe drum, n-a scos niciun cuvânt și a suspinat tot timpul. După ce am intrat în casă, s-a ghemuit în brațele mele și a început să plângă ca un copil. Spunea că l-am mințit și îi era teamă că până la urmă tot o să-l părăsesc. Îi repetam că nu se va întâmpla asta, dar Zain parcă nici nu mă mai auzea. A trecut ceva vreme până când a reușit să se calmeze. Într-un final, ne-am băgat în pat. Îl țineam la pieptul meu, iar Zain părea că doarme. I-am simțit chipul umed și l-am auzit că-mi spune:

– Nu mă lăsa, Amy, te rog!

– Zain, doar ți-am promis! Te rog să ai încredere, am încercat să-l liniștesc.

– Mă păcălești, habibi. Știu că de mâine n-ai să-mi mai răspunzi la telefon.

– Ba am s-o fac, i-am spus hotărâtă.

Într-un târziu l-a luat somnul. Când s-a trezit, era bulversat. Se simțea rușinat pentru ce făcuse. Dar eu puteam să-l înțeleg, pentru că știam, știam că dragostea nu e rațiune, ci nebunie curată. Dragostea te face să râzi, să plângi, să plutești de fericire și să arzi de durere. Tot ea te face să uiți, să ierți, să-ți încalci cele mai mari promisiuni și iarăși să promiți. Tocmai mi se întâmplase și mie. Cu toate că Zain îmi greșise de atâtea ori iar eu mă jurasem că am să pun capăt relației, nu m-am putut ține de cuvânt. Știam că el vărsase lacrimi de iubire, iar acestea îl mântuiseră de multe păcate. De atât de multe, încât i-am promis că nu mă voi despărți de el pentru nimic în lume. Apoi am clarificat totul cu privire la temerile lui și i-am explicat încă o dată cum s-a ajuns la această situație. Zain a înțeles că nu l-am înșelat, iar eu am aflat că el mă căutase în aceeași zi în care ajunsese în România. Zain întârziase aproape o săptămână în China, iar eu nu știusem. Pur și simplu nu apucase să mă mai anunțe.

Atunci am înțeles că soarta, care făcuse să se întâmple așa, ne demonstra că, în viață, roata se întoarce. Zain gustase din amărăciunea de a fi părăsit fără explicații, iar eu tocmai simțisem disperarea care-l făcuse pe el să gonească sute de kilometri, când a auzit că mi-am tăiat venele.

Cât despre Sam, o perioadă n-am mai știut nimic de el. Din noaptea aceea, n-a mai revenit nici măcar cu un telefon. După câteva zile am încercat să dau de el, dar nu l-am găsit. Voiam să-mi cer scuze pentru felul în care reacționasem atunci și să-i explic ce se întâmplase de fapt. L-am lăsat în pace o vreme, apoi după vreo câteva luni l-

am sunat din nou. Mi-a răspuns și a acceptat să ne vedem. După ce am schimbat câteva impresii generale, Sam a dus discuția într-o altă direcție. Așa am aflat că, de fapt, cu timpul, el făcuse o pasiune pentru mine. Nu îndrăznise niciodată să mi-o spună, pentru că știa că mă aflam într-o relație. Dar când m-am oferit să-l găzduiesc, în sufletul lui s-a aprins flacăra speranței. Sam și-a imaginat atunci că nu mai aveam nicio obligație. De asta acceptase să stea la mine, dar și fiindcă se gândise că sentimentul ar putea fi reciproc. Și-a dat seama că nu era așa abia în clipa în care, în seara cu pricina, s-a uitat pe fereastră și m-a văzut că urcam în mașina lui Zain. Atunci a înțeles unde m-am grăbit și de ce nu i-am spus niciun cuvânt atunci când am plecat, și l-a durut atât de mult încât a decis pe loc să plece și să nu se mai întoarcă. Regretam cele întâmplate, dar nu puteam să mă fac autoarea morală a iluziilor sau a decepțiilor lui Sam. El trebuia să-și imagineze că orice vis are un preț și că uneori se întâmplă să nu-l putem plăti decât cu dezamăgirea. Din păcate, pentru el tocmai ăsta a fost prețul, căci în momentul în care ne-am luat rămas bun, nici nu mi-am dorit să-l mai revăd vreodată.

CAPITOLUL VI

În relaţia noastră se aşternuse, în sfârşit, armonia. Zain devenise mult mai îngăduitor şi părea să fi renunțat definitiv la năravul de-a mă lăsa cu ochii-n soare când îmi era lumea mai dragă. Chiar își revizuise comportamentul și asta m-a făcut să nu regret că l-am iertat de atâtea ori. Nici faptul că nu era doar al meu nu mă mai deranja atât de tare. Zain îmi stătea alături tot timpul și-mi oferea cele mai frumoase clipe. Sufletele noastre refăcuseră cunoştinţă cu împlinirea, iar amărăciunea de altă dată o tratam acum cu mult umor şi romantism.

Zain și cu mine am petrecut sărbătorile de iarnă la munte. Acolo am fost martorii unor tradiții absolut încântătoare și împreună am trăit clipe de neuitat. Am făcut întreceri grozave cu săniile, iar Zain m-a învățat să schiez. Nu ne-am întors acasă imediat după încheierea sărbătorilor. Timp de câteva zile, ne-am plimbat și ne-am bucurat din plin de farmecul iernii. Am prins ninsori ca-n povești, am făcut oameni de zăpadă și ne-am bătut cu bulgări. M-am simțit minunat și m-am distrat ca pe vremea copilăriei, în preajma sărbătorilor de iarnă, când mergeam cu familia la bunici, în Moldova, și toate lucrurile astea le făceam împreună cu sora mea.

La scurt timp după ce ne-am întors din vacanță, l-am văzut pe Zain abătut. L-am întrebat ce se întâmplă cu el și mi-a răspuns că nu se simte foarte bine. Am bănuit că starea lui ar fi putut avea legătură cu diabetul. I-am sugerat să meargă la un control. Deși mi-a promis că va merge, după câteva zile am fost sigură că nu s-a ținut de promisiune. M-am gândit că era bine să-l iau pe

Zain de mână și să-l duc chiar eu la doctor. Eram hotărâtă să-l conving să meargă cu mine. Între timp, am apucat să vorbesc cu Nadia și așa am aflat că, de fapt, realitatea era alta.

Zain îi povestise lui Yakub că soția sa aflase de relația lui cu mine. Nu de mult, aceasta mă văzuse în mașină la Zain. Se întâmplase în timp ce noi așteptam la un semafor, iar ea se afla într-un taxi, chiar în dreptul nostru. Ne-a văzut sărutându-ne și a înțeles că nu eram nimeni alta decât iubita lui. Cel puțin asta fusese varianta expusă, în urma căreia Zain primise o mulțime de reproșuri. Am aflat tot de la Nadia că mai existau și alte indicii care putuseră s-o conducă spre adevăr. Zain se văitase lui Yakub că nevastă-sa ar fi auzit și în somn numele meu. Dar una este să-ți imaginezi că bărbatul tău te înșeală și alta să vezi cu ochii tăi. Căsnicia lor se afla într-un punct dificil. Nadia nu putuse să-mi zică mai multe pentru că Yakub nu intrase în detalii. Dar pentru mine a fost suficient să-mi dau seama că, de fapt, ăsta era motivul pentru care stătea Zain abătut și că trecea printr-o perioadă tensionată, de vreme ce adevărul ieșise la iveală și de partea cealaltă. Chiar dacă s-a ferit să-mi spună că avea probleme în familie, iată că aflasem. Dar nu m-a deranjat că s-a ascuns de mine. Acum, însă, că știam lucrurile astea, chiar eram curioasă să aflu cum se va termina totul. Și până la urmă am aflat, dar tot prin intermediul lui Yakub, care s-a lăsat tras de limbă de către Nadia. Așa am auzit că, după o serie de discuții în care Zain a încercat să aplaneze conflictul, acesta s-a văzut nevoit să-i dea soției sale de ales. În cele din urmă, ea a ales să nu se despartă de el. Însă odată cu decizia asta, n-a avut decât să-l accepte pe Zain exact așa cum era – cu bune și cu rele.

Trecuse o vreme de când aflase și ea că soțul ei trăiește cu mine. Firește că nu-i convenea, mai ales dacă îl iubea așa cum îl iubeam și eu. Dar presupun că acceptase să treacă cu vederea lucrul

acesta, în ideea că, într-o zi, Zain se va plictisi de mine și mă va părăsi. Asta nu s-a întâmplat. Dimpotrivă, relația noastră era minunată. Dar asta nu cred că mai știa nevastă-sa. Chiar mă întrebasem, atunci când auzisem că aflase de mine, ce ar fi făcut ea dacă ar fi avut o putere nemaiîntâlnită. Poate că m-ar fi spintecat, ar fi pus sare pe rană și apoi și-ar fi înfipt colții în mine. Sau ar fi invocat demonii să facă toate astea în locul ei. Sau, pur și simplu, poate că m-ar fi blestemat să am aceeași soartă ca și ea. Să trăiesc lângă un bărbat care nu-și dorește un copil de la mine. Care insistă să fac avort atunci când află că am rămas însărcinată. Care se poartă frumos cu mine și, dacă-l întreb, îmi spune că mă iubește, dar în realitate numai Dumnezeu știe ce fel de iubire mai e și asta. Care uneori mă strigă pe numele altei femei, și cu toate astea se preface fericit în căsnicie. Care doarme lângă mine și, în somn, se întâmplă să pronunțe numele aceleiași femei. Care, deși trăiește în casă cu mine, nu e mai mult decât un musafir. Care nu apucă să-mi vorbească, pentru că „treburile" îi ocupă tot timpul. Care, în cele din urmă, îmi recunoaște că una dintre „treburi" poartă un nume de femeie – același pe care l-am auzit din gura lui de câte ori vorbea cu mine și se gândea la *ea*... Sau, cine știe ce altceva ar fi făcut soția lui. Dar oricum nu m-ar fi îmbrățișat. Doar eram intrusa, cea care-i amenința căsnicia și care se bucura acum în locul ei de dragostea lui Zain.

Stăteam în pat și mă uitam, împreună cu Zain, la un film. Tocmai primisem un mesaj și l-am rugat pe Zain să-mi dea telefonul de pe noptiera de lângă el. Văzuse că era de la Felix și a fost curios să vadă ce scria: „Salut, iubita, crezi că poți veni mâine seară", mă întrebase colegul meu, care pregătea o petrecere de ziua lui la un club. Felix spunea „iubita" tuturor colegelor noastre, așa că nu mi s-a părut nimic deplasat în ceea ce-mi scrisese. Toate fetele din grupă care nu-și confirmaseră încă

prezența au primit atunci un mesaj identic de la Felix. Numai că Zain nu știa despre toate astea. Întreaga săptămână mă ținusem să-i spun că sâmbătă eram invitată la ziua unui coleg, dar uitasem de fiecare dată. Când Zain a văzut mesajul, a făcut o criză de gelozie. Cum putea un băiat oarecare să mi se adreseze altfel decât mă chema, se întreba el. I-am explicat apoi despre ce era vorba, dar n-am fost sigură că m-a crezut. În noaptea aceea, Zain a plecat supărat de la mine. Nu l-am sunat deloc a doua zi. Dacă-i va trece supărarea, atunci mă va suna el, mi-am spus, și apoi am căutat să-mi fac de lucru. După ce mi-am făcut ordine prin îmbrăcăminte, m-am apucat să fac același lucru și în sertarele noptierelor, prin care se adunaseră tot felul de chestii nefolositoare. Am luat fiecare obiect la mână, aruncând ceea ce nu mai aveam nevoie. Când mi-am terminat treaba, se făcuse deja ora trei. Zain tot nu mă sunase. Reușise să mă enerveze. M-am urcat în mașină și-am plecat la cumpărături. Îi spusesem lui Felix că voi veni la ziua lui și voiam să-i cumpăr un cadou. Plecasem cu gândul să-i iau un parfum. Între timp, am văzut o rochie care mi-a plăcut și am cumpărat-o. Nu mi-au mai ajuns banii și pentru parfumul lui Felix, dar i-am cumpărat o agendă și un pix personalizate. Până la urmă, m-am gândit că erau mai utile unui viitor jurnalist și că gestul conta mai mult decât cadoul în sine. Trecuse ceva vreme până să m-adun de pe drumuri. Ajunsă acasă, mi-am făcut repede un duș, după care am sunat-o pe Pamela. Ne vorbisem să mergem împreună la ziua lui Felix și rămăsese să stabilim ora.

Nu după mult timp, a trebuit să plec de acasă și să trec s-o iau pe prietena mea. Zain tot nu mă sunase, dar nu voiam să mă mai gândesc la el. În noaptea asta îmi propusesem să mă simt bine. Am dat drumul la muzică și am început să mă machiez. După ce mi-am aranjat părul, am îmbrăcat rochia

cea nouă. Era foarte scurtă, dar nu-mi stătea rău. Dimpotrivă. Mă priveam în oglindă și nu-mi venea să cred că sunt eu. Era prima oară când renunțam la pantalonii stretch sau la rochiile lungi și elegante cu care mă îmbrăcam când era vorba să merg la vreo petrecere. Rochia asta neagră era croită să cadă în valuri, de la bust până la coapse, iar împrejurul șoldurilor avea o cusătură lată, ca o curea, pe care erau aplicate paiete aurii și negre. Bustul meu se bucura acum de un decolteu generos, cu care încercam să mă obișnuiesc. Trebuia să fiu atentă la mișcări, ca să nu mă trezesc cu vreun sân pe-afară. Înainte să plec, am simulat un dans în oglindă, ca să-mi dau seama cam ce mișcări mi-ar permite decolteul . Între timp, am auzit două bătăi în ușă, apoi imediat și soneria. M-am uitat la ceas: trecuse cam un sfert de oră de când trebuia să fiu la Pamela. Chiar atunci m-a sunat și ea, dar nu i-am mai răspuns. Mi-am imaginat că este la ușă, așa că m-am grăbit să deschid. Poate că se plictisise acasă și venise la mine să mă ia, fără să mă anunțe.

Nu mi-a venit să cred când am văzut că, de fapt, altcineva se plictisise. De cum am deschis, Zain s-a grăbit să intre. Ce păție de mă trezisem cu el la ușă? Zain era supărat pe mine și, din câte știam, nu proceda așa la supărare. Sau poate că mă înșelam. Totuși, mi s-a părut ciudat că nu mi-a răspuns când l-am salutat. Apoi mi-am dat seama că era prea uimit de apariția mea, ca să mai poată face asta. Când a intrat, Zain s-a oprit în fața mea, la un pas distanță, mi-a aruncat o privire din cap până în picioare, după care mi-a spus:

– Ești foarte sexy în seara asta. Mergi undeva?

– Să-ți fie rușine!, i-am retezat-o eu.

– Am spus ceva greșit?

– Ai făcut ceva greșit. Nu m-ai sunat toată ziua!

– Nici tu!

– N-am vrut să te deranjez, Zain.

– Uau, ce grijulie ai devenit de la o vreme, mi-a spus în timp ce m-a prins de talie și m-a tras aproape de el, ca să mă sărute.

M-am eliberat din brațele lui. I-am zis că trebuie să plec și că n-am nimic împotrivă dacă vrea să meargă cu mine la ziua lui Felix. Zain nu voia să vină și mi-a spus că nici el nu se împotrivește ca eu să plec. Cu o condiție: să-mi schimb rochia.

Am refuzat să fac asta. Zain și-a vârât un deget în decolteul meu și mi-a dezgolit un sân.

– Așa vrei tu să mergi în club?

– Nu. Uite așa, i-am răspuns, după ce mi-am aranjat rochia la loc.

Zain a insistat, dar eu l-am refuzat categoric. M-a tras aproape de el și a început să mă sărute. Voiam să mă smulg din brațele lui ca să-mi protejez părul și machiajul. Dar m-a luat pe sus și m-a dus în pat, unde m-a imobilizat. Se așezase deasupra mea și mă forța să îl sărut. N-am avut putere să mă lupt cu el și i-am strigat să mă lase în pace. Dar Zain parcă nici nu auzea. Renunțasem să mă mai zbat și acum stăteam ca o mumie. Speram că așa se va enerva și se va opri. Însă pe Zain nu-l deranja atitudinea mea. Mă sărută pe gât în timp ce se dezbrăcă și se lăsă ușor în jos, urmărind degetele care se proptiseră în decolteu. S-a ajutat apoi de cealaltă mână și mi-a sfâșiat rochia, eliberându-mi sânii, din care a început să se înfrupte cu poftă. Când m-a pătruns, am închis ochii și i-am spus că n-am să-i mai deschid până ce nu-și va termina treaba, pentru că nu vreau să-l mai văd. Eram nervoasă că-mi rupsese rochia și acum voiam să-l enervez și eu pe el. Dar replica lui a fost:

– Nu-i nimic, voi rămâne așa până ce mă vei privi din nou.

– Atunci, pe mâine, i-am zis în timp ce am căscat ca și cum mi se făcuse somn.

– Știam eu că-ți place, mi-a răspuns ca un șmecher.

Era adevărat, dar nu voiam să-i recunosc. Mă abțineam cât puteam să nu schițez vreun gest, pentru că în realitate l-aș fi făcut să vibreze de plăcere. Dar nesuferita aia de rațiune mă îndemna să nu rămân datoare. Mă îndemna să-i stric lui Zain tot cheful, chiar dacă asta însemna să mă sacrific și pe mine. Am văzut însă că lui nici prin cap nu-i trecea să se lase intimidat. Mișcările lui deveniseră și mai intense, de parcă ar fi vrut să-și facă loc și să intre cu totul în mine. Nu mai puteam ascunde faptul că-mi plăcea, dar încă mai voiam să-l enervez. Și nu mi-a venit decât o singură idee. Am deschis ochii și l-am pocnit cu palma pe obraz. M-am prefăcut că tocmai mi-a stârnit râsul și apoi l-am întrebat:

– Asta-i tot ce poți face?

Zain nu mi-a răspuns, dar nici nu s-a enervat că l-am pocnit așa de tare. A ieșit din mine, s-a ridicat în genunchi și m-a întors cu spatele la el. Mi-a înfipt o mână în păr și una în talie și m-a adus în poziția dorită de el. A început apoi să mă penetreze și mai adânc decât o făcuse până atunci. Mă simțeam ca o iapă posedată de un armăsar. Zain întețise ritmul iar eu smunceam din șolduri. Prinsesem cearșaful cu mâinile și îl strângeam cu putere. Țipam, dar îmi plăcea durerea pe care mi-o provoca. Gemetele lui înăbușite mi-au dat de înțeles că Zain e gata să juiseze. Dar s-a controlat. A ieșit iarăși din mine și m-a întors cu fața la el. În timp ce mă săruta, m-a penetrat din nou. De data asta a făcut-o încet, ca să-și mențină controlul. Am început apoi să-l provoc, vorbindu-i obscen. Îmi plăcea să mă joc cu mintea lui. Zain își intensifică mișcările și cu greu reuși să se mai controleze. L-am împins afară din mine și am început să mă masturbez. M-a penetrat din nou, provocându-mi valuri de plăcere. Apoi a terminat și el. În cele din

urmă, m-am abandonat în brațele lui și toată noaptea am dormit neîntoarsă.

După câteva zile, i-am oferit lui Felix cadoul și i-am cerut scuze că n-am mai ajuns la ziua lui. M-a înțeles, dar îi părea rău că ratasem petrecerea. Pamela însă n-o făcuse și îmi povestise că se distrase de minune.

De mult timp nu mă mai simțisem așa. Mă trezisem tare prost dispusă. Avusesem o noapte agitată, plină de vise urâte. Nu mă odihnisem deloc bine și din cauza asta nu prea aveam chef de nimic. Nici măcar să mă ridic din pat, darămite să mai merg și la facultate. Și nu m-aș fi dus, mai ales că era vineri și aveam și niște ore plictisitoare. Dar m-am gândit că o să mă simt mai bine dacă voi ieși din casă, așa că m-am îmbrăcat repede și am plecat. Asta mi-a prins bine, fiindcă până pe la prânz aproape că-mi revenisem. La facultate mă întâlnisem cu Pamela și numai ea reușise să mă scoată din starea aceea. Cu o seară în urmă fusese cu Felix la restaurant și mi-a spus că, în timp ce stăteau de vorbă, acesta i-a atras atenția că-i ieșise sfârcul la aer. Când am auzit-o, m-a bufnit râsul. Dar, la cât de decoltată se purta Pamela de obicei, nici nu m-am mirat că i s-a întâmplat una ca asta. Apoi mi-a spus că Felix e acum iubitul ei. M-am bucurat să aud asta și am felicitat-o.

Între timp, mi-am amintit că nu vorbisem cu Zain până la ora aceea. Nu mă sunase, așa că am zis să-l sun eu. Dar n-am mai făcut-o. Mi-am dat seama că, de fapt, nu aveam telefonul la mine. Plecasem grăbită și îl uitasem acasă. Dar când am ajuns acasă, primul lucru pe care l-am făcut a fost să pun mâna pe telefon și să mă uit la apeluri pierdute. Nu aveam decât unul singur, iar acela era de la mama. Chiar m-am mirat că Zain nu mă căutase. Nu se mai întâmplase de foarte mult timp ca Zain să nu mă sune până la amiază. M-am gândit apoi că poate fusese foarte ocupat. Nu era exclus. Tocmai de aceea l-am sunat eu. Nu mi-a

răspuns, așa că mi-am văzut mai departe de treabă. Am făcut ordine prin casă, mi-am călcat niște haine, am vorbit puțin cu Nadia și în cele din urmă m-am apucat să scriu un referat de care aveam nevoie la facultate.

Aproape că se înnoptase până am terminat de scris, iar Zain tot nu dăduse vreun semn. Atunci l-am sunat iarăși. L-am apelat de câteva ori la rând, dar n-a fost chip să-mi răspundă. Mă apucaseră nervii și nu mai știam ce să cred. Dacă Zain ar fi avut vreo problemă, mă gândeam că ar fi trebuit să-mi trimită măcar un mesaj și să-mi spună că nu poate să vorbească. El însă nu mi-a dat nici un indiciu, așa că m-am gândit să încerc să aflu din altă parte. Am sunat-o pe Nadia, să vad dacă știa ea ceva. Dar când am văzut că nici ea nu-mi răspunde, am simțit că înnebunesc. Chiar nu mai înțelegeam ce se întâmpla cu oamenii ăștia. Parcă se vorbiseră să nu-mi răspundă. Acum chiar că nu mai aveam stare. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva despre asta și am sunat-o pe Pamela, care mi-a răspuns imediat. Când i-am zis că vreau să vorbim, m-a invitat la ea acasă. M-am îmbrăcat repede și am plecat. Pe drum, mi-a venit o idee. Știam unde locuiește Zain chiar de la el, fiindcă îmi arătase mai demult. Așa că, în drum spre Pamela, am zis să trec prin fața blocului său și să văd dacă mașina lui era acolo. Dacă ar fi fost așa, indiferent ce se întâmplase, măcar aveam certitudinea că Zain era acasă. Când am trecut pe acolo, n-am văzut nicio mașină. L-am mai sunat o dată, dar tot nu mi-a răspuns. Am simțit că mă trec transpirațiile de nervi. Am plecat mai departe, dar nu m-am dus direct la Pamela. În drumul meu mai era un restaurant, unde Zain obișnuia să meargă cu mine. Am trecut și pe acolo, să văd dacă nu cumva îi zăresc mașina prin parcare. N-am văzut-o. M-am dus la Pamela, și când am ajuns la ea, am sunat-o și am rugat-o să coboare. Nu i-am zis ce aveam de gând. I-am zis doar că vreau să vină să mă ia din

fața blocului, iar ea a coborât de îndată. Dar nu era singură, ci cu verișoara ei, care urma să rămână la ea peste noapte. Le-am rugat să urce în mașină și să meargă cu mine, să-l căutăm pe Zain. Pamela ar fi vrut să meargă să se schimbe, era în pijama, dar n-am lăsat-o. I-am spus că mă grăbesc. I-am explicat mai apoi că n-am dat de Zain întreaga zi și că aveam impresia că-și luase din nou o pauză. Și i-am mai spus că, dacă acesta n-a părăsit orașul, am să-l găsesc oriunde s-ar afla și o să-l fac să-mi dea o explicație, oricare ar fi aceea.

Am pornit numaidecât pe urmele acului din carul cu fân. Urma să trec prin fiecare loc în care știam că obișnuiește să meargă cu prietenii lui. Înainte de asta însă, am zis să mai verific o dată locurile prin care trecusem deja, ca să mă asigur că Zain nu a ajuns în urma mea pe acolo. Le-am spus și fetelor după ce marcă de mașină să se uite și apoi ne-am îndreptat spre Clona – restaurantul care ademenea din depărtare cu mirosul parfumat al narghilelelor. Cu puțin timp înainte de a intra în parcare, Pamela, care stătea mai mult tolănită pe bancheta din față, a sărit ca arsă. Văzuse un jeep negru ce ședea semeț printre limuzine. Imediat am auzit-o că strigă:

– Uite, Amy, cred că aia e mașina lui Zain!

M-am uitat, deși parcă refuzam să cred una ca asta. Mai erau și alți oameni care aveau mașini la fel, așa că ar fi putut fi o coincidență. Dar când m-am apropiat și am văzut numărul, am simțit că mă transform într-o locomotivă cu abur. Mașina aceea era a lui Zain, iar mie îmi venea acum să urlu de nervi. Toată ziua mă temusem că Zain ar putea să aibă vreo problemă de nu mi-a răspuns și acum aveam să constat că problema lui era să se distreze fără mine. Și n-aș fi avut nimic împotrivă dacă asta era ceea ce-și dorea. Dar m-a înfuriat faptul că refuzase să-mi vorbească, și de data asta chiar că o făcuse fără nici un motiv.

– Ticălosul! am strecurat printre buze.

Am oprit mașina în mijlocul parcării și am coborât. Le-am rugat pe fete să mă aștepte, iar eu m-am îndreptat cu pași repezi spre restaurant. Eram atât de nervoasă încât, deși nu aveam idee cum voi face asta, în gând, mi-am spus totuși:

– Am să-l fac să regrete amarnic ziua în care m-a cunoscut!

Când am intrat în restaurant, mi-am aruncat privirea prin mulțime direct la masa de lângă fereastră. Aceea era tot timpul rezervată pentru Zain și prietenii săi. Am văzut că era ocupată, dar nu vedeam prea clar de către cine. În încăpere era o lumină slabă, iar de lângă ușă – de unde eram eu, și până acolo, era ceva distanță. M-am strecurat printre oameni și m-am îndreptat într-acolo. Mi-aș fi dorit să mă fac nevăzută până la masă, ca să-l surprind pe Zain și mai mult. Dar n-am avut noroc. Cu toate că eram pentru prima oară nemachiată, îmbufnată și în trening, vocalistul formației m-a zărit între timp. Apoi, printr-o dedicație, tot el a fost cel care a dat de veste că mi-am făcut apariția. În momentul acela interpreta chiar melodia lui Fadel Shaker – Ya Ghayeb[2]. Când veneam împreună cu Zain la *Clona*, acesta îmi dedica de fiecare dată melodia. Întotdeauna însă, îl vedeam că făcea asta cu ochii scăldați în lacrimi de fericire. Nici acum nu mă îndoiam că Zain mă iubește, dar nu înțelegeam totuși de ce uneori alegea să se comporte așa.

De îndată ce m-a văzut, cântărețul mi-a zâmbit. A continuat să cânte și, cu brațul larg deschis, m-a invitat să iau parte la petrecere. Tot printr-un zâmbet, chiar dacă mai constrâns, mi-am arătat la rândul meu recunoștința. Apoi am mers mai departe prin mulțimea ce-mi luase seama datorită primirii pe care o avusesem. Dar tot ce voiam acum era să ajung mai repede la Zain. Îl ochisem deja și am văzut că fuma o narghilea. Aruncasem o privire și la prietenii lui, care-mi zâmbeau cam sfios. Mi s-a părut că mă priveau de

parcă aș fi fost o placă tectonică pe punct de ciocnire, în loc de Amalia. Pesemne că furia mi se citea pe față. Cu toate astea, când m-a văzut, Zain afișă tot atâta ironie câtă ar fi încăput într-o mie de state unite ale ironiei. Atitudinea lui m-a scos din minți și mai tare.

Lângă Zain stătea un prieten de-al său. Când am ajuns la masă, acesta s-a ridicat și m-a poftit lângă iubitul meu. Agitată cum eram, m-am împiedicat de piciorul măsuței și am aterizat direct în fund, pe canapeaua aceea joasă ce definitiva aspectul marocan al restaurantului. Apoi m-am apropiat de Zain și i-am șoptit:

– Bună, deranjez?

– Deloc, Amy! Sunt chiar încântat, mi-a răspuns el ironic.

– Observ, i-am zis eu. Ce făceai pe aici?

– Te aşteptam! Chiar m-am mirat când am văzut că nu mai ajungi, mi-a spus apoi, ca dovadă că se simțea ofensat că am venit după el.

– Am vrut să te anunț că mai întârzii, dar nu mi-ai răspuns, i-am replicat.

– Scuze, n-am auzit, a zis el.

– Înțeleg. Totuși, de ce nu m-ai sunat tu?

– N-aveam cum. Am uitat să-mi plătesc factura, m-a persiflat el cât ai zice pește.

– Și? Lasă-mă să ghicesc! N-ai putut să mă suni de pe un alt telefon pentru că, din greşeală, mi-ai şters numărul pe care n-ai reuşit să-l reţii vreodată. Corect? l-am întrebat.

– Uimitor! Cum ai ghicit, Amy?

– Zain, lasă ironia și spune-mi sincer. Mâine o să-mi răspunzi la telefon sau nu?

– Păi, ce motiv aș avea să n-o fac?

– Zain, astăzi m-am convins că ție nu-ți trebuie motiv. Dar dacă tot m-ai pus pe drumuri, ar fi și păcat să nu-ți dau unul.

M-am ridicat să plec. Între timp, am luat la întâmplare un pahar cu whiskey de pe masă și l-am împroșcat cu furie pe Zain. După asta, însă, am

luat-o din loc și am ieșit în grabă pe ușă. Nu după mult timp, l-am auzit pe Zain strigând:

– Amyyy, oprește-te!

Strigătul lui a țâșnit ca o săgeată prin mine. Dar nu i-am răspuns și nici nu m-am oprit. Mi-am aruncat numai o privire peste umăr și am văzut că Zain se ținuse după mine, iar Yakub după el. Aproape că-mi venea să râd. În ipostaza asta, parcă eram rupți din desene animate. Începând cu Yakub, arătam de parcă am fi fost Spike, Tom și Jerry. În sinea mea, mă temeam de reacția pe care ar fi putut s-o aibă Zain dacă m-aș fi oprit. Și asta pentru că, până atunci, nu-l văzusem furios nici măcar puțin, darămite atât de furios. Și totuși, prin dreptul mașinii mele, Zain m-a prins din urmă. Am mai făcut câțiva pași și am întins mâna să deschid portiera. Atunci Zain m-a apucat de cealaltă mână, m-a tras de am făcut stânga împrejur și am dat nas în nas cu el. A arătat apoi cu degetul spre hainele sale ude și m-a întrebat:

– Ce-i asta, Amy?

– Whiskey cu gheaţă, dacă nu mă înșel, i-am răspuns eu cu îndrăzneală.

Zain m-a strâns cu putere de mână și s-a răstit la mine printre dinți:

– Amalia, știi ce mi-ai făcut tu acum? Silă!

– Ce coincidență, i-am spus eu în timp ce m-am smuls din strânsoarea lui.

După aceea am urcat în mașină și am pornit. Yakub mi-a făcut cu mâna și apoi, ca un consilier în probleme de amor, a început să-i vorbească lui Zain. Pe drum, le-am povestit și fetelor toată întâmplarea. Și chiar dacă m-am amuzat odată cu ele, în suflet numai Dumnezeu știa ce port. Mâhnirea apăruse acolo ca o buruiană după ploaie, umbrindu-mi fericirea. În clipa aceea mi-aș fi dorit să vărs un potop de lacrimi, ca să distrug toată amărăciunea. Dar nu puteam. De nervi, nu mai aveam lacrimi nici cât să-mi limpezesc ochii.

A doua zi, cam pe la prânz, m-a sunat și Nadia. Mi-a spus că e în drum spre mine, așa că m-am îmbrăcat și am plecat de la Pamela, care insistase să rămân la ea peste noapte. Eram nerăbdătoare să-i povestesc și Nadiei ce mi se întâmplase. Apoi am aflat că, de fapt, Nadia știa povestea, doar că nu-i venea să creadă că totul trecuse pe lângă ea.

Nadia mi-a spus că în seara aceea era și ea la *Clona*. Adusese cu ea o prietenă, și pentru că acesteia i se făcuse rău de la băutură, Nadia o însoțise la toaletă. De asta ratase întâmplarea. Tot ea mi-a spus că, în clipa în care s-a întors de acolo, a văzut că nimeni nu se mai distra. Prietenii lui Zain erau împrăștiați, unii pe la ușă, alții pe lângă masă și nici urmă de Yakub. Atunci s-a îndreptat și ea spre ieșire, ca să vadă dacă nu cumva Yakub era pe afară. La ușă însă a întâmpinat-o „reporterul", un arab, prieten de-al lor, pe lângă care nu trecea nici cel mai mic eveniment fără ca el să-i dea amploare și apoi să-l povestească mai departe. Toți băieții știau la cine să apeleze în cazul în care doreau să afle ceva. Reporterul le stătea oricând la dispoziție, cu știri grele, știri ușoare, știri de ultimă oră sau știri de specialitate. Pentru fiecare categorie în parte, uneori, el deținea informații cât pentru un jurnal întreg. Din cauza asta, băieții îl porecliseră așa.

Nadia însă mi-a spus că, în seara aceea, reporterul a fost și un fel de polițist, pentru că, atunci când ea a vrut să iasă din restaurant, el a oprit-o. Apoi i-a zis:

– Nu ieși, Nadia! Stai aici, că afară e scandal mare!

– Ce? l-a întrebat ea mirată.

– E mare scandal, n-auzi? a repetat el.

Când a auzit una ca asta, Nadia s-a gândit că era vorba despre niște derbedei care s-au luat la încăierat și atunci, speriată, a întrebat:

– Păi, și Yakub unde e?

– Cum adică unde e? S-a dus după Zain, a informat-o el.

– Unde s-a dus după Zain, acasă? l-a întrebat ea, știind că Zain nu venise acolo.

– Nu, Nadia, afară! N-ai auzit că e scandal mare?

– Am auzit, mă, că e „scandal mare, mare scandal”. Da’ spune-mi și mie, cine dracu’ a făcut scandal? a întrebat Nadia nervoasă, în cele din urmă.

– Păi tu n-ai aflat încă? a întrebat-o și el la rândul lui, după care s-a apucat să-i povestească:

– Amy tocmai a fost aici. A venit după Zain, care ajunsese cu numai zece minute înaintea ei. Au discutat puțin și mai departe nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Cert e că Amy a luat un pahar cu whiskey de pe masă și dintr-o dată l-a împroşcat pe bietul Zain. După asta, Amy a șters-o de aici și Zain a plecat după ea. Atunci s-a ridicat și Yakub de la masă și s-a dus după ei, ca nu cumva să se întâmple vreo mare nenorocire.

Nadia mi-a spus că, după ce reporterul i-a expus situația, s-a simțit de parcă picase din lună. Se întreba cât timp o fi lipsit de la masă, de n-a știut nici măcar faptul că Zain apăruse acolo. Dar asta nici nu mai conta. Nadia fusese atât de nostimă când l-a parafrazat pe reporter, că nu mai reușeam să ne oprim din râs. Ea spunea că reporterul, care a comentat apoi situația, părea șocat de cele întâmplate. Pesemne că în percepția lui fusesem atunci un fel de vrăjitoare, care venise să-l necăjească pe băiatul bun. Iar Zain, nesuportând să se lase oropsit, a ales să se transforme într-un zmeu și să-și ia zborul la vânătoarea de vrăjitoare. Nadia, însă, nu înțelegea un lucru. Ce aștepta reporterul tocmai în pragul ușii? Dar pentru mine n-a fost prea greu să-mi dau seama. Aștepta să se întoarcă zmeul, ca să-i ia interviu. Și dacă zmeul s-ar fi întors și cu vrăjitoarea în dinți (pe post de trofeu), reporterul ar

fi putut face din asta mai mult decât o știre. Dar n-a prea avut noroc. Până la urmă, din povestea lui, zmeul nu s-a întors decât cu hainele puțin mai zvântate și foarte nervos. Nadia mi-a spus apoi că, atunci când a revenit, Zain nici măcar nu l-a băgat în seamă pe reporter. A trecut pe lângă el ca și când acesta nici n-ar fi existat și s-a dus direct la masă. Și-a luat iarăși narghileaua și a început să fumeze de parcă era o locomotivă pe abur. Tot Nadia mi-a spus că Zain n-a mai stat foarte mult apoi și a plecat. Când am auzit asta, m-am bucurat. Ar fi fost nedrept ca eu să sufăr și el să se distreze.

Câteva zile mai târziu, m-am trezit copleșită de tristețe. Zain nu mă mai căutase de atunci și parcă îmi pierdusem și speranța c-o va mai face. Eram conștientă că, reacționând așa cum o făcusem, am întrecut măsura. Dar nu regretam. Făcusem ceea ce am simțit. Regretam în schimb faptul că mă simțeam a nimănui de fiecare dată când Zain mă părăsea. Prietenele mele știau asta și în astfel de momente aveau grijă să-mi fie alături. De fiecare dată, Pamela căuta să facă ceva care să-mi înlăture starea aceea de spirit. Acum, spre exemplu, mă invitase la o ședință de spiritism, acasă la ea. Și m-am dus. Mai făcuserăm asta și era amuzant să vorbim cu spiritele. De fapt, era un fel de intervievare, căci noi le puneam întrebări, așteptând ca ele să ne răspundă. Și cum întrebările nu erau chiar în număr mic, aveam ceva de așteptat. Acum însă bănuiam că va merge mult mai repede. Eu, cel puțin, nu voiam să știu decât dacă aveam să-l mai revăd pe Zain, după toată povestea asta. E adevărat că, până atunci, spiritele nu ne vorbiseră la propriu și nici nu speram s-o facă vreodată. Dar noi voiam să credem că uneori își făceau simțită prezența. În cameră mai trosnea câte o piesă de mobilier sau televizorul. Căutam apoi să dăm înțeles acelor zgomote. Și câteodată chiar reușeam. De data asta însă am constatat că nu s-a auzit nici măcar o muscă prin cameră. Nu trosnise

nimic în afară de articulațiile noastre, atunci când ne ridicasem din poziția de meditație. A fost pentru prima oară când spiritele ne-au ignorat. Sau poate nu. Poate că-și luaseră concediu și-au uitat să ne anunțe. Nu ne-am supărat, dar tot nu am renunțat la curiozitățile noastre. Ca niște fete descurcărețe ce eram, ne-am gândit să ne căutăm răspunsurile în altă parte. Așa că, am ajuns la o ghicitoare. Ne-o recomandase o prietenă de-a Pamelei și, deși era o femeie de vârsta a treia, chipul ei nu lăsa să se vadă asta. În plus, era ospitalieră și deosebit de agreabilă. Am fost încântată s-o cunosc, mai ales că auzisem că știa să ghicească destul de bine viitorul în cafea. Când am ajuns la ea, i-am spus exact ce voiam să aflu. Femeia mi-a pregătit o cafea și, în timp ce-am băut-o, i-am povestit și ei pe scurt despre cum s-a terminat relația mea cu Zain. Când a auzit ce-am fost în stare să-i fac lui Zain de față cu toată lumea, femeia s-a crucit și apoi mi-a spus:

– Draga mea, ai avut noroc că omul ăsta a reacționat ca un adevărat cavaler. Cinste lui!

După ce s-a uscat zațul, a luat ceașca și a început să se uite cu atenție în ea. Primul lucru pe care mi l-a spus a fost că Zain mă iubește. Știam asta și indiferent de ce se întâmplase între noi, nu puteam să neg acest lucru. Dar mai știam, de asemenea, că unii oameni au tendința să-și înfrunte sentimentele și să-și urmeze rațiunea. Asta mă interesa de fapt să aflu. Dacă după această întâmplare, Zain avea să-și mai urmeze vocea inimii sau dimpotrivă. Îmi doream să scap de incertitudine, ca să pot să-mi eliberez gândul rămas captiv în amintirile cu Zain. Din cauza asta, aveam nevoie de acest răspuns. Ca să pot să-mi continui visul sau, dacă nu, măcar să-mi construiesc altul. Altceva parcă nici că mai voiam să aud. Și totuși, femeia mi-a dat câteva informații cu privire și la alte aspecte. Apoi m-a întrebat :

– Amalia, Zain poartă ochelari?

– Nu, i-am răspuns.

– Atunci va purta, și-ai să te convingi de asta. Să știi că o vă împăcați cât de curând, mi-a spus. Apoi a continuat:

– Ține minte! Peste un punct, care poate fi o săptămână sau o lună, ai să-l vezi pe Zain chiar în fața casei tale. Vă văd îmbrățișați, mi-a mai zis.

– O să-l văd cu ochelari la ochi? am întrebat atunci mirată.

– Păi, doar nu cu ei în mână, a răspuns femeia, zâmbind.

Atunci i-am zâmbit și eu și m-am arătat mulțumită de ceea ce-mi spusese. În sinea mea însă eram aproape sigură că ghicitoarea se înșelase. Cel puțin într-o privință: Zain nu purta ochelari de vedere, iar de soare, nici atât. Spunea că pe el nu-l deranjează soarele, ci ochelarii, că-i întunecă privirea. De altfel, nici nu văzusem să aibă vreun astfel de accesoriu.

După ce am plecat de la ea, m-am amuzat totuși pe seama acestui fapt. I-am spus Pamelei că ghicitoarea mi-a prezis că se apropie o eclipsă de soare. N-am putut să mă abțin să nu râd, pentru că Pamela m-a privit de parcă vorbisem limbi străine. Apoi m-a întrebat ce legătură are asta cu ceea ce voiam eu să aflu. După ce i-am povestit însă, ce mi-a spus de fapt femeia despre Zain, dar și care era realitatea, Pamela a înțeles, până la urmă, care putea fi legătura. Dacă într-adevăr aveam să-l văd pe Zain purtând ochelari, atunci se datora unui fapt important. De exemplu, un eveniment astronomic.

Câteva zile mai târziu Pamela a vrut să mergem în club, iar eu am sunat-o și pe Nadia. Mi-a spus că nu va ieși cu Yakub, așa că a mers și ea cu noi. În seara aceea ne-a însoțit și un vechi prieten de-al Pamelei, pe care mi-l prezentase și mie mai demult. Era turc și „turcul” îi rămăsese numele. De câțiva ani trăia în România, unde se ocupa de afacerea lui cu fructe și legume, pe care le importa din Turcia. Pamela îl cunoscuse la o

petrecere, după ce se despărțise de iubitul ei, și și-a dorit să aibă o relație cu el. A încercat, dar nu a fost să fie. În cele din urmă, au rămas prieteni.

Cu toate că în club era o atmosferă plăcută, n-am petrecut foarte mult timp acolo. Ne-am întors cu toții acasă la mine și am stat de povești până dimineața. Turcul ne-a povestit cele mai amuzante întâmplări din viața lui, făcându-ne să râdem până am trezit vecinii. Spre dimineață, vecinul de deasupra s-a supărat atât de tare, că nici n-a mai adormit. Bătea când în calorifer, când în pardoseală, de mi se clătina lustra, în speranța că vom face liniște. Dar n-am făcut. După atâtea zile în care mă perpelisem de dorul lui Zain, merita și sufletul meu să se răcorească puțin. Noroc cu băiatul ăsta, c-a avut ce să ne povestească.

Nici n-ai fi zis că turcul avea doar douăzeci și șase de ani. Trăise atâtea experiențe, și mai bune, și mai rele, încât părea cu zece ani mai în vârstă. Se căsătorise cu o turcoaică de la cincisprezece și, un an mai târziu, avea deja doi băieți gemeni. De atunci, fusese nevoit să-și ia viața în propriile mâini, pentru că părinții lui n-au avut cu ce să-l ajute. Pornise de la zero și a trebuit să lucreze orice ca să aibă cu ce să-și întrețină familia. Pentru un ban în plus, a ales să-și riște viața, acceptând să lucreze ca recuperator pentru mafioți. Mai târziu, după ce a reușit să strângă niște bani, și-a luat familia și a venit în România, unde s-a apucat de afaceri. Aici s-a descurcat foarte bine, până la un moment dat, când a căzut în patima cazinourilor și viața lui s-a schimbat radical. De aici au început certurile între el și soție, iar când a dat faliment, nevasta l-a părăsit definitiv. Și-a luat copiii și s-a întors în Turcia, la familia ei. Asta l-a demoralizat și mai mult. La un moment dat, nu doar că nu mai avea ce să mănânce, dar datorită cazinourilor, făcuse datorii uriașe, ajungând apoi să se ascundă de oamenii cărora le datora bani. Și a durat o vreme până când a zis el stop și de la capăt. Atunci

a luat-o încă o dată de la zero. A muncit pe brânci ca să-și plătească datoriile și, în cele din urmă, a reușit să-și redeschidă afacerea.

Toate experiențele astea l-au maturizat pe prietenul nostru turc. Dar nu-i stătea rău. Era chiar atrăgător. Cel mai important însă era faptul că avea un suflet nobil. Se lăsa pe el ca să ajute pe alții și era un prieten de nădejde. M-am convins de asta. Într-o zi, Pamela și cu mine am plecat la plimbare și am rămas cu mașina în pană, undeva prin afara orașului. Zain nu era în țară, așa că l-am sunat pe turc și l-am rugat să ne ajute. El a lăsat atunci orice treabă, a venit după noi și mi-a tractat mașina până la un service auto. La sfârșit, când m-am dus să plătesc reparația, am aflat că el achitase totul în locul meu și n-a mai acceptat apoi să-i înapoiez nici un ban. Gestul său a spus multe despre el, căci a făcut asta fără nici o obligație, doar în numele unei prietenii. Până la urmă i-am mulțumit, firește, și i-am promis în schimb că am să-i fac cinste cu prima ocazie. În realitate însă mi-aș fi dorit să accepte să-i înapoiez suma, pentru că știam că avea din nou probleme financiare. De la o vreme se reîntorsese la jocurile de noroc. Tot ăsta a fost și motivul pentru care Pamela nu a putut să aibă o relație cu el. Turcul nu mai vedea decât cazinouri în fața ochilor și majoritatea timpului îl petrecea acolo. El nu stătea acasă decât atunci când nu mai avea bani. Cu gândul însă tot în cazino era. Cu toate astea, eu mai reușeam câteodată să-l conving să lase jocurile și să mergem să ne distrăm. Iar el se lăsa convins tocmai pentru că, atunci când ieșeam, eu debordam de energie, indiferent de ce purtam în suflet. Și turcul știa foarte bine ce purtam eu în suflet uneori. Nu-l cunoștea pe Zain, dar îi povestisem eu cât de nefericită mă făcea omul ăsta atunci când nu-mi vorbea. Chiar și așa, la orice chef, eu glumeam, râdeam, dansam și ridicam lumea în picioare. El remarcase toate astea și, de față cu ceilalți, nu doar o dată l-am auzit

spunând: „Fata asta are atâta viaţă în ea, că poate să trezească omul şi din morţi!”

Și chiar îl trezeam. Se convinsese de asta într-o dimineață, după ce chefuiserăm la mine acasă. Atunci adormise în sufragerie, iar eu, în loc să mă duc la culcare, m-am așezat la birou cu agenda și cu pixul în mână. Mă pregătisem să iau notițe. Știam că turcul vorbea și limba arabă, pentru că el crescuse într-un oraș de la graniță cu Siria. Mai prinsesem eu câte ceva de la Zain, dar atunci m-am gândit că n-ar fi rău să înțeleg și mai mult limba arabă. E adevărat că nu era un moment tocmai potrivit pentru asta, dar mie nu-mi era somn. Așa că, m-am apucat să-l întreb pe turc tot felul de cuvinte și propoziții, iar el, chiar dacă ar fi dormit bușteан, se strădui totuși să mi le traducă. Mai erau și momente în care nu mai reacționa. Dar atunci – vorba lui – îl trezeam din morți, când țipam odată:

– Turcule! Nu mai auzi?

El tresărea și atunci iarăși îl întrebam. Dar uneori nu mai reușea să traducă nici un cuvânt până la sfârșit, fiindcă adormea la loc. La un moment dat, l-am auzit că a îndrugat ceva, dar n-am înțeles exact ce-a spus. M-am dus mai aproape de el și l-am întrebat:

– Ai zis cumva 13?

– 17! a strigat el. Pariez pe 17, a spus din nou.

Atunci mi-am dat seama că ruleta aia blestemată îl bântuia și-n somn. Și nu doar ea. Acum mai eram și eu, căci în loc să-l las să doarmă, mă apucasem să-l tachinez.

– Turculeee, cum se spune în arabă șaptesprezece?

– **سبعة عشر** (saba’min t’aaşăr), mi-a răspuns el printre dinți.

– Şi tu pe ce pariezi acum? Pe şaptesprezece sau pe **سبعة عشر** (saba’min t’aaşăr)? am glumit apoi.

– Dacă mă lași să dorm puțin, pariez pe ce vrei tu, mi-a răspuns.

Numai că eu nu aveam de gând să fac asta și i-am explicat și de ce:

– Turcule, eu te-aș lăsa, dar tu în loc să dormi, visezi. „Mi-e dor de tine”, i-am mai cerut să-mi traducă.

Dar era prea obosit ca să mai continue, așa că s-a gândit să mi-o reteze pe românește.

– Și mie!

Într-o zi, la mai bine de trei săptămâni după ce eu și Zain ne despărțisem, i-am împrumutat mașina prietenului turc. Trebuia să ajungă urgent într-un alt oraș, iar el tocmai o vânduse pe a lui. Spre seară, când s-a întors, a venit să mi-o înapoieze. Dar odată cu mașina, turcul mi-a adus și o veste. Mi-a spus că, în timp ce aștepta la un semafor din București, un bărbat care voia să traverseze i-a atras atenția. Mi-a zis că acesta se uitase cam insistent la mașina mea și la el. Apoi și-a retras privirea și și-a clătinat capul ușor, ca și cum ar fi rămas dezamăgit de ceea ce văzuse. În cele din urmă, bărbatul a traversat chiar prin fața autoturismului meu și astfel turcul a putut să-l observe și mai bine. După descriere, părea să fi fost nimeni altul decât Zain. Când am auzit asta, privirea mi s-a înlăcrimat. Îmi era foarte dor de Zain, fiindcă niciodată nu mai trecuseră atâtea zile în care să nu ne vorbim. Turcul a înțeles atunci cât de mult mi-a răscolit sufletul această veste și mi-a spus:

– Plângi, dacă vrei, dar eu cred că ai toate motivele să zâmbești.

– De ce-aș avea, l-am întrebat îngândurată.

– Pentru că am văzut că știi să trăiești și fără el, mi-a răspuns.

– Nu sunt prea sigură de asta. Acum mi-aș dori să-l văd, chiar și numai pentru o clipă.

– Off! De ce n-am fost eu în locul tău la volan? l-am întrebat.

– Dacă ai fi fost tu în locul meu, poate că n-ar mai fi fost el în locul ăla. Ce zici de asta? Haide

Amy, eu am învățat de la tine că viața se trăiește, nu se discută, mi-a zis el, ca să mă încurajeze.

După ce a plecat, m-a bufnit plânsul. Mă cuprinsese starea aceea în care mă simțeam mai singură ca oricând. În imensitatea singurătății mele, mă gândeam că mai trecuse încă o zi în care Zain nu binevoise să-mi zâmbească decât din poza pe care o strângeam la piept. Acum, lacrimile îmi cădeau din ochi ca din nori de ploaie, căci era prea dureros să văd că am ajuns să strâng în brațe numai o amintire. Mai târziu, m-am oprit din plâns și, în liniște, m-am ascultat pe mine. După câteva clipe, am auzit o voce în mintea mea: *Ce rost are să mai privești unde ai ajuns? Ridică-ți privirea și vezi unde ai vrea să fii*, m-a îndemnat ea. Pe moment, n-am putut să-mi dau seama de unde apăruse acea voce, dar i-am mulțumit că mi-a venit în ajutor. Fusese ca o Forță Dvină, căci imediat am închis ochii și l-am văzut pe Zain îmbrățișându-mă, ca și când totul se întâmpla chiar în clipa aceea. Asta m-a liniștit atât de mult, că la scurt timp am adormit ca un prunc.

Într-una din zilele următoare, m-am dus împreună cu Nadia la o pădure din apropiere. Am făcut o plimbare în natură și am stat de vorbă. Știa că-mi era dor de Zain, dar i-am explicat că, în ciuda acestui fapt, în sufletul meu nu mai era atâta zbucium. Apoi i-am spus că în dimineața aceea primisem un apel cu număr privat. Când Nadia a auzit că timp de câteva minute, până am închis, nimeni nu mi-a vorbit, s-a gândit imediat la Zain. Mi-a zis că n-ar fi avut cine să mă sune doar ca să-mi asculte vocea. Nadia era de părere că lui Zain i se făcuse dor de mine. Eu însă nu mai știam ce să cred. Și până atunci ne mai despărțiserăm, dar niciodată nu trecuse atâta timp fără ca el să apară cumva și să ne împăcăm.

Nu după mult timp, am plecat de la pădure. O lăsasem pe Nadia acasă și mă întorceam și eu acasă. Eram în mașină, când, am văzut că primesc

un alt apel cu număr privat. Am spus de câteva ori alo, dar degeaba. Cine mă sunase, nu îndrăznea să-mi vorbească, dar nici să închidă. N-am închis nici eu. Doar am pus telefonul deoparte. Apoi am dat muzica puțin mai tare. Tocmai începuse un cântec ce-mi amintea de clipele în care Zain părea că nu-și imaginează viața fără mine. Parcă îl și vedeam cum fredona și el „Ya Ghayeb" când auzea această melodie. În momentele acelea mă privea de parcă îmi cerșea toată dragostea din lume. Eu, însă, dacă l-aș fi putut privi acum, nu i-aș fi cerut decât un răspuns. Mi-aș fi dorit să-mi spună dacă mai avea nevoie de dragostea mea sau nu.

Mă apropiam deja de casă, când dintr-o dată am fost nevoită să reduc viteza. Pe prima bandă, în fața mea, era o autodubă care rula foarte încet. Mai aveam vreo trei sute de metri până în fața blocului unde urma să parchez, așa că am semnalizat și am depășit mașina. Când am trecut pe lângă ea, am privit încruntată către șoferul acela, care părea că nu face altceva decât să încurce traficul. „Frate, da' prost te-a mai făcut mă-ta", apucasem să îngân puțin mai înainte. Apoi am tresărit, de parcă cineva mă auzise și m-a mustrat. Dar nu avea cine să mă audă în afară de conștiința mea. Numai ea putea să mă mustre atunci când am văzut că, de fapt, prostul acela era nimeni altul decât Zain. Dacă știam că era el, încă de la început aș fi afirmat contrariul. Sigur că numai un om inteligent putea să-și alunge orgoliul. Altminteri, dacă Zain nu s-ar fi lăsat purtat de inimă, știam ar fi ocolit drumul acesta. Sau cel puțin ar fi trecut în viteză pe aici. Oricum, nu mă așteptasem o clipă să-l văd pe Zain, și mai ales la volanul unei dube. Aceasta era o mașină de serviciu, pe care nu o folosea decât șoferul, pentru transportul de marfă.

Dar ceea ce m-a uimit și mai mult a fost faptul că l-am văzut pe Zain purtând ochelari de soare. În clipa aceea mi-a revenit în minte tot ce-mi spusese ghicitoarea. Atunci am oprit mașina în

fața lui și, deși îl vedeam în oglindă că deschisese portiera ca să coboare, parcă tot nu-mi venea să cred că era adevărat. Am coborât și eu și ne-am îndreptat zâmbind unul spre celălalt. Când ne-am apropiat, Zain m-a salutat. Eu însă, în loc să-l salut, l-am întrebat ce e cu el de poartă ochelari. Nu mi-a răspuns. Doar mi-a zâmbit și apoi m-a luat în brațe. Atunci am înțeles că o făcuse doar ca să-și ascundă privirea de mine. Tot atunci mi-am dat seama că apelurile fără număr fuseseră de la el și știam că, până la urmă, singur îmi va mărturisi acest lucru. De câte ori ne împăcam, obișnuia să-mi povestească faptele și trăirile lui din perioada despărțirii. Ceea ce n-am înțeles totuși era altceva. Cum reușise femeia aia să-l vadă pe Zain cu ochelari, tocmai într-o cafea? Chiar nu-mi imaginam sub ce formă ar fi putut să se arate ochelarii în cafea, când toată ceaşca înfăţişase numai puncte mici şi negre, după cum se uscase zaţul pe ea. Asta-i chiar culmea, am gândit eu. Cu toată uimirea mea, eram tare fericită că ceea ce-mi prezisese ghicitoarea cândva, se adeverea acum. Trecuse mai bine de o lună de când Zain și cu mine nu ne mai văzuserăm. Însă, chiar dacă în tot acest timp buzele noastre fuseseră pecetluite parcă, acum eram sigură că, la fel ca mine, Zain mi-a purtat dorul neîncetat. Am simțit asta în clipa în care m-a îmbrățișat. Zain m-a strâns la pieptul său ca și cum m-ar fi regăsit după o veșnicie. Apoi a început să mă sărute. În momentul acela am închis ochii și am simțit că mă topesc. Când i-am deschis, în jur totul părea magic. Clipa reîntâlnirii făcuse parcă, din acel apus superb – un răsărit. În sufletul meu, cel puțin, soarele tocmai răsărise și acum mă încălzea din nou. Căldura aceea începuse să-mi cuprindă și trupul. Era molipsitoare. În brațele lui am putut să simt asta. Am simțit că Zain ardea de dorință, la fel ca mine, și până la urmă ne-am retras în cuibuşorul de nebunii. Când am intrat în casă, un flux de aer cald a trântit uşa de la intrare

şi a închis-o. Pentru câteva clipe, Zain m-a sprijinit de aceasta şi m-a sărutat nebunește. M-a condus apoi în dormitor. Din priviri, Zain părea că mă dezgolește mai repede decât reuşea s-o facă acum, când tremura de atâta dorinţă. Mistuit de pasiune, m-a întins pe pat. A început să-mi dezmierde trupul și să-mi șoptească vorbe îndrăzneţe.

– Vreau să te simt, Amy, l-am auzit pe Zain murmurând, înainte de a ne contopi într-o singură fiinţă.

[2] Tu, care eşti departe.

CAPITOLUL VII

Sfârşitul celui de-al treilea an universitar se apropia. Mai aveam de învățat pentru câteva examene, de care abia așteptam să scap. Gândul însă mă purta încă de pe acum în vacanță. Visam atât de mult la diminețile în care nu mai trebuia să mă ridic din pat, încât uneori mă lua somnul înainte să mai rețin vreun cuvânt. Era groaznic, pentru că, în felul acesta, examenele aveau să mă prindă nepregătită, iar dacă ratam vreunul, știam că n-aș mai fi avut liniște în vacanță. Știa și Zain lucrul ăsta și, deși era genul de persoană care căuta să surprindă, a ales totuși să mă motiveze. Mi-a promis că vom pleca într-o călătorie, dacă voi trece cu bine de toate testările.

La numai câteva zile de la ultimul examen promovat, Zain m-a luat de acasă dis-de-dimineață și am pornit la drum. Ne îndreptam spre ținutul Transilvaniei, dar nu aveam un loc anume unde trebuia să ajungem și să rămânem. Noi nu voiam decât să călătorim, așa că puteam să înnoptăm oriunde. Ne propusesem să vizităm locuri din Ardeal, Maramureș, Crișana, Banat și Oltenia, și asta în numai zece zile. Deși părea o cursă contra-cronometru, nu mă gândeam că mă voi simți obosită. Eram prea entuziasmată de această călătorie și foarte îndrăgostită de Zain. Din cauza asta, oboseala nu se mai regăsea în context. Pentru mine, clipele petrecute alături de Zain căpătau întotdeauna alt sens. Dacă eram tristă, mă înveseleam numaidecât atunci când Zain îmi zâmbea. Când mă făcea să râd, îmi alunga oboseala mai repede decât ar fi alungat vântul, cu adierea sa, norii de pe cer. Iar când mă îmbrățișa, visurile mele cele mai frumoase deveneau mai

reale decât orice lucru real pe care-l aveam în fața ochilor. Chiar și călătoria asta fusese un vis cândva. L-am recunoscut. Peisajele încântătoare pe care le vedeam cu ochii mei semănau cu cele prin care imaginația mă purtase adesea în trecut. Doar clipele petrecute alături de Zain nu mai semănau. N-aveau cum, căci acestea erau mult mai frumoase și mai intense decât îmi imaginasem vreodată.

Chiar și acum, după atâtea zile de colindat prin țară, parcă tot nu mă simțeam obosită. Zain îmi dădea atâta putere, încât aș fi putut să merg cu el până la capătul lumii. Și aș fi făcut-o fără să obosesc, căci mă simțeam vrăjită chiar și numai de simpla lui prezență. Eram foarte fericită. Zain îmi dăruise o vacanță de neuitat. Îmi oferise zece zile pline de zâmbete și îmbrățișări în locuri de o frumusețe aparte. De la orașele în care încă se mai păstrează o atmosferă medievală și până la locurile pitorești, neatinse parcă de trecerea timpului, văzusem cam tot ce era de văzut. Alături de Zain, mă bucurasem de fiecare rază de soare, de cerul senin, de vânt, de nori și de fiecare strop de ploaie. Mă bucurasem de tot ce se poate bucura o femeie care se simte iubită și răsfățată. Clipele petrecute cu Zain nu cunoșteau alt nume în afară de fericire. Și totuși, la întoarcere, mă cuprinsese o oarecare nostalgie. Ca atunci când simți că nu vei mai trăi prea curând momente atât de fericite, pentru că-ți reapar în minte niște limite pe care nu știi dacă vei putea să le depășești vreodată. Tocmai de asta mi-aș fi dorit atunci să rătăcim drumul spre casă și să ne pierdem într-un loc frumos. Într-unul din locurile acelea care, datorită lui Zain, deveniseră speciale pentru mine.

La câteva zile după ce ne-am întors din călătorie, Zain a aflat că tatăl lui era la un pas de moarte. Avea nevoie urgent de un transplant de ficat. Pentru Zain a fost cumplit să afle una ca asta. Imediat însă a început să facă toate demersurile pentru a-și putea transporta tatăl, din Irak, la o

clinică din Germania, unde urma să fie operat. A reușit să-l ducă acolo și în cele din urmă tatăl său a fost salvat. Timp de două luni, însă, Zain trecuse prin clipe foarte grele. Nu l-am văzut în tot acest timp, pentru că fusese și el în Germania. În schimb, Zain mă sunase aproape zilnic și am știut cât de greu i-a fost până ce și-a revăzut tatăl pe picioare.

Îi simțisem lipsa enorm. În fiecare zi mă rugasem ca totul să se termine cu bine și cât mai repede, iar Zain să se întoarcă în România. Mă durea suferința lui. Dorul de el însă începuse, la un moment dat, să-mi dea insomnii. Zilele fără el mi se păreau lungi și plictisitoare iar nopților deja nu le mai vedeam rostul. Oricât îmi doream eu să dorm, pur și simplu nu mă lua somnul decât spre dimineață. Nu mai aveam chef de nimic. Timpul mi-l petreceam pe la prietenele mele, vorbind toată ziua despre el. Intrasem într-o rutină insuportabilă. Când s-a întors, totul a căpătat iarăși sens. Când l-am văzut din nou, după atâta timp, am simțit că viața mea a pornit de unde rămăsese. Nopțile pe care Zain le-a petrecut apoi cu mine au fost cele mai odihnitoare. În brațele lui, toate gândurile de până atunci se lăsaseră alungate și, dintr-odată, mă vindecasem de insomnie. Dar nu puteam să spun același lucru și despre Zain. De câte ori a rămas la mine, am observat că noaptea dormea tot mai puține ore iar dimineața se trezea foarte devreme. Stătea în pat lângă mine până adormeam, iar apoi își deschidea laptopul și își făcea de lucru. Când mai deschideam câte un ochi și îl întrebam de ce nu doarme, îmi zicea că are de trimis câteva mail-uri. Treburi de afaceri, îmi spunea. Apoi mă săruta pe frunte și îmi spunea că mă iubește. Atunci mă cuibăream iarăși în sufletul lui, lăsându-i doar o mână cu care să lucreze, și cu un zâmbet de satisfacție pe chip, adormeam la loc. Îl simțeam că era stresat, dar mă gândeam că încă îl îngrijorează starea sănătății tatălui său. Știam că părinții lui

Zain mai rămăseseră în Germania la niște rude, pentru ca tatăl său să poată fi monitorizat de aceiași medici, în timpul recuperării.

Însă după o săptămână, timp în care Zain părea că alesese să locuiască definitiv în casa și în brațele mele, aveam să primesc o altă veste. Motivul pentru care era atât de stresat, de data asta nu mai avea legătură cu tatăl său. Adevărul era că afacerea lui Zain tocmai se ruinase. Garda Financiară îi pusese sechestru pe toată marfa, iar asta însemna o pagubă de câteva sute de mii de euro. Paguba cea mai mare însă era că acum nu mai avea bani să înceapă o altă afacere. În Irak, Zain avea mai multe proprietăți pe care ar fi putut să le scoată la vânzare. Dar el știa că, în vreme de război, nu s-ar fi înghesuit nimeni să le cumpere. Așa că, tot ce-i mai rămăsese era să se gândească de unde ar fi putut să facă rost de bani. În situația în care se afla, băncile din România nu i-ar fi acordat niciun împrumut. Zain nu avea aici nici măcar o proprietate cu care să gireze. Tocmai de asta, s-a hotărât să plece în Liban, unde avea niște cunoștințe care, spera el, l-ar fi putut ajuta să obțină un împrumut bancar. În caz contrar însă, Zain mi-a spus că se va întoarce în Irak. Cel puțin pentru o vreme, mi-a zis apoi, când a văzut că m-am schimbat la față. Dar situația era de așa natură încât eram conștientă că „o vreme” ar fi putut însemna o lungă perioadă, dacă nu chiar definitiv. Iubeam ţara lui pentru că-l iubeam pe el. Dacă Zain mi-ar fi cerut într-o zi să mergem împreună acolo, aş fi făcut-o fără să mă gândesc de două ori înainte. L-aş fi însoţit chiar şi pe câmpul de luptă din Irak, şi dacă s-ar fi întâmplat, aş fi fost fericită să mor odată cu el şi să mă fac una cu pământul pe care el călcase. Dar ştiam că nu era cu putinţă să-l urmez. Fiind o ţară în conflict, nu mi s-ar fi permis să intru decât în calitate de soţie oficială şi, cel mult, de jurnalist. Din nefericire, Zain era un bărbat căsătorit, iar eu doar o studentă la jurnalism.

M-am cutremurat când am aflat că Zain s-ar fi putut întoarce în Irak. Nu mai înțelegeam nimic. Nu înțelegeam de ce viața voia parcă să mă condamne la nefericire. Dacă destinul l-ar fi luat pe Zain de lângă mine definitiv, ar fi însemnat că-mi ia toată suflarea. Cum să mai trăiesc eu fără el? m-am întrebat atunci. Ce s-ar alege de sufletul meu în urma lui, dacă soarta ar îndrăzni să-mi dea lovitura de grație? Gânduri ca acestea mă chinuiau după ce am aflat cu ce problemă se confrunta Zain. Și mă chinuiau groaznic, pentru că nu-mi imaginasem vreodată că eu și Zain ne-am fi putut despărți forțați de împrejurări, fără ca vreunul dintre noi să-și dorească acest lucru. Nu-mi imaginasem nici măcar faptul că el, sau eu, sau poate noi, vom alege să ne despărțim definitiv într-o bună zi. Eram prea obișnuită cu împăcările.

Când Zain a plecat în Liban, tot ceea ce mi-a mai rămas a fost speranța. Speram că va găsi el o soluție și se va întoarce cât mai curând în Romania. Știam însă că, acum, Zain și cu mine împărțeam aceeași speranță, iar asta mă neliniștea. L-am simțit când a plecat, că nu era prea sigur că va obține banii de care avea nevoie și regretam enorm că nu puteam să fac altceva pentru el, decât să mă rog. Cu ochii în lacrimi, mă rugam zi și noapte ca Zain să reușească ceea ce-și propusese, fiindcă nu voiam să-l pierd. Era cumplit doar când mă gândeam că există această posibilitate. Iar gândul ăsta era mai greu de suportat decât tot dorul pe care i-l duceam. Căci mă topeam de dor, dar faptul că Zain mă suna zilnic de acolo, mă consola într-un fel. Când mă gândeam însă la ce răscruce se afla acum dragostea noastră, simțeam că înnebunesc. Și mai rău era că mă învinovățeam pentru toate astea. Dar aveam și de ce. Sufletul meu purta povara unui blestem pătimaș ce-l aruncasem cândva asupra lui Zain, după ce mă părăsise.

Cu inima frântă de durerea unei despărțiri pentru care nu reușeam să găsesc vreun motiv, am rostit cel mai negru gând care mi-a venit atunci în minte. Am crezut că nu m-a auzit nimeni, pentru că în noaptea aceea eram singură, acasă la mine. Dar m-am înșelat. Universul mă auzise când m-am rugat să se aleagă praful de afacerea lui Zain într-o bună zi și tot atunci să-l părăsească și soția. Cândva, îi dorisem asta pentru că voiam să simtă și el câtă durere poartă în suflet cineva care este abandonat tocmai de persoana pentru care ar fi băgat mâna în foc că n-ar face așa ceva. Și ca durerea să-i fie și mai mare povară, mi-am dorit să i se întâmple asta într-un moment dificil din viață, cum era acesta. E adevărat că atunci îmi dorisem asta din toată inima, pentru că eram foarte nervoasă. Dar nu m-am gândit nicio clipă că Universul mă va asculta și că-mi va duce la îndeplinire chiar și numai jumătate din ceea ce-mi dorisem. Asta m-a făcut să reflectez apoi la ceea ce citisem cândva: „Ai grijă la gândurile tale, căci vor deveni cuvinte. Ai grijă la cuvintele tale, căci devin acţiuni.”. Acum, mai mult ca oricând, mi-aș fi dorit ca acestea să nu fi fost decât niște vorbe în vânt. Dar viața îmi demonstrase contrariul și asta mă durea. Deocamdată, nu mai puteam să sper decât că același Univers mă va asculta din nou și va avea milă de sufletul meu plin de regrete. Îmi doream cu toată ființa să văd că gândurile mele cele mai bune s-au concretizat și ele.

O lună mai târziu, Zain mi-a dat o veste care m-a făcut să vibrez de fericire. Obținuse împrumutul și acum urma să se întoarcă. De dimineață, înainte să urce în avion, Zain m-a sunat. Mi-a spus că îi este foarte dor de mine și că abia așteaptă să mă revadă. Și eu eram nerăbdătoare să-l văd și să-l strâng în brațe. Îmi imaginam de atâta timp clipa aceea. Când a ajuns în aeroportul din România, m-a sunat din nou și mi-a spus că trece puțin pe acasă și apoi vine la mine. Eram în

culmea fericirii și devenisem foarte agitată. Abia așteptam să-i sar în brațe și să-l sărut, dar știam că trebuia să mai am răbdare vreo două ore. Până atunci, am zis să-mi fac ceva de lucru, ca să treacă timpul mai repede. Mi-am pregătit o baie relaxantă cu spumă și uleiuri parfumate și am luat cu mine o carte. Atât de tare mă captivase povestea de dragoste pe care o citeam, că nici n-am realizat că trecuseră minute bune de când eram în baie. Am ieșit când apa aproape se răcise. După ce m-am îmbrăcat, am luat telefonul și l-am sunat pe Zain ca să-l întreb cât timp mai întârzie. Nu mi-a răspuns. La puțin timp l-am sunat din nou. Când am văzut că nici atunci nu-mi răspunde, m-am gândit că l-a luat somnul, fiind obosit de pe drum, și n-am mai insistat. Știam că mă va suna el când se va trezi, așa că m-am pus în pat și am continuat să citesc. După o vreme, mi s-a făcut somn și am adormit profund. M-am trezit când afară se înserase deja. Când am văzut cât de târziu se făcuse, am verificat imediat telefonul. Îmi era teamă că între timp mă sunase Zain, iar eu nu auzisem. Dar am văzut că nu aveam nici un apel de la el, așa că l-am sunat eu. Știam că Zain nu obișnuia să doarmă atâtea ore. L-am apelat de câteva ori la rând până mi-a răspuns. Apoi, cu un glas mai mult șoptit, mi-a zis:

– Amy, vorbim puţin mai târziu, acum am ceva de rezolvat. Te sărut!

Zain nu mi-a dat și alte detalii, dar nici eu nu i le-am cerut. I-am spus că-l iubesc și apoi am închis. M-am gândit că era într-o discuție importantă, și cel mai probabil despre afaceri. Știam că Zain mă expedia în felul acesta doar atunci când mă nimeream să-l sun în mijlocul vreunei întâlniri. Tocmai de asta nu l-am mai deranjat cu nici un apel. Eram sigură că la sfârșit mă va suna el, așa că am așteptat. A doua zi însă, așteptarea mea s-a prefăcut într-un coșmar. L-am sunat pe Zain să-l întreb ce s-a întâmplat cu el de

nu mi-a dat nici măcar un semn de viață, dar nu mi-a răspuns. Am insistat până când am obosit și în cele din urmă i-am scris un mesaj. „Zain, urăsc să îți ascult tăcerea. Dar dacă asta e tot ce mai vrei de la mine, atunci o voi face.” După ce i-am trimis mesajul, am izbucnit în plâns. Mai târziu, am sunat-o pe Nadia să-i povestesc totul, dar n-am reușit să leg nici două cuvinte. Plângeam ca o nebună, fiindcă Zain nu-mi răspunsese nici măcar la mesaj. În felul acesta, mă obligase să-i ascult tăcerea, iar acolo se afla răspunsul pe care nu-mi doream să-l mai cunosc vreodată. Mă săturasem de atâtea despărțiri. Și mai sătulă însă eram de felul în care acestea se produceau.

Până la urmă, Nadia a reușit să mă mai calmeze și m-a rugat să am răbdare. Era hotărâtă să afle de la Yakub ce s-a întâmplat cu Zain. Dar, după câteva zile, nu mare mi-a fost mirarea să aud că Nadia nu a primit niciun răspuns concret. Mă așteptam la asta, pentru că Yakub era prietenul lui Zain. Prietenii adevărați au întotdeauna ceva special în comun. Secretul. Yakub nu i-a spus Nadiei decât că în viața lui Zain s-a ivit o altă o problemă și că de data asta, cel mai bine pentru mine ar fi să nu aflu despre ce este vorba. Asta m-a bulversat și mai tare. E adevărat că, cel puțin acum, aveam certitudinea că Zain nu era supărat pe mine. Nici n-ar fi avut de ce. În schimb, alt gând apăruse în mintea mea, și de data asta era unul tare sumbru. Nu puteam să-mi imaginez decât că lui Zain i s-a făcut rău în ziua în care s-a întors din Liban și astfel a ajuns să depisteze că suferă de cine știe ce boală gravă. Mă gândeam că acum zace pe vreun pat de spital. Altfel, nu vedeam de ce Zain m-ar fi lăsat baltă după ce-mi spusese cât de nerăbdător era să mă vadă și nici sensul afirmației lui Yakub. Ce altă problemă ar fi putut avea Zain, despre care era mai bine pentru mine să nu aflu, mă întrebam? Doar fusesem alături de el cu fiecare problemă pe care o avusese și chiar dacă

am suferit, nu-mi pierdusem mințile și nici nu murisem. Nimic nu m-ar fi devastat mai tare ca vestea că Zain ar fi fost grav bolnav, și de lucrul ăsta putea să-și dea seama oricine. Mai ales Yakub, care mă cunoștea destul de bine. Doar era prietenul de suflet al lui Zain și iubitul uneia dintre prietenele mele cele mai bune. Știa cât de mult îl iubeam pe Zain.

Zilele care au urmat au fost cumplite pentru mine. Nu mai aveam poftă de mâncare și nici somn. Plângeam și ziua, și noaptea, ca o bocitoare. Cu fiecare lacrimă ce zăbovea în ochi, simțeam că mă afund în ceață și nu mai reușeam să văd nimic bun în jurul meu. În prima săptămână după vacanță, nici pe la facultate n-am mai trecut. Eram prea transformată și slăbită ca să mai dau ochii cu profesorii sau să mă concentrez. Prietenele mele făceau tot posibilul ca să-mi ridice moralul. Dar ce folos? Odată ce căzusem pradă imaginației mele, nimic nu mă mai putea scoate din starea aceea de jale. Aveam senzația că se topește sufletul în mine când mă gândeam că Zain ar putea muri înainte ca eu să-l mai revăd vreodată.

Trecuse vreo lună de când nu mai știam de Zain și în continuare eram terorizată de același gând nenorocit. Într-o zi însă, fără să mă anunțe, m-am trezit cu Nadia la ușa mea. Plecase de la birou și venise direct la mine. M-am mirat, pentru că de obicei ea trecea pe acasă mai întâi, ca să-și facă un duș și să-și schimbe ținuta cu una mai lejeră. S-a necăjit când m-a văzut cu aceeași față. De vreo oră, de când mă întorsesem de la facultate, nu făcusem altceva decât să plâng. Nadia m-a rugat atunci să mă opresc din plâns și să-mi alung gândul care îmi aducea atâta suferință. Între timp, mi-a șters o lacrimă și m-a îmbrățișat. Apoi m-a luat în bucătărie și mi-a pregătit un ceai. După ce l-am băut, Nadia a vrut să știe dacă mă mai liniștisem. I-am spus că mă simt mai liniștită, deși eram mai degrabă extenuată. Îmi simțeam corpul

moale și-mi venea să dorm. Dar Nadia mi-a spus că trebuie să-mi vorbească.

Am mers împreună în sufragerie, m-am întins pe canapea și m-am străduit s-o ascult. Nadia se apucase să-mi spună că, înainte de-a veni la mine, pe drum s-a întâlnit întâmplător cu Maria, iubita lui Hasim, care îmi transmitea salutări. Deși ascultam, gândul meu era în altă parte. În clipa aceea nu mă interesa nicio Maria și nici salutările ei. Știam că Nadia și-ar fi dorit să nu mă mai vadă în aceeași stare și acum îmi imaginam că, povestindu-mi cu cine s-a mai întâlnit, nu voia decât să-mi distragă atenția. În realitate însă, Nadia avea să-mi dea o veste ce m-a lăsat fără cuvinte. Maria aflase de la Hasim care era motivul pentru care Zain mă îndepărtase brusc din viața lui și îi povestise și Nadiei.

Adevărul era că Zain avusese parte de o surpriză de proporții în momentul în care s-a întors din călătorie. Ușa era încuiată și soția lui nu mai era acasă. A încercat de mai multe ori să ia legătura cu ea, dar telefonul ei era închis. Abia atunci a priceput Zain ce se întâmplase de fapt. Fără vreun cuvânt de adio, aceasta îl părăsise. Zain s-a interesat apoi la rudele și apropiații lor și, în cele din urmă, a aflat că soția lui plecase în Spania, la fratele ei. Fără să mai stea pe gânduri, Zain s-a dus după ea și, ca într-o poveste cu final fericit, s-au întors împreună acasă. Aflasem de asemenea și motivul pentru care ea îl părăsise. Acesta eram eu. În fața unei povești ca asta, am rămas fără reacție. Nici nu mai puteam să mă bucur că Zain nu zăcea pe niciun pat de spital și că era bine. Ceea ce auzisem îmi spintecase sufletul, iar în mintea mea nu mai era loc decât de întrebări. Soția lui Zain alesese să-l părăsească, iar eu mă întrebam de ce i-o fi încălcat el alegerea? Și apoi, de ce făcuse ea treaba asta tocmai acum, când Zain se afla într-un moment de cumpănă, dacă tot avusese atâta timp la dispoziție? Doar știa de aproape doi ani că soțul

ei avea o relație extraconjugală. Și, în cele din urmă, de ce trebuia să fiu tot eu cea care avea de suferit? Oh! Țâșniți lacrimi din ochi, ca să mă răcoresc! îmi venea să strig acum, când simțeam că mi se tăiase răsuflarea. Dar nu mai aveam putere. Tremuram numai. De data asta, viața îmi demonstrase nu doar că vorbele devin fapte, ci că se pot întoarce chiar împotriva celui care le rostește.

Zi după zi, așteptam cu sufletul la gură să se întâmple o minune. Aș fi vrut să mă sune, sau poate să-mi facă o surpriză bătând la ușa mea ca altă dată. Aș fi vrut să-l întâlnesc în drumurile mele și să-i mai fur măcar o îmbrățișare. Până la urmă, m-aș fi mulțumit să-l mai zăresc doar o dată, chiar și de la depărtare. Dar nimic din toate astea nu se întâmpla. De câteva luni nu-l mai văzusem pe Zain decât în gândurile mele. Buzele nu-mi mai fuseseră atinse decât de lacrimi, iar sufletul meu nu mai simțise altceva în afară de dor și amărăciune. Fusesem prădată de cel mai prețios sentiment – iubirea. Mă simțeam mică, neimportantă și a nimănui. Nu mă mai simțeam iubită și asta era cumplit. Erau nopți la rând în care îmi doream să dorm, dar nu reușeam. Ochii mei erau cufundați în lacrimi. Plângeau iubirea ce-mi dăduse aripi să zbor prin visuri mărețe. A iubi de unul singur nu este de ajuns. E un sentiment incomplet. Iubirea înseamnă să iubești și să fii iubit. Asta îți dă cu adevărat aripi. Și când ajungi să nu te mai simți iubit, înseamnă că iubirea ți-a fost furată. Și nimic nu poate fi mai trist pe lume decât asta, pentru că fără iubire, aripile se frâng. Fără iubire, trăim iluzii și deșertăciune; rătăcim, fără a ști dacă ne vom mai regăsi vreodată.

Din ziua în care Zain nu m-a mai căutat, universul meu s-a prăbușit. Nimeni nu mai putea să mă facă să simt că trăiesc așa cum o făcuse cel care intrase atât de adânc în sufletul meu. Nimeni și nimic nu mai putea să facă asta, pentru că atunci

când plecase, Zain îmi luase cu el toată fericirea, visurile și speranța. Mă ruinase. Și mă întrebam cum de putuse să plece din viața mea fără să privească în urmă. Fără să se gândească la noi și la iubirea ce ne înălțase sufletele. Fără să se gândească la atâtea amintiri frumoase câte adunasem. Fără să-mi spună măcar un rămas-bun...

Nu-mi venea să cred că Zain îmi făcuse așa ceva. Ăsta nu era omul pe care eu îl cunoscusem și de care mă îndrăgostisem. Nu mai era cel care-mi spusese de atâtea ori că iubește și care îmi jurase cândva că mă va păstra în inimă pentru totdeauna. Nu mai era Zain cel pe care din glas îl simțisem că abia așteaptă să mă vadă, atunci când se întorsese. Era transformat. Și totuși, cine l-o fi transformat în halul ăsta? O forță necurată? Desigur! Uneori, rațiunea e forța cea mai necurată. Stă locului, făcându-l pe suflet să creadă că i se supune, și după aceea începe să-și facă simțită prezența tot mai mult. Mai rău e că sunt situații în care nu cedează până când nu suntem de acord cu ea și facem ceea ce ne dictează. Și o facem pentru că ne simțim amenințați și ne este frică. Ne este frică să nu greșim. Sau să nu greșim mai mult decât am făcut-o până atunci. Dar nu ne dăm seama că tocmai asta facem de cele mai multe ori atunci când ne lăsăm conduși de rațiune. Ne este frică să nu ne rănim și nu mai realizăm că tocmai suntem pe punctul de a face asta. Ne este frică să nu ne creadă lumea așa cum, în definitiv, mulți dintre noi suntem: imorali și haini. Căci cu noi înșine exact așa suntem. Ne otrăvim sufletele ca pe niște șobolani amărâți – unii cu gânduri sumbre, alții vrăjmășind pe cei de lângă ei. Unii, renunțând la visurile noastre, iar alții rămânând în relații în care au obosit să se mai prefacă fericiți.

Acum, gata!, aș fi vrut să pot spune. Zain a ales cu cine își va continua viața și a venit timpul să mă gândesc și la mine. Trebuia să demolez imperiul amărăciunii ce mi-a răsărit în suflet ca o

ciupercă după ploaie. Știam că trebuia, nu era nevoie să-mi repet. Dar cum să fac asta atâta timp cât amintirile cu el își perpetuau existența? N-am cum, mi-am spus apoi. Îmi era prea greu, pentru că intram mereu în aceeași casă în care intrase și el de atâtea ori. Conduceam aceeași mașină în care urcase și el, nu doar o dată. Hoinăream pe aceleași drumuri ticsite de amintirile cu Zain și aveam aceeași prieteni care mă trimiteau cu gândul la el numai prin simpla lor prezență. Dacă nu ar fi fost Zain, poate că nicicând n-aș fi întâlnit-o pe Nadia. Dar poate că nici n-aș fi înțeles vreodată că viața nu te lovește, dacă nu e pregătită să te și aline. Adevărul era că și fără Nadia mi-aș fi amintit de Zain. Dar fără Nadia, poate că m-aș fi înecat în lacrimi și aș fi murit. În mijlocul unui ocean de durere, mă agățasem de ea ca de colacul de salvare. Nadia nu putea să mă aducă la mal, căci de acolo, din larg, nici cu privirea țărmul nu-l puteam atinge. Dar cel puțin reușea să mă țină în viață, pentru o zi și încă o zi. Și pentru multe alte zile – până când Dumnezeu s-ar fi îndurat și mi-ar fi întins o mână care să mă desprindă din lumea apelor sărate ce-mi salinizaseră chipul. Până atunci însă nu aveam decât să visez. Cândva fusesem o mare visătoare. Dar acum nu mai reușeam să fac asta decât în somn. Poate și din cauză că, pentru mine, viitorul nu mai exista decât ca o noțiune a timpului.

Într-o dimineață rece și pustie, ca mai toate diminețile în care abia reușeam să ațipesc, am visat că, la vreme de seară, mergeam pe un drum îngust, de pământ, care era umbrit și mai mult de copacii din împrejurimi. Era o pădure tare sumbră. Dar eu nu eram singură. Alături de mine se afla Yakub, pe care îl rugasem insistent să mă ajute să-l întâlnesc pe Zain. El mă conducea și îmi vorbea într-una. Dar vorbele lui nu mă interesau câtuși de puțin. În timp ce Yakub încerca să mă convingă să renunț la această întâlnire, pe motiv că Zain nu mai este

omul pe care eu îl știam, mi s-a părut că înaintea noastră o siluetă străbate întunericul. Din spate, semăna cu un bărbat. Atunci am alergat să-l prind din urmă, lăsându-l departe pe Yakub, care striga la mine să mă opresc. Nu i-am dat ascultare. Am continuat să fug după cel care înainta molcom în necunoscut, pentru că eram convinsă că este Zain. Când m-am apropiat, am văzut că bărbatul mergea cu capul plecat, ca și cum ar fi fost abătut. Din spate, l-am atins cu o mână pe umăr.

– Zain, tu ești?Fără să-mi răspundă, bărbatul s-a întors cu fața la mine. Era Zain, dar nu mi-a vorbit deloc. Mă privea numai, de parcă nu m-ar fi cunoscut vreodată. Am încremenit când l-am văzut. Era transfigurat. Zain nu mai avea păr, iar capul lui era atât de slab, că semăna cu un craniu. Ochii lui erau alungiți în jos și nu mai avea nici o culoare firească, de om. Era alb la față, de parcă ar fi fost o stafie, și era îmbrăcat în haine de culoarea untului. Amuțisem și voiam să fug. Dar nu puteam. O forță parcă mă ținea în loc, obligându-mă să-l văd pe Zain așa cum refuzam să cred că devenise – un suflet transformat, bolnav, ca orice suflet ce renunță la iubire. Mă uitam la el înspăimântată, căci de acum Zain începuse să-mi arunce priviri tot mai stranii și mai nedeslușite. Sudoarea mi se prelingea pe tâmple iar inima îmi bătea ca un clopot în clipa în care m-am trezit. Mai grav a fost că nici n-am mai putut să adorm după acest coșmar, care parcă venise ca o confirmare a realității. Yakub avusese dreptate. Nici măcar în vis, Zain nu mai era omul pe care-l cunoșteam. Dacă ar fi fost același, știam că nu l-ar fi răbdat inima să nu mă mai caute niciodată.

Într-o zi, după ce Nadia ajunsese acasă de la serviciu, m-am urcat în mașină și am plecat la ea. Acolo am mâncat, am mai stat puțin de vorbă și apoi am venit, împreună, acasă la mine. Era sfârșit de săptămână, așa că vreo două zile mă bucuram iarăși de compania ei. De când Zain mă lăsase

baltă, eram de nedespărțit. Mergeam zilnic la Nadia, iar la sfârșitul săptămânii venea ea și rămânea la mine. Între timp, Yakub ne anunțase că va veni și el. Nadia se întâlnea cu Yakub mai mult în prezența mea. Uneori, ne strângeam la el acasă, alteori la mine și stăteam de vorbă până târziu în noapte. De față cu mine, Yakub evita să-l aducă pe Zain în discuții. Știa că mi se umpleau ochii de lacrimi doar când auzeam numele lui. Într-o seară, când mi-a spus că Zain s-a retras ca melcul în cochilie după despărțirea de mine, am izbucnit în plâns. De atunci, Yakub nu mi-a mai pomenit de el. Oricum, îmi ajungea câte aflasem. Zain renunțase la mine, se izolase de prieteni, și totul numai din cauza soției. Nici nu știam ce mă durea mai tare – gelozia, faptul că mă părăsise sau modul în care o făcuse. Yakub devenise un suflet tare drag mie și în preajma lui mă simțeam bine. Reușea de multe ori să-mi readucă zâmbetul la viață. Dar mă simțeam și rău, fiindcă prezența lui trezea în mine și mai mult amintirile cu Zain. Toate acele amintiri care acum erau ca o hrană toxică pentru sufletul meu. Imediat după o despărțire, nu e indicat să ne hrănim cu amintiri, ci cu noi experiențe. Dar pentru că întotdeauna iubirea e mai presus de orice experiență, eu tocmai asta făceam. Încercam să umplu golul pe care-l lăsase Zain cu amintirile noastre cele mai frumoase. Mă amăgeam însă, căci era prea devreme să pot face asta. În realitate, ele nu creau acum decât un dezastru. Mă făceau să privesc trecutul cu nostalgie, prezentul cu durere și viitorul cu indiferență. Mă făceau să-l urăsc pe Zain pentru că mă părăsise și să-mi doresc să-l fi vrăjit cândva ca să fi fost acum numai al meu. Mă făceau să-mi doresc să-i tulbur gândurile, așa cum o făcea și el, și să-l caut neîncetat prin vise.

Nadia se dusese deja să doarmă. În bucătărie, unde stăteam uneori, Yakub încă mai îmi ținea companie. Dar era târziu. După o noapte în care

am încercat în zadar să-mi înec amintirile într-o sticlă cu vin, până la urmă m-am retras în camera mea. M-a bufnit plânsul când m-am așezat pe patul gol și rece și am ținut-o așa până am adormit. După o vreme, m-am visat alături de Yakub și Nadia. Se făcea că eram pe un deal înconjurat de copaci înverziți și îl așteptam pe Zain. Ne așezasem cu toții pe singura bancă ce era amplasată undeva, la înălțime, iar soarele dimineții strălucea deasupra noastră. La un moment dat, la marginea pădurii, puțin mai la vale, a apărut și Zain. Nu părea prea schimbat. Stătea în picioare și ne privea în liniște, fără să schițeze nici măcar un gest. Când l-am văzut, m-am ridicat și am vrut să merg la el. Yakub însă m-a apucat de mână și m-a tras la loc, pe bancă. Mi-a spus că nu am cum să ajung la Zain. Ne-am ridicat din nou și m-a îndemnat să privesc în jos. Abia atunci am văzut că, de fapt, pe mine și pe Zain ne despărțea un abis întunecat ca bezna nopții. Era înfiorător. Când mi-am luat privirea de acolo, nici soarele nu mai strălucea. Dimineața se prefăcuse în semiîntuneric și pădurea era acum doar uscăciune. L-am mai privit pe Zain încă o dată și am văzut că și el era schimbat. Era foarte slab și galben ca ceara. Arăta de parcă ar fi fost un muribund. Voiam să-l strig și să-l întreb ce i s-a întâmplat, dar n-am putut. Amuțisem de uimire. O clipă mai târziu, s-a întors cu spatele și a dispărut. Când m-am uitat lângă mine, am văzut că Nadia și Yakub nu mai erau nici ei. Din neant însă, altcineva apăruse acum în fața mea. La trup arăta ca o femeie, dar de fapt era un monstru. Gâtul ei susținea două capete uriașe, cu chipuri ciudate. Pe fiecare dintre acestea avea câte un singur ochi mare și negru, ca de fiară, câte o ureche și o gură zbârcită. Capetele aveau părul vâlvoi, de un alb bătrânesc și fețele erau înțesate de niște negi mari, închiși la culoare. În fața mea apăruse cea mai spurcată creatură care mă privea acum foarte atent. Îmi era silă de ea și mă temeam

de ce reacție ar fi putut să aibă. Dar nu lăsam să se vadă asta. Stăteam în picioare și o înfruntam cu privirea. După o clipă, cu o voce normală de femeie, mi-a spus:

– Amalia, nu știu ce vrei tu de la Zain, dar eu nu vreau să renunțe la fata mea! Ai înțeles?

Atunci mi-am dat seama că acea creatură oribilă era soacra lui Zain și imediat m-am trezit vorbind: „Puțin îmi pasă ce vrei tu, spurcăciune ce ești!”

M-am ridicat în șezut. Stăteam pe marginea patului cu capul în palme, încercând să înțeleg ce căuta soacră-sa în visele mele. Dar nu-mi dădeam seama. Era absurd. Nu o cunoșteam și nici nu mă gândisem la ea vreodată. Nu mă interesa persoana ei. Singurul care mă interesa era Zain, cel care, chiar și în vise, refuza să-mi vorbească. După numai două ore de somn, eram atât de furioasă că orice aș fi făcut, nu mai puteam să adorm. Dar eram și foarte scârbită de imaginea acelei creaturi, care se încăpățâna parcă să-mi iasă din minte. Ca să uit de ea, m-am apucat să fac curățenie prin casă. Nu era mizerie, căci făceam treaba asta aproape zilnic, ca o eliberare nervoasă după nopțile în care aveam insomnii tot mai greu de suportat. Dar de data asta, cu excepția camerei în care dormeau Nadia și Yakub, mă apucasem de curățenie generală. Întâi am deschis larg ferestrele, imaginându-mi că-mi aerisesc psihicul încărcat acum cu una dintre cele mai abominabile făpturi. Am luat apoi aspiratorul și am început să aspir pe după fiecare piesă de mobilier pe care am putut s-o urnesc. Am șters praful, am spălat perdelele, geamurile și grupurile sanitare. Ultimul lucru pe care l-am făcut a fost să spăl dușumeaua de vreo trei ori la rând. În mod normal, nu spălam pe jos de atâtea ori. Dar acum o făcusem închipuindu-mi că, în felul acesta, voi reuși să-mi curăț memoria de toți negii acelei creaturi. Când s-a trezit, Nadia și-a dat seama că n-am dormit și m-a întrebat ce mi

s-a întâmplat. I-am povestit și ei visul, care a lăsat-o fără cuvinte., I-am explicat cât de rău mă simțeam. Viața mea era un adevărat coșmar. De parcă n-ar fi fost de ajuns că Zain mă părăsise pentru nevastă-sa, acum nici măcar în somn nu mai aveam parte de liniște. De data asta, mă bântuise împreună cu soacră-sa.

După câteva zile, am reușit să dorm neîntoarsă o noapte întreagă. Dar cu puțin timp înainte să mă trezesc, am avut un alt vis. De data asta eram singură și plecasem la cumpărături. Ajunsesem într-un centru comercial foarte mare, dar nu mă dusesem să-mi cumpăr haine. Căutam un magazin de piese auto. Într-un târziu, am găsit unul și am intrat. Era un magazin spațios, ticsit cu tot felul de piese la care mă uitam, neștiind însă ce vreau să cumpăr. Practic, nu aveam nevoie de nimic. Numai că, la un moment dat, cam prin dreptul vânzătorului, am zărit atârnând de tavan o pereche de ștergătoare de parbriz. M-am dus direct la casă și i-am cerut băiatului să mi le vândă. Când s-a întins după ele, l-am urmărit cu privirea. Așa am ajuns să-l văd pe Zain, în stânga mea, care, de data asta, arăta ca în realitate. Conștientizam faptul că eram despărțiți și imediat ne-am strâns în brațe de bucurie că ne-am revăzut. Când mi-a zâmbit însă, am avut impresia că nu a făcut-o el, ci mai degrabă un mamifer canid. Dinții lui erau, de fapt, niște colți care străluceau ca diamantele. Îl priveam cu dezgust și pesemne că asta mi se citea pe chip, de vreme ce Zain mi-a spus:

– Amy, să nu-mi spui că nu-ți plac dinții mei Hugo Boss!

– Poftim?! Vrei să spui că ți-ai implantat dinți de cristal, de formă câinească, doar pentru că sunt de marcă? Hai, că l-ai întrecut pe dracu', i-am zis apoi.

Și totuși, după ce m-am trezit, pentru câteva clipe, m-am simțit mai bine. De când ne despărțisem, era pentru prima dată când îl visam

pe Zain că-mi vorbește și că-mi oferă căldura brațelor sale, de care îmi era atât de dor.

Stăteam în balcon și priveam pe geam. Venise vremea ca natura să revină la viață. Oamenii mișunau pe străzi ca furnicile și se bucurau de căldura timpurie a începutului de primăvară. Trecuse aproape un an de când Zain nu-mi mai era alături. În tot acest timp, nu făcusem decât să mă închid în mine. Acum însă nu mai suportam starea asta. Simțeam nevoia să evadez, să mai fac și altceva decât să sufăr după Zain. Nadia tocmai își luase concediu. Știa că aș fi plecat oriunde, numai să scap de coșmarul în care mă afundasem. Și mi-a propus să mergem la țară, la bunicul ei, în Vâlcea. Fără să mai stăm pe gânduri, am plecat. Când am ajuns acolo, mă simțeam alt om. Casa aceea pitorească și priveliștea din jur îmi aminteau de frumoasa mea copilărie. Era minunat și voiam să profit de timpul petrecut acolo.

Așa că, după ce ne trezeam, eu și Nadia făceam drumeții prin împrejurimi. Când ne întorceam, ne opream direct în bucătărie. Aerul de munte ne făcea poftă de mâncare. Și mai frumos era că bunicul Nadiei ne făcea să râdem. Când ne așezam la masă, ne îndemna să mâncăm brânză cu ceapă, dacă vrem să ne iubească bărbații. Era un om tare glumeț. Într-o zi, l-am întrebat:

– Tataie, cine crezi că iubește mai mult, femeia sau bărbatul?

– Amândoi, taică. Numa` că femeia iubește mult și bărbatul iubește multe, a continuat el. Am râs când l-am auzit. Dar cel puțin într-o privință avea dreptate. Femeia nu știe să iubească decât mult.

Seara, mâncam nuci pe care ne chinuiam să le spargem în palme, în timp ce stăteam de vorbă. Apoi ne așezam la înălțime, pe pridvorul casei, și ne cinsteam cu vin din butoiul bunicului. De acolo, observam cam tot ce se mișca pe drum. Vedeam copiii care băteau mingea sau alergau să prindă

vreo pisică. Vedeam tinerii mânând vitele spre casă și bătrânii adunați în fața porților, dezbătând problemele sătești. Dacă ne mai prindea şi miezul nopţii pe pridvor, nu mai vedeam decât câinii lătrând. Îmi plăcea acolo. Dar cel mai mult îmi plăcea că, de când ajunsesem la țară, eu și Nadia, ne-am surprins vorbind de toate și mai puțin de Zain. Depănam amintiri din copilăria petrecută alături de bunicii noștri și povesteam despre datinile de sărbători la care participasem cândva – eu în Moldova și ea aici, în Oltenia. Dacă mai intra și vreo bătrână în vizorul Nadiei, discuțiile deveneau și mai interesante, pentru că oamenii de la sate reușesc să fascineze prin credința lor neclintită de-a lungul vremii în mitologia populară. În copilăria ei, Nadia auzise tot felul de povești cutremurătoare, despre oameni blestemați sau bântuiți de strigoi. Îmi povestise și mie că în sat trăia o femeie căreia îi murise șapte prunci la naștere. Se zvonea că ar fi fost blestemată în urma unor nelegiuiri comise de ea, pe care însă numai Dumnezeu ştia dacă le făcuse sau nu.

Îmi pria șederea aici. Dar când mă gândeam că se apropie vremea să mă întorc acasă, simțeam că mă paște depresia. Nu voiam să mă mai gândesc la Zain pentru că nu voiam să mai sufăr. Dar mă temeam că, de cum voi păși în București, asta se va întâmpla. Până atunci însă am zis că mi-ar prinde bine să mai vizitez niște locuri. Așa că, în ziua următoare, eu și Nadia ne-am urcat în mașină și am colindat vreo jumătate de zi prin stațiunile învecinate. Mai era puțin până la asfințit, dar nu aveam de gând să ne întoarcem. Eram sătule de sandviciuri și nici obosite nu ne simțeam. De acum mergeam pe Valea Oltului și voiam să ajungem la Sibiu. Dar în drumul nostru, am văzut la un moment dat un indicator ce semnala intrarea spre cascada Lotrișor și ne-am răzgândit. Ne-am hotărât să vizităm cascada, chiar dacă trebuia să mergem pe un drum forestier. Părea practicabil. În plus,

erau mai puțin de trei kilometri, așa că nu riscam să ne prindă noaptea pe acolo. Încet, am început să urc. Dar cu cât înaintam, vedeam cum drumul devenea tot mai greu accesibil. Prin pădurea deasă prin care abia răzbeau razele soarelui, datorită topirii ultimei zăpezi, se formaseră porțiuni cu noroi. Mai erau și pietroaiele, peste care însă reușeam să trec, chiar dacă nu aveam o mașină de teren. Dar mergeam la fel de încet ca și cum aș fi mers la pas. Asta îmi dădea impresia că mergeam în gol. Deși nu știam cât mai era până acolo și nici dacă voi putea ajunge cu mașina, eu voiam să văd cascada. La un moment dat, am văzut un jeep coborând. Am semnalizat luminos și șoferul a oprit în dreptul meu, să vadă ce vreau. Până atunci, în afară de câteva mașini parcate, nu văzusem nici un picior de om. L-am întrebat dacă știe cât mai este de mers până la cascadă. Mi-a zis că ar mai fi aproape un kilometru, dar că nu voi putea ajunge până acolo cu BMW-ul. Avea dreptate. Mașina mea era prea joasă pentru drumul acela tot mai denivelat. Nadia mă tot bătea la cap să ne întoarcem, de teamă că ne va prinde noaptea în pădure. Acolo era oricum mai întuneric. Dar eu am parcat și până la urmă am convins-o să ne continuăm traseul pe jos. Am mai mers puțin și apoi ne-am oprit pentru câteva clipe. În timp ce Nadia își trăgea sufletul, eu admiram măreția naturii. Copacii erau atât de înalți, că parcă ne priveau din cer. O adiere de vânt a stârnit foșnetul pădurii. Asta mi-a amintit de Zain și mi-au dat lacrimile. De câte ori mergeam la munte, iubea să asculte freamătul codrilor. Dar nu am plâns. Mi-am înăbușit lacrimile, dorul și iubirea și-am început să urc grăbită. Aș fi vrut să fug de toate amintirile care mă legau de trecut. La scurt timp, m-am oprit. Ceva se întâmpla cu mine. Respirația mea era greoaie și simțeam că mă sufoc din ce în ce mai tare. Atunci m-am dat mai la marginea drumului și m-am așezat pe o piatră. Nadia tocmai

mă ajunsese din urmă. M-a văzut că nu-mi era bine și m-a întrebat ce mi s-a întâmplat. Dar n-am știut să-i spun mai mult decât că nu pot să respir. Era pentru prima dată când făceam o criză de astm bronșic. Nadia mă îndemna să respir adânc, dar eu nu mai aveam putere. Credeam că mor. Mă simțeam atât de obosită, de parcă aș fi cărat o piatră de moară. Nu mai voiam să văd nici o cascadă. Acum îl rugam pe Dumnezeu să mă ajute să ajung la mașină și să pot conduce, pentru că Nadia nu avea permis. Am coborât încet. Când am urcat la volan, imediat mi-am deschis geamul. M-am mai odihnit puțin, iar apoi am întors și am plecat. Deși nu era prea departe, drumul până acasă, la bunicul ei, mi s-a părut o povară. Ajunsă acolo, m-am așezat direct în pat. Respirația mea șuierătoare și greoaie mă secase de putere. După câteva ore, când am reușit să respir mai bine, am adormit ca după o zi grea de muncă. I-am mulțumit lui Dumnezeu că m-a ținut în viață. A doua zi am dormit până după prânz iar când m-am trezit, nu mai aveam nimic. M-am mirat când am văzut că pot respira din nou atât de bine. Și m-a mai surprins ceva. Visul.

Peste noapte, visasem că eram singură pe o uliță pustie, sub un clar de lună. În mijlocul drumului era o canapea ca un colțar, de culoare închisă, pe care mă așezasem. Stăteam acolo de parcă aș fi așteptat să se întâmple ceva. Apoi am avut senzația că cineva se apropie încet, pe la spatele meu. Dar nu-mi era teamă și nici nu m-am întors să văd cine era. Imediat după aceea a apărut în fața mea un bărbat.

– Zain, tu erai? am spus eu fericită.

Aproape că nu-mi venea să cred. Era la fel de frumos ca în realitate. M-am ridicat și l-am întâmpinat cu brațele larg deschise. El m-a sărutat pe frunte și m-a strâns tare la pieptul său. Apoi mi-a luat palmele în mâinile lui și mi-a spus:

– Amy, te rog, ajută-mă să-mi scot ciobul din picior, că mor de durere!

I-am urmărit privirea. M-am îngrozit când i-am văzut rana sângerândă, prin pantalonul sfâșiat. În pulpa piciorului stâng, imediat sub fesă, Zain avea înfipt adânc un ciob. Atunci am prins colțul și l-am tras cu putere. Din piciorul lui a ieșit o bucată mare de sticlă. L-am întrebat cine i-a făcut asta, dar nu mi-a răspuns. S-a aplecat și a luat de jos o sticlă fără fund, pe jumătate spartă, pe care mi-a arătat-o. Atunci am văzut că lângă picioarele lui mai erau și alte cioburi. Gestul său mi-a dat de înțeles că se rănise singur, din greșeală. După aceea m-a îmbrățișat.

– Te mai doare? l-am întrebat.

– Deloc, habibi. Îţi mulţumesc, mi-a zis și apoi a dispărut în noapte.

Până atunci nu mă gândisem decât la suferința mea. Acum însă o parte din mine îmi spunea că și din sufletul lui Zain au curs lacrimi de sânge. Indiferent de alegerea pe care o făcuse, adevărul era că și el mă iubise. Iar eu știam cel mai bine că dragostea nu dispare odată cu persoana iubită. Zain mă rănise, dar sigur se rănise și pe el. Și poate că l-a durut la fel de tare cum mi-a povestit în vis. Dar poate că acum se vindecase și poate că prin asta a vrut să-mi spună că ar fi momentul să mă vindec și eu.

După două zile, eu și Nadia ne-am întors în București. Până când am ajuns acasă la mine, se înnoptase deja. Mi-am făcut baie și apoi m-am pus în pat cu gândurile mele. Îmi doream să las în urmă amintirile şi să mă concentrez pe lucruri constructive. În primul rând, trebuia să mă apuc să-mi fac proiectul de licență și să învăț pentru examen. Tot anul acesta, mai trebuia să iau în calcul și admiterea la masterat. Să fie Comunicare mediatică şi publicitate sau Jurnalism de radio şi televiziune, mă întrebam. Parcă a doua variantă îmi surâdea. Și totuşi, nici prima nu suna rău.

Hmmm, eram indecisă. „Mă mai gândesc, mi-am spus, dar nu acum, căci sunt prea obosită de pe drum”.

Câteodată, înainte să adorm, îmi alegeam o carte să citesc. Dar acum nu aveam chef, așa că am deschis televizorul. Mi-ar fi plăcut să văd un film de comedie. Dar n-am găsit. Căutam și nu vedeam decât știri sociale dezolante, filme de groază sau neinteresante și meciuri de fotbal. Mai puteam să mă uit la desene sau la filme documentare. Dar până la urmă am ales să urmăresc o emisiune de divertisment, difuzată în reluare. Platoul emisiunii era plin de artiști. La un moment dat, Andra a fost invitată pe scenă și a început să cânte: *„Mă întreb, chiar și acum, unde ești / Ce să fac, cum să-ți spun că-mi lipsești, / Fiindcă tu ai ales cel dintâi, / N-am știut cum să-ți spun mai rămâi...”* Zain, nu mă lăsa și fără lacrimi! Sunt tot ce mi-a mai rămas, aș fi strigat atunci, ca să mă audă. Dar nu mă auzeam decât eu și poate perna ce-o strângeam în brațe. Mai bine urmăream știrile acelea deprimante, cu morți și cu răniți, decât s-o fi ascultat pe Andra. Piesa asta răscolise în mine cele mai dureroase amintiri, iar acum plângeam ca o nebună și ca o proastă. Mai târziu am adormit și am avut un somn presărat cu vise. Când m-am trezit, unul dintre ele mi-l aminteam atât de clar, încât aveam impresia că încă visez.

Stăteam sub coroana impresionantă a unui copac și cât vedeam cu ochii erau numai flori și iarbă. În soarele ce dădea atâta strălucire naturii, vedeam zburând fluturi colorați. În jurul meu era un paradis. Mai în depărtare, pe singura alee ce străbătea întinderea verde, se plimbau o mulțime de oameni. La un moment dat, din toată mulțimea l-am remarcat pe Zain. Simțeam că plutesc de fericire când l-am văzut că vine înspre mine. Dar când s-a apropiat, am trăit un sentiment ciudat. Bănuiam ceva ce refuzam să cred. Zain înainta cu privirea ațintită spre mine. Și dintr-o omenire

întreagă aș fi recunoscut acei ochi blânzi și umezi care acum mă priveau, dar care parcă nu mă vedeau. Când Zain a ajuns în dreptul meu, mi-a strâns mâinile și cu o voce tremurândă, mi-a spus:

– Amy, am orbit! Nu te mai pot vedea, habibi.

Când am auzit una ca asta, am simțit că mă sfârșesc. Zain s-a ghemuit apoi la pieptul meu și am început să plângem. După ce i-am șters lacrimile, l-am luat de mână și am plecat la drum. Cu grijă, îi făceam loc prin mulțime. Teama însă că cineva l-ar putea răni din greșeală, m-a făcut să-l ridic pe Zain și să-l port pe brațe ca pe un fulg. Trupul lui era atât de ușor, de parcă aș fi ridicat doar sufletul din el. Dar nu aveam idee încotro mă îndreptam, pur și simplu mă lăsam călăuzită de soare. Și nici Zain nu mă întreba, de parcă avea încredere că alesesem calea cea bună. Înainte ca visul să se sfârșească l-am privit și i-am spus:

– Zain, de acum voi fi tot timpul lângă tine!

Și aș fi fost, dacă mi-ar fi permis! Dar el n-a vrut. Și mă gândeam, după ce m-am trezit, că poate chiar așa se întâmplase. Poate că Zain nu mai avea de mult ochi pentru mine. Dar eu aveam și în continuare îl purtam pe braţe – în gândurile mele, sperând totuşi că, într-o bună zi, şi greutatea amintirilor cu el se va preface într-un fulg.

CAPITOLUL VIII

Trecuse atâta vreme peste despărțirea noastră și eu încă nu-l uitasem pe Zain. În singurătatea mea, mă gândeam doar la el. Durerea mai pălise; dorul, însă, deloc. Îmi era atât de dor de el, că vorbeam singură prin casă, imaginându-mi că într-o zi îl voi revedea. „Știi, Zain, viața mea a căpătat alt sens de când nu mai suntem împreună. M-am gândit că ar fi mai bine să mă călugăresc. Poate că asta gândesc și bărbații care îmi zâmbesc și atât. Poate că de asta nu mă abordează nici unul. Sau poate din cauză că mă consideră mioapă."

Nu pot să cred! Mă sună mama. Ridic telefonul și încep să mă plimb aiurea prin casă, întrebându-mă dacă să-i răspund. Nu știu cum reușește, însă de fiecare dată mă sună numai în astfel de momente și-mi întrerupe gândurile. Prețioasele mele gânduri! Și bine ar fi să fie numai asta. Dar mama vorbește atât de mult, că pot să uit și ce-am învățat, darămite o idee care tocmai mi-a venit în minte. Și totuși, nu pot să nu-i răspund. Poate că are vreo problemă în trafic, m-am gândit. De curând, face parte din rândul conducătorilor auto și hârbul pe care-l conduce uneori se încăpățânează să nu-i dea ascultare. Așa că i-am răspuns:

– Alo!

– Ce faci, Amy?

– Învăț, i-am spus, știind că asta funcționează de fiecare dată când vreau ca mama să-și reducă nuvela doar la ideea principală.

– Ah, păi atunci învață! Te sun mai târziu.

– Acum spune-mi, dacă tot m-ai sunat. Încă o problemă cu „junghiul", sau ce?

– Nu chiar. Dar tot despre junghi este vorba, mi-a zis și apoi s-a apucat să-mi turuie.

– Amy, știi că vreau să păstrez mașina asta până învăț să merg mai bine. Problema e că nici până acum n-am reușit să obțin ITP-ul. Toți mi-au spus că e prea bătrână și că are prea multe probleme care nu mai garantează siguranța la trafic. Unii chiar m-au sfătuit s-o dau la fiare vechi, pe motiv că nu mai merită nici cea mai mică investiție. Și până la urmă, ce crezi?

Ce puteam să mai cred? La cât de fâșneață o știam pe mama, m-am gândit că făcuse ea ceva și fie obținuse autorizația de circulație, fie găsise s-o vândă ori să facă vreun schimb mai avantajos. Dar oricum ar fi stat treaba, tot nu aveam chef să-i ascult povestea de la preambul și până la mulțumiri. Așa că, mai în glumă, mai în serios, i-am spus:

– Ai vândut hârbul fără ITP şi ţi-ai mai luat şi o grămadă de bani pe el.

– Nu, Amy, altceva am făcut. L-am sunat pe Zain.

Când am auzit asta, am simțit nevoia să mă așez. Tremuram de emoție. Oare minunea e pe cale să se întâmple? m-am întrebat. Ardeam de nerăbdare să aflu, iar mama nu se mai oprea din strănutat. Tocmai atunci o apucase.

– Noroc că l-am găsit în țară, a continuat ea. L-am întrebat dacă poate să mă ajute cu treaba asta și m-a asigurat că mă rezolvă. Dacă ai ști cât sunt de bucuroasă!

– Și eu la fel, i-am spus.

– Amy, să treci să iei mașina de la mine, fiindcă mâine dimineață va trebui să mergi tu cu Zain. Eu am programare la doctor.

„Dacă ai ști cât sunt de bucuroasă”, i-aș fi zis. Dar m-am gândit că, în loc să răspundă „și eu la fel”, mama m-ar fi întrebat de ce. Chiar dacă nu mă mai văzuse cu Zain de atâta timp, ea nu era prea sigură că ne-am despărțit. Însă ceea ce știa

sigur era că afacerea lui Zain se prăbușise și că din cauza asta a fost nevoit să plece din țară pentru o perioadă. Ultima oară când mă întrebase de el obținuse, ca de fiecare dată, același răspuns. Zain nu s-a întors încă. N-am vrut să știe că m-a părăsit definitiv pentru că nu voiam să-și dea seama cât sufăr. Dacă ar fi știut, poate că n-ar mai fi îndrăznit să ne aranjeze o întâlnire ca asta. Sau poate că da. În fond, mama îl îndrăgea pe Zain și nu mă îndoiam că sentimentul era reciproc.

– Vezi, mamă, mi-a mai zis, să dormi la noapte mai devreme, ca să reușești să te trezești. Pe la opt jumate Zain a spus că va fi la tine. Să te încadrezi în timp, ca să nu întârziați. Ai grijă, să nu uiți să-ți pui ceasul să sune! Ai auzit, Amy? Sau mai bine te sun eu? Aș vrea să fiu sigură că te trezești.

– Mă trezesc, mama, nu-ți face griji! Și dacă vrei să te asiguri, poți să mă suni și tu, i-am spus în cele din urmă.

Dimineața, într-adevăr, mă trezeam mai greu. Dar de data asta era ceva ce mama scăpase din vedere. Urma să-l întâlnesc pe cel care-mi dădea aripi mai iute decât un Red Bull. „Oh, mami, te iubesc!”, am strigat după ce-am închis telefonul. De bucurie, am început să mă învârt ca o copilă, cu brațele deschise. Aveam impresia că o să-mi iau zborul. Dar n-am zburat. Am amețit doar și m-am lovit tare cu capul de ușă. Atunci m-am dezechilibrat și am căzut în fund. În alte condiții, poate că aș fi plâns de durere. Acum însă nimeni nu putea să râdă mai mult ca mine de prostia mea. Bine că nu mi-am spart capul.

Luasem mașina de la mama și acum mă pregăteam de somn. Doar câteva ore mă mai despărțeau de ziua la care sperasem atâta vreme. Înainte să mă pun în pat, m-am așezat în genunchi și i-am mulțumit lui Dumnezeu că m-a ajutat să-mi păstrez speranța. Demult nu mai făcusem asta. Am adormit apoi fericită. Înainte de asta, am avut grijă

să-mi pun ceasul să sune. Dar dacă aș fi uitat, n-ar fi fost totuși o problemă. Emoțiile de cu seară m-au trezit, oricum, înaintea alarmei. Am avut tot timpul să mă pregătesc. Când am ieșit din casă, a început să-mi sune telefonul. Eram sigură că mama era, fiindcă rămăsese că mă sună. Dar când am scos telefonul din buzunar, am văzut numărul lui Zain. Nu-mi venea să cred. Mă gândeam că-mi uitase numărul. Imediat, m-a cuprins un val puternic de emoții. N-am putut să-i răspund. Am făcut câțiva pași înapoi, am descuiat ușa și am alergat la baie. Emoțiile se opriseră în stomac. Bine că n-am pățit asta pe drum, mi-am spus, și apoi am coborât grăbită. Zain m-a văzut când am ieșit din bloc și atunci a coborât și el din mașină. Arăta la fel cum îl știam, doar că acum purta ochelari de vedere. Dar nu-i stătea rău. Când ne-am apropiat, am zâmbit și ne-am salutat. Zain s-a întins să mă sărute pe obraz. Ne-am îmbrățișat. I-am inspirat parfumul și apoi m-am prins de gâtul lui și am început să-l sărut. Nu intenționasem să fac asta, dar nu m-am putut abține.

– Mi-a fost dor de tine, i-am spus.

În tăcere, Zain m-a strâns tare la pieptul său. Nu mai era loc de cuvinte.

– Mergem? m-a întrebat după câteva clipe.

– Hai!

Apoi am urcat în mașină. N-am mai spus niciunul nimic. L-am întrebat numai în ce direcție ne îndreptăm și m-am prefăcut că sunt atentă la drum. În realitate, îmi venea să plâng. Era tare ciudat. Îmi dorisem atât de mult să-l revăd, iar acum nu mai puteam lega nici două cuvinte. Aveam nevoie să mă descarc înainte să-i pot vorbi. Dar cum și unde, mă întrebam. Chiar dacă Zain își dădea seama ce e în sufletul meu, nu era momentul să mă jelesc în fața lui. Dacă el putea să se abțină, atunci trebuia să mă abțin și eu. Ajunsesem într-o intersecție în care trebuia să mă asigur. Prima dată m-am uitat în stânga. Era liber. Când am întors

capul în dreapta, Zain a făcut același lucru. Atunci am putut să-l privesc fără să mă vadă și ceva mi-a atras atenția. Din ochii lui scăpase o lacrimă care-i lăsase o urmă lucioasă pe obraz. Așa, va să zică, tu plângi, iar eu mă chinuiesc să fac pe deșteapta, ascunzându-mi sentimentele. Îmi maltratez sufletul ca să nu par dementă, iar tu taci și plângi de unul singur și mă crezi puternică. Ei bine, află că nu sunt așa, mi-am spus, și apoi mi-am lăsat lacrimile să curgă.

– De ce plângi? m-a întrebat.

După ce am traversat intersecția, am oprit pe dreapta și i-am răspuns uitându-mă în ochii lui:

– De bucurie, Zain. De bucurie că te-am adulmecat, că te-am mai strâns la piept o dată. Și de necaz că nu mai ești al meu... Dar tu de ce-ai plâns? l-am întrebat la rândul meu.

Drept răspuns, n-am primit decât un zâmbet.

Sinceritatea m-a eliberat. Zain m-a strâns în brațe și după aceea ne-am văzut de drum. Acum era mult mai bine, pentru că puteam să vorbesc. Lacrimile curseseră, iar cuvintele nu mai aveau în ce să se înece. Eram fericită. Au trecut câteva ore până am rezolvat problema cu mașina. Când ne-am întors, Zain a dat să plece, dar eu l-am invitat în casă. I-am spus că putem să bem un ceai împreună, dacă nu se grăbește. Nu m-a refuzat. Am intrat și am aprins becul de pe hol. Casa îmi părea acum mult mai luminată decât de obicei; de parcă se bucura și ea că-l vede pe Zain. Era minunat. Am pregătit ceaiul și am rămas în bucătărie să-l bem. Zain nu-și mai lua ochii de la mine. Și nici eu de la el. Aș fi vrut să-l întreb de ce mă părăsise, dar nu îndrăzneam. Pur și simplu, mă gândeam că nu e cazul, că Zain nu venise la mine ca să se simtă ca la interogatoriu. Venise ca un prieten, căruia mama îi ceruse ajutorul. Oricât mi-aș fi dorit, noi nu mai eram într-o relație. Trebuia să am grijă ce scot pe gură într-un moment atât de fragil, dacă voiam să-mi mai revăd vechiul prieten și cu alte ocazii. Un

sărut și câteva îmbrățișări nu-mi dădeau dreptul să spulber visul de-al mai avea vreodată în fața ochilor. Așa că am vorbit despre alte lucruri. Despre studiile mele, despre zilele frumoase petrecute împreună și despre ce s-a mai întâmplat cu viețile noastre cât timp nu ne-am mai văzut. Planuri de viitor nu-mi făcusem, dar de față cu Zain am inventat ceva cu privire la carieră, ca să nu pară că în tot acest timp n-am făcut altceva decât să mă gândesc la el. Zain era încă și mai reținut. Își repusese afacerea pe picioare și spunea că-n ultima vreme n-a făcut decât să-și împartă timpul între muncă și doctori. Diabetul îi afectase vederea. Până acum, ochii lui suferiseră destule intervenții cu laserul. Chiar și așa, Zain nu mai vedea la fel de bine ca înainte. Când am aflat asta, amintirea unei vorbe de-a mea spusă la mânie mi-a dat fiori. Aceiași fiori mă trecuseră și mai demult și îmi era puțin teamă. Dar Zain vedea totuși și încercam să nu mă mai învinuiesc. În fond, eu nu puteam fi vinovată decât pentru ceea ce mi se întâmpla mie și atât. Și eu mă pricopsisem cu astm bronșic fără să mă blesteme careva, presupun. Poate că ceea ce i se întâmpla azi, Zain își crease cu mult timp înainte să mă cunoască. Sau poate că toate problemele îi fuseseră predestinate. Poate, numai Dumnezeu știa. De minute bune de când tot vorbeam despre perioada în care nu ne mai văzusem, nu aflasem decât că Zain nu se abătuse de la rutina treburilor zilnice. În realitate, eram conștienți că ne mințim, că nu facem decât să mascăm suferința prin trecusem amândoi. Era clar că suferise și el. Mi-am dat seama din entuziasmul cu care vorbea despre trecutul nostru. Parcă în viața lui nu mai avusese altceva mai frumos în afară de aceste amintiri. Mai târziu, Zain s-a ridicat să plece. Primise niște telefoane. L-am condus la ușă și înainte de-a ieși l-am îmbrățișat. El a început atunci să mă sărute. O făcea la fel de pasional ca altă dată. Și-a lăsat telefonul pe cuier și m-a ridicat

în brațe. Știam ce va urma și totuși nu-mi venea să cred. Acum mă simțeam de parcă evadasem într-o dulce reverie.

N-am îndrăznit să-mi doresc mai mult de atât. Ziua aceea fusese perfectă. Dar Zain m-a sunat a doua zi și am continuat să ne vedem. Nu aveam idee pentru cât timp de acum înainte, dar mă străduiam să nu mă mai gândesc la asta. Putea să fie pentru o zi, putea să fie pentru o viață. Acum însă aveam nevoie să-mi trăiesc clipa de fericire, cel puțin la fel de intens cum trăisem și durerea. Dar pentru asta trebuia să iert, să uit și să nu mai am așteptări. Trebuia să nu mă mai gândesc la ce va fi mâine, dacă voiam să nu mă mai rănesc. Aveam nevoie să-mi vindec sufletul și speram să reușesc. Și mai aveam nevoie de ceva. De un răspuns la o întrebare care mă obsedase atâta amar de vreme. Și cum ne vedeam zilnic de mai bine de trei săptămâni am prins momentul și într-o zi l-am întrebat:

– Zain, de ce m-ai părăsit?

Știam de ce, dar mă gândeam că nu știu totul. În plus, mi-ar fi plăcut să aflu adevărul chiar de la el. Dar nu eram prea sigură că o să-l aflu. Faptul însă că-mi dăduse ocazia să-l întreb, mă făcea parcă să mă simt mai bine. Și totuși, după câteva clipe de stat pe gânduri, Zain mi-a răspuns:

– De prost ce-am fost! Uneori, nici eu nu reușesc să mă înțeleg, Amy. Aș vrea să fie bine pentru toată lumea, dar am momente în care nu mai știu ce vreau de la viață!

Aș fi putut să-l contrazic, dar n-am făcut-o. Zain nu era un om prost. Dar numai cine nu-i om nu s-a confruntat măcar o dată în viață cu sentimente precum teama sau confuzia. Când vorbim despre suflet, nu e unul mai deștept decât altul. Orice suflet tânjește la fericire și fiecare o caută în felul lui. Unii poate că o găsim sub forma unor împrejurări, iar alții în oameni. Puțini însă suntem cei care știm unde să căutăm fericirea și

încă și mai puțin suntem cei care reușim s-o găsim în noi înșine. Dar până la urmă suntem liberi să alegem și nu e un secret faptul că alegerile noastre nu conduc întotdeauna la cele mai fericite situații. Sau cel puțin nu atunci când vrem și când credem noi.

Începuse numărătoarea inversă când m-am apucat de proiectul de licență. Îl lăsasem de azi pe mâine și apoi am fost nevoită să-l lucrez într-o săptămână. L-am depus la secretariat în ultima zi a termenului limită. Avusesem mult de învățat pentru examen. Fusese o perioadă foarte solicitantă și atunci m-am văzut mai rar cu Zain. Dar satisfacția a fost pe măsură. Obținusem maximul de punctaj la fiecare probă. Acum eram deja masterandă și studiam publicitatea.

***

– Amy, e ora unu. Trezește-te, habibi, mi-a spus Zain în ultima zi din an. Mă duc acasă să mă schimb și apoi vin să te iau. Vom petrece revelionul la Sofia.

– Cine-i asta, soacră-ta? am glumit eu.

Zain s-a amuzat.

– Amy, mergem în Bulgaria, mi-a spus el.

Când l-am auzit, imediat am aruncat pilota de pe mine și am sărit din pat.

– A, da? Sigur că mergem! Bucuria mi se citea pe chip.

– Hai, mișcă-ți fundul, ca să nu întârziem, i-am spus în timp ce l-am grăbit cu o palmă peste fese. Zain m-a sărutat și a ieșit zâmbind.

Nu se poate, mi-am spus apoi, la așa surpriză chiar că nu mă așteptasem. Eu și Zain, de revelion, în Bulgaria. Suna interesant! Dar cu ce să mă îmbrac, oare? O rochie de seară? Ba nu! Mai bine o pereche de pantaloni și o bluză. Simplu și elegant. Nu știam la ce restaurant vom merge, dacă ne va însoți cineva sau dacă ne va aștepta careva pe acolo, dar nici nu aveam de gând să-l întreb pe Zain despre toate astea. Nu voiam să stric surpriza

pe care cine știe de când mi-o pregătea. Deocamdată, era suficient atât cât știam. M-am pregătit destul de repede, iar Zain n-a întârziat să apară. Din București am plecat doar noi doi și înainte de ora patru eram deja în vamă.

– Documentele dumneavoastră, vă rog, ne-a spus polițistul de frontieră.

Zain i-a întins pașapoartele.

– Unde mergeți? ne-a întrebat în timp ce le verifica.

Zain și cu mine am răspuns în același timp. Eu am spus Bulgaria și el Grecia. Ne-am uitat apoi unul la celălalt și am zâmbit. Polițistul ne privea nedumerit. După o clipă am vorbit din nou în cor. De data asta însă eu am spus Grecia și Zain, Bulgaria. Polițistul zâmbea și el, dar în realitate cred că-i venea să râdă de-a binelea. Apoi ne-a înmânat actele.

– Poate vă hotărâți pe drum, ne-a zis. Oricum, drum bun, oriunde v-ați duce. Și un an nou fericit!

– Mulțumim. Un an nou fericit și dumneavoastră, i-a spus Zain.

Am ridicat geamul și imediat după ce-am pornit l-am întrebat:

– Zain, de ce i-ai spus că mergem în Grecia?

– Ca să-mi dau importanță, mi-a spus surâzând. Apoi a continuat: nu știu, habibi, așa mi-a venit. Dar tu de ce ai repetat după mine?

– Păi, am crezut că am descoperit adevărul. Dar m-am înșelat. Sau nu?

– Amy, acum mergem la Sofia, așa că urmărește indicatoarele, ca să nu ne rătăcim!

– Da' urmărește-le tu, că eu conduc și nu pot face atâtea lucruri deodată. Zain a râs.

– Ce-i așa amuzant?

– Amy, tu ai auzit de GPS?

Ne-am îndreptat privirea către acesta și am început să chicotim.

– Nu crezi că ar fi mai bine să-l folosim?

– Și Columb... ședea în dreapta! Zain, tu chiar meriți un premiu, i-am spus în cele din urmă.

Mergeam deja de aproape trei ore prin Bulgaria și cerul se întunecase. Zain adormise pe bancheta din dreapta. Mă plictisisem, pentru că nu mai aveam cu cine să vorbesc și mă simțeam și puțin cam obosită. Am dat mai tare volumul la muzică, dar Zain tot nu s-a trezit. Atunci am început să-mi omor timpul jucându-mă cu proteza mea dentară. O împingeam cu limba înainte și înapoi. De vreo două luni, în urma unei chistectomii, îmi pierdusem un dinte, iar acum, până ce implantul avea să fie pregătit pentru susținerea lucrării, purtam o simpatică proteză. Pentru câteva clipe, am continuat s-o zgândăresc. Apoi am frânat brusc și Zain s-a trezit speriat.

– Amy, s-a întâmplat ceva?

– Daaa, am strigat disperată, nu pot să-mi petrec revelionul fără dinte. Aș arăta groaznic, Zain!

– Ce?!

Zain mă privea de parcă vorbisem mandarina.

– Ce-ai auzit. Dintele! L-am pierdut pe undeva prin mașină. Caută-l Zain, i-am strigat în timp ce cotrobăiam pe sub banchetă.

El știa că eram nedespărțită de dintele fals și acum era cam nedumerit.

– Cum adică l-ai pierdut?

– Pur și simplu. Mi-a țâșnit din gură ca un glonț când l-am zgândărit cu limba. Mă jucam cu el, Zain, ca să nu mor de plictiseală.

Zain a râs. Mie însă îmi venea să plâng. Îmi era teamă că n-am să-mi mai găsesc dintele. Cu o lună în urmă mai pierdusem o proteză. Eram acasă cu prietenele mele și după ce băusem vreo două pahare de whiskey, a căzut în toaletă când am vomitat.

– Haide Amy, chiar nu ți-ai găsit și tu altceva cu care să te joci?

– Ce voiai, Zain, să mă scobesc în nas? Nu puteam, că aveam mâinile ocupate. Acum taci și caută sau nu vom mai ajunge niciodată la Sofia!

– Ușurel, habibi, o să-l găsim dacă n-ai avut geamul deschis, mi-a spus de îndată ce s-a ghemuit și a început să caute alături de mine.

– Gata, am strigat fericită după câteva clipe de scormoneală. L-am găsit!

– Ridică-te, Zain și dă-mi, te rog, geanta de pe bancheta din spate.

– Vrei să-l pui în geantă, să-l păstrezi până la anu'? a glumit el.

– Nu mai râde! Scoate de acolo apa de gură, că vreau să-l spăl și să-l pun repede unde-i este locul.

Am încercat să-mi dezinfectez cât mai bine proteza, iar Zain s-a amuzat. Nu l-am băgat în seamă. Eram fericită că acum aveam iarăși dinte. Nu după mult timp, am ajuns la Sofia. Era aproape ora nouă și centrul orașului era pustiu. Nu aveai ce să vezi pe acolo în afară de câțiva trecători rătăciți. La un moment dat, Zain mi-a spus să opresc. A coborât din mașină și s-a îndreptat către un grup de tineri, cu care a vorbit ceva.

– Ai aflat unde e restaurantul? l-am întrebat când s-a întors.

Zain a zâmbit.

– Ce restaurant?

– Hai, Zain, termină cu glumele! Unde petrecem revelionul?

– Aaa! Pe drum, mi-a spus râzând.

– Cum adică pe drum?

– Așa cum ai auzit. Plecăm în Grecia, Amy! Se pare că bulgarii nu sărbătoresc revelionul.

– Tu vorbești serios?!

– Da! De ce?

– M-am gândit că ai pregătit totul dinainte și că mergem undeva la sigur. Bietele mele gânduri... au fost trase pe sfoară. Zain, măcar de data asta puteai să te lipsești de draga ta imprevizibilitate și

să-mi fi spus și mie că mergem în expediție, i-am zis în timp ce mă descălțam.

Apoi am început să-mi masez tălpile, reproșându-i că datorită lui m-am cocoțat pe tocuri și că eram gata să mă îmbrac în cea mai elegantă rochie. Zain s-a amuzat și după câteva clipe mi-a spus:

– Să mergem, Amy! Poate în Grecia avem mai mult noroc.

Și am pornit. Până la Salonic, unde voiam să ajungem, aveam de parcurs mai bine de trei sute de kilometri. Conduceam cu muzica tare și cântam cât mă țineau plămânii. „Cântam" e un fel de-a spune. Unii ar fi fost de părere că răgeam ca o vacă. Dar Zain mă suporta, pentru că mă găsea amuzantă. Miezul nopții ne-a prins pe drum. Când primele focuri de artificii s-au arătat în zare, am frânat. Poate mai brusc decât prima oară.

– Dintele? a întrebat Zain.

M-a bufnit râsul:

– Nu, iubire. La mulți ani!

Mi-am desfăcut centura și am sărit în dreapta, pentru că nu voiam să ratez îmbrățișarea de trecere în noul an. Ne-am sărutat, ne-am făcut urări și ne-am pus dorințe. Era un revelion special. Pentru câteva clipe, doar ne-am privit. Ochii lui Zain oglindeau dragoste curată.

– Zain, n-am cuvinte să-ți spun tot ce însemni pentru mine.

M-a sărutat pe frunte și m-a strâns la pieptul său.

– Dar dacă m-aș îmbăta, poate că aș face rost de câteva, am continuat eu.

– Cum a făcut bețivul din tramvai? m-a întrebat zâmbind.

– Ce vrei să spui, Zain, un banc sau o realitate?

– Un banc inspirat din realitate, mi-a zis și apoi a început să-mi povestească.

„Un beţiv urcă în tramvai şi dintr-o dată se trezește vorbind: toate femeile din partea stângă sunt curve și toate femeile din partea dreaptă sunt proaste! La auzul acestor vorbe calomnioase, o doamnă care se afla pe partea stângă a simțit nevoia să-l înfrunte. Cum îţi permiţi să mă faci pe mine curvă, mă, beţivule? Eu, care în treizeci de ani de căsnicie, nu mi-am înşelat bărbatul nici măcar o dată! Atunci scuză-mă doamnă, a zis beţivul, vezi că în partea dreaptă mai e un loc şi pentru tine!”

O oră mai târziu, am ajuns să facem cunoștință cu drumurile încinse de circulație ale Salonicului. Oameni laolaltă puteau fi zăriți pe la fiecare colț de stradă, iar muzica și chiotele de bucurie răsunau de oriunde. Spre deosebire de capitala Bulgariei, aici era mare sărbătoare. De data asta nimerisem în lumea noastră. O lume aglomerată și petrecăreață. De ceva vreme foamea ne dădea târcoale, așa că ne-am oprit la primul restaurant care ne-a ieșit în cale. Era un loc cu mâncare bună și cu muzică grecească frumoasă. Nu înțelegeam nici un cuvânt din limba lor, dar îmi plăcea cum sună. Ritmul era viu și în ciuda oboselii reușea să te țină treaz. După ce-am mâncat, am pornit în căutarea unui loc în care să ne odihnim. După mai multe încercări, abia am găsit o cameră la un hotel modest, în care nu era decât un pat și un șifonier. Pentru noi însă era suficient. Când am intrat, mi s-a părut la fel de rece ca afară. Nu exista încălzire. Baia era foarte mică, dar cel puțin aveam apă caldă. Într-un alt loc fusesem înștiințați că hotelul nu dispune decât de apă rece. Mi-ar fi plăcut să petrecem până dimineață, dar eram prea obosiți. Din cameră însă aveam vedere la bulevard și, fie că voiam sau nu, ne delectam auzul cu forfota de afară. Totuși, în zgomotul acela pe care l-am auzit ca prin vis cât timp am dormit, reușisem să mă odihnesc. După câteva ore de somn, ne-am trezit și am plecat la

plimbare. În ciuda gerului, soarele strălucea cu putere. La prima oră, cafenelele erau pline deja. Străzile erau intens circulate iar faleza era împânzită de oameni. Țara asta mi se părea minunată. Era un tărâm cu voie bună, soare și vitalitate. Mă uimea faptul că oamenii de aici continuau să fie matinali, chiar și după o noapte pierdută în agitația unei sărbători. Pentru români o noapte petrecută în felul lor implică, de obicei, câteva zile de refacere. Pe scurt, românul zace. Și la fel aș fi făcut și eu, dacă n-ar fi trebuit să revenim acasă după numai trei zile.

Trecură sărbătorile de iarnă și trecu și vara. Trecuse o vreme de când Zain îmi înapoiase zâmbetul, de când bucuria îmi alungase tristețea. Totuși, parcă nu trecuse decât o clipă. Pe de o parte însă era adevărat. Până la urmă, oricât ar dura – pentru cel ce trăiește ca un muritor, fericirea tot o clipă este.

CAPITOLUL IX

În următorul an, Zain a plecat în Irak pentru o lună și a întârziat vreo patru. În tot acest timp, nu m-a sunat decât o singură dată, când a ajuns acolo. Îmi pierdusem speranța că se va mai întoarce la mine, dar am refuzat să mă mai las copleșită de tristețe. Am ieșit din casă, am luat contact cu oamenii și am încercat să urmez cursul firesc al vieții. Când s-a întors, Zain m-a căutat. Dar și asta era firesc, pentru că teoretic nu ne despărțisem.

– Zain, mă voi căsători, i-am spus într-o zi, cu glasul gâtuit de emoţie. Ca și când se prinse de poantă, mi-a zâmbit și m-a felicitat.

– Vorbesc serios, Zain! Peste două săptămâni mă voi căsători civil în România, iar nunta va avea loc la Bagdad.

Zain mă privea de parcă se întreba din ce film m-am inspirat. În fond, era sigur că-l iubesc și cred că-și imagina că nu-mi doresc decât să-l tachinez.

– Habibi, da' nu puteai să alegi și tu un loc mai romantic? Ce-ţi veni să faci nunta în Irak, nu ţi-e teamă că vei avea parte de mai multă acţiune decât îţi doreşti? m-a întrebat el surâzând.

– Poate, dar cu timpul am învăţat că trebuie să-mi înfrâng temerile, i-am zis privindu-l atent în ochi.

Am văzut că Zain nu mă credea. Se abținea să nu râdă ca după o glumă bună și m-a felicitat. După aceea m-a întrebat:

– Și cu cine te căsătorești?

– Ce mai contează, oricum nu mă crezi. Dar să știi că mi-aş fi dorit s-o fi făcut cu tine, i-am zis.

Apoi i-a sunat telefonul. Zain s-a ridicat de pe canapea și s-a retras pe balcon să vorbească. La

scurt timp, a revenit în cameră, m-a luat în brațe și m-a sărutat pe frunte.

– Scuză-mă, habibi, despre ce vorbeam?

– Era soţia? l-am întrebat. A încuviințat din cap cu un gest scurt.

– Ce voia?

– Să o duc la părinţii ei.

– Atunci du-te şi du-o, i-am spus în timp ce m-am ridicat de lângă el. Imediat, Zain a fost şi el în picioare și m-a întrebat:

– Mi se pare numai sau chiar vrei să scapi de mine, Amy?

– Sigur că nu, Zain, dar vreau să nu fii grăbit în clipa în care vom relua discuţia. Vorbim... Sună-mă când te întorci!

Zain m-a îmbrăţişat. Chipul lui însă trăda acum un zbucium interior. Pe măsuţa din faţa noastră, telefonul meu tocmai se aprinsese şi un număr fără nume s-a arătat pe ecran.

– Te apelează cineva, s-a grăbit el să mă atenționeze.

– Voi suna imediat înapoi. Te conduc, Zain!

Ne-am sărutat de rămas bun şi după ce-am închis uşa, pierdută în gânduri, m-am întors în camera de zi și m-am aruncat pe canapea. Mi-am amintit că-mi sunase telefonul. Bănuiam cine mă căutase. Când m-am uitat, într-adevăr, apelul era de la Munir. Viitorul meu soţ, mi-am spus în gând, încercând acum să mă conving pe mine însămi. Era absurd, căci pe Munir îl cunoscusem cu numai cinci luni în urmă, pe când Zain se afla în Irak. După numai trei luni de relație, acesta mă ceruse în căsătorie, iar eu acceptasem. Eram dezamăgită de faptul că Zain nu mă mai căutase și m-am gândit că e momentul să-mi schimb viața, să trăiesc liniștită alături de un om care dorește să-mi ofere stabilitate. Pe Munir nu-l iubeam, dar nu asta mă îngrijora. Mă gândeam că am tot timpul să mă îndrăgostesc. Problema era alta. Luasem o decizie într-un moment vulnerabil și ideea întemeierii unei

familii începea să mă sperie, cu atât mai mult cu cât clipa se apropia. Dar nu puteam spune același lucru și despre Munir. Părea foarte sigur pe el și-mi lăsase impresia că știe ce-și dorește de la viață încă de când l-am cunoscut.

Pe Munir îl cunoscusem cu vreo două săptămâni înainte de a-l cunoaşte efectiv. Prima dată mă abordase într-o cafenea, unde eram cu Nadia. Voia să ne cunoaștem mai bine, dar l-am refuzat. Două săptămâni mai târziu, ne-am revăzut într-un club. Era o noapte geroasă de iarnă și bătea un vânt de te lua pe sus. Cu toate astea, n-aveam chef să stau în casă. Mă simțeam prea singură. Așa că am pus mâna pe telefon și mi-am convins prietenele să ieșim. L-am sunat și pe prietenul turc și a venit și el. Nu prea era în apele lui. Stătea la masă și bea, iar din când în când Pamela îi ținea companie. Eu eram ocupată cu dansul. În clipele acelea, nu voiam să aud altceva în afară de muzică. Dansul mă relaxa și nu mă opream decât pentru a mă răcori cu câte o bere. La un moment dat, mai spre dimineață, Munir a venit la mine. Mi se părea că-l știu de undeva, dar în clipa aceea nu reușeam să-mi amintesc de unde. Am făcut cunoștință și m-a întrebat ce vreau să beau. Nu mai voiam nimic. După câteva beri, eram deja amețită. Am dansat puțin împreună și apoi i-am spus că trebuie să plec. Mi-a cerut numărul de telefon și de data asta i l-am dat. A doua zi m-a sunat și a vrut să ne întâlnim. Nu aveam nici un motiv să-l refuz. Practic, acum eram singură. De câteva săptămâni nu mai știam nimic de Zain. Și totuși i-am spus să-mi șteargă numărul. Dar n-a făcut-o. Munir a continuat să mă sune în fiecare zi, până când, după vreo săptămână, am cedat și m-am dus să mă întâlnesc cu el.

Munir era un tânăr drăguț, cu doar trei ani mai mare decât mine. Avea părul negru, ușor ondulat și ochii căprui-verzui, pe lângă colțurile cărora se formau cute mici ori de câte ori zâmbea.

Avea o statură peste medie și un corp subțire, frumos conturat. Era un băiat atrăgător. Ca într-un joc al destinului, și de data asta întâlnisem tot un irakian din Bagdad. În urmă cu câțiva ani, Munir venise în România să studieze medicina, iar acum era medic rezident. N-am avut timp să-mi dau seama când și de ce intrasem în această relație și deja mă aflam în pragul căsătoriei. Totul s-a petrecut foarte repede. Munir se îndrăgostise la prima vedere și era hotărât să-mi fie alături pentru tot restul vieții. Eu însă nu prea știam de capul meu. Sărisem în brațele lui ca într-o barcă de salvare, sperând că într-o zi mă va face să uit de Zain, la fel cum părea că uitase și el de mine. În cele cinci luni de când ne cunoscusem, Munir nu reușise să mi-l alunge pe Zain din minte. Dar de vină pentru asta era Zain, care m-a căutat după ce s-a întors, și eu, pentru că am continuat să mă văd cu el.

Mi-a trebuit ceva timp până să-mi fac curaj și să-i spun că mă voi căsători. Mă gândeam că vestea asta îl va da gata pe Zain. Că va leșina în brațele mele, că va începe să plângă, să strige și să mă implore să nu mă căsătoresc. Că-mi va jura că renunță la căsnicia lui doar pentru a fi cu mine și că va încerca să mă convingă să fugim în lume, cu tot cu visurile noastre. Sigur că mă gândeam că pot să-mi iau și țeapă, ceea ce s-a și întâmplat câteva zile mai târziu, când am reluat discuția. Zain mi-a spus că-mi respectă decizia și apoi a dispărut. M-am simțit ca o fraieră.

Mama aflase că m-am despărțit de Zain, dar nu știa care era adevăratul motiv. Poate că bănuia. Eu însă niciodată nu-i spusesem că este căsătorit. Între timp, îl cunoscuse pe Munir și își făcuse o impresie bună despre el. Din punctul ei de vedere, Munir era un băiat sincer, determinat și cu foarte mult bun simț. Era fericită văzând cât de bine ne înțelegem. Nimeni nu s-ar fi gândit că încă îl mai iubeam pe Zain. Mama a fost surprinsă să afle că

ne vom căsători atât de repede, dar n-a fost împotrivă. Văzuse și ea cât de mult mă iubește Munir și părea bucuroasă că va avea un medic în familie. Ceea ce o îngrijora însă era plecarea noastră în Irak. Știa că Munir își dorește să ne stabilim acolo și asta o neliniștea și mai mult. Se temea că în țara lui nu vom putea trăi în siguranță.

Ziua cea mare sosise. Cu sufletul fremătând de emoții, am intrat în curtea instituției unde Munir și cu mine urma să ne oficializăm relația. Alături de noi erau câțiva prieteni de-ai lui Munir, mama și niște rude, sora mea – care venise din Londra special pentru cununia noastră și prietenele mele. Yakub venise și el să ia parte la eveniment, dar n-a putut să rămână. A lăsat-o pe Nadia, ne-a felicitat și a plecat imediat. Un angajat de-al său tocmai fusese implicat într-un accident rutier. Înaintea noastră mai aveau loc vreo trei căsătorii. Profitând de razele blânde ale soarelui de mai, am așteptat afară. Eu și Nadia stăteam mai deoparte, aproape de gardul mic ce delimita primăria de stradă și vorbeam în taină despre Zain. Doar ea știa ce era în inima mea. Chiar și acum îmi venea să plâng amintindu-mi cu câtă ușurință îmi spusese Zain că-mi respectă decizia. Nadia însă mă încuraja să uit de el și să privesc cu încredere spre viitor. Era de părere că Zain nu m-a meritat și că Munir va reuși într-o zi să-mi câștige dragostea. Din punctul ei de vedere, era doar o chestiune de timp. Poate că avea dreptate. Până la urmă, timpul aduce cu sine doar ceea ce ne dorim cu adevărat. Să strănut însă era ultimul lucru pe care mi-l doream acum, când eram machiată. Dar de când mă trezisem, numai asta făceam. Ceva îmi provoca alergie. Gândul că mă căsătoresc, glumea Nadia. La un moment dat, mi-am împreunat palmele ca să-mi acopăr gura, m-am întors cu spatele și am strănutat. Noroc, mi-a spus ea. Dar n-am apucat să-i mulțumesc. Am rămas fără cuvinte când mi-am ridicat privirea din palme. Nadia văzuse că

peste drum era parcată mașina lui Zain, dar nu-mi spusese. Spera că nu-l voi vedea. Înainte însă ca circulația să se întețească l-am putut zări la volan, dincolo de geamul deschis, privindu-mă. Părea trist. Deși nu știu dacă mai trist decât mine. Acum, când îl văzusem, mă simțeam de parcă mi se răsucise cuțitul în rană. Îl iubeam pe Zain și numai Dumnezeu știa pentru cât timp de acum înainte aveam să-l port în suflet pretutindeni.

Munir mi-a făcut semn că trebuie să intrăm, iar eu l-am urmat. Înainte de asta însă m-am prefăcut că-mi aranjez rochia la spate și mi-am mai aruncat o dată privirea la Zain. Rămăsese țintuit de gânduri în mașină. Acum, chiar și eu mă simțeam prizoniera gândurilor lui. În fața ofițerului stării civile, toată lumea a pășit încrezătoare, mai puțin eu. Aveam un sentiment ciudat, de parcă inima ar fi vrut să-mi iasă din piept și să se furișeze în brațele lui Zain. Așezați ca pentru începerea ceremoniei, Munir și-a petrecut o mână peste talia mea și m-a mângâiat ușor. Inima a început să-mi bată cu și mai multă înverșunare, căci mâna lui nu ajungea s-o atingă și pe ea. Dar, oricum, n-ar mai fi fost vreme de mângâieri. Ofițerul s-a grăbit să înceapă ceremonia.

– Cetăţene Munir El-Adami, o iei în căsătorie pe cetăţeana Amalia Fodor?

– Da, se auzi răspunsul ferm a lui Munir.

– Cetăţeană Amalia Fodor, îl iei în căsătorie pe cetăţeanul Munir El-Adami?

În loc să răspund, am strănutat de câteva ori la rând.

– Vă rog să mă scuzați o clipă, am spus apoi.

Și imediat am țâșnit pe ușă afară, aruncându-mi privirea direct dincolo de drum. Oh, Doamne, cum am putut să-mi imaginez că Zain mă va aștepta?! El nu e ca mine. El n-ar fi în stare să lase totul baltă și să alerge spre visul lui. Sau poate că nu e în stare nici măcar să viseze, mi-am spus în gând. Apoi am fugit înăuntru și printr-un zâmbet

am încercat să-mi maschez dezamăgirea. M-am scuzat în fața tuturor și l-am rugat pe ofițer să reia ceremonia, dacă se poate. Făcând o excepție, acesta ne-a întrebat din nou.

– Cetăţene Munir El-Adami, o iei în căsătorie pe cetăţeana Amalia Fodor?

– Da!

– Cetăţeană Amalia Fodor, îl iei în căsătorie pe cetăţeanul Munir El-Adami?

– Da, am răspuns și eu.

Ziua căsătoriei noastre s-a terminat cu o mică petrecere. Înainte de asta am fost la moschee, unde ne-am căsătorit și religios. Era pentru prima dată când intram într-un astfel de lăcaș. După ce Munir m-a învățat că trebuie să mă descalț la intrare, am urcat scările unei vile. Am traversat sala de rugăciune, o cameră spațioasă amenajată cu mochetă, în care se aflau numai o bibliotecă și un pupitru, și am intrat în biroul imamului. Am fost invitați să ne așezăm pe niște fotolii. Imamul m-a salutat și mi-a explicat în ce constă căsătoria religioasă. Nu era un ditamai ritualul ca la creștinii ortodocși. Aici nu aveam nevoie de părinți spirituali sau de lumânări imense împodobite cu flori, și pentru că eram majori, nici măcar de martori. Pentru a ne uni destinele în fața lui Allah nu era nevoie decât de acordurile noastre. Imamul știa de la Munir că nu-mi doresc să mă convertesc la islam, așa că totul s-a terminat în numai câteva minute. Întâi, am avut parte de un fel de slujbă foarte scurtă, în limba arabă, iar apoi au urmat jurămintele, care s-au ținut în română. Imamul ne-a îndemnat să ne jurăm dragoste și credință până la sfârșitul vieții. Am făcut-o și pe asta. Chiar dacă încă nu ajunsesem să-l iubesc pe Munir, m-am gândit că, până la sfârșitul vieții, am tot timpul să mă îndrăgostesc. În cele din urmă, am semnat un contract de căsătorie religioasă. În acesta era stipulată o sumă de bani pe care Munir avea să mi-o plătească în caz că într-o zi ar fi ales să mă

repudieze. Practic, o garanție care mi-ar fi asigurat existența pentru o perioadă. Înainte de a ieși din birou, imamul mi-a zis să am grijă de contract, pentru că în islam acesta este mai important decât cel conceput conform prevederilor legale. O fi, mi-am spus în sinea-mi, dar pentru mine nu-i decât o diplomă în plus care-mi conferă acum titlul de doamnă.

Fusese o zi lungă, plină de emoții. Eu și soțul meu – idee cu care nu reușisem încă să mă obișnuiesc, am ajuns acasă după miezul nopții. După ce mi-am făcut baie, m-am pus în pat lângă Munir. Înainte să-mi ureze noapte bună, m-a luat la pieptul său și m-a sărutat. Rămăsesem cu capul pe mâna lui, încercând să adorm. Ca să scap de toate imaginile de peste zi ce-mi treceau prin minte, am încercat să-mi controlez respirația cu ajutorul numărătorii în gând. Unu, doi, trei, patru – inspir, unu, doi – mă abțin, unu doi, trei, patru – expir. Practic, era o formă de meditație, dar citisem undeva că funcționează și atunci când vrei să te ia somnul. Apucasem să fac de câteva ori exercițiul ăsta, când am fost întreruptă de Munir.

– Amy, ce s-a întâmplat cu tine la starea civilă?

– Poftim?!

– De ce-ai ieșit pe ușă în toiul ceremoniei?

Credeam că Munir era atât de obosit, că nici nu-și mai amintește. Se părea însă că evenimentele de peste zi nici pe el nu-l lăsau să doarmă.

– Nu s-a întâmplat nimic. Doar că trebuia să-mi suflu nasul şi-mi era ruşine să fac asta în faţa tuturor.

– Eşti sigură? În glasul lui am simțit atunci o urmă de scepticism.

– Foarte sigură!

– Mie mi s-a părut că ai avut un moment de ezitare, mi-a zis apoi.

Avea dreptate, dar nu puteam să-i recunosc. Noroc că strănutasem. Așa am găsit repede ce să-i

motivez.

– Sigur că nu Munir, dar ai văzut și tu de câte ori am strănutat. Să știi că n-aș fi ieșit dacă nu simțeam că au început să mi se prelingă mucii.

Munir a râs. Asta demonstra că mă crezuse.

A doua zi de dimineață, Munir a plecat la ambasadă ca să depună o copie după certificatul de căsătorie. Fără acest act, n-aș fi obținut viza atâta timp cât Irakul se afla în stare de conflict. În urma lui, rămăsesem cu Zain în minte. De când apăruse la cununie, sufletul meu era mai răvășit ca niciodată. Aveam sentimentul că începusem un alt capitol de viață fără să-l fi încheiat pe primul, iar asta nu-mi dădea pace. Voiam să aflu care era motivul pentru care Zain venise acolo și nu aveam decât să-l sun. Așadar, cu mâinile tremurânde de emoții, am luat telefonul și l-am apelat.

– Bună, habibi!

– Bună, Zain! Ești drăguț să-mi spui și mie de ce-ai venit ieri? l-am întrebat de cum mi-a răspuns.

– Îmi pare rău, Amy, n-aș fi vrut să dai cu ochii de mine! Dar îmi era dor să te mai văd o dată.

– Și acum nu-ți mai este?

– Întotdeauna o să-mi fie, Amy. Să nu uiți că ai fost cea mai frumoasă parte din viața mea.

– Da. Păcat că nu mi s-a permis să fiu decât o parte!

– Habibi, mi-a spus în timp ce un oftat lung l-a întrerupt, iartă-mă pentru tot ce ți-am greșit vreodată!

– Te-am iertat de atâtea ori, Zain. Sper să te pot ierta și de data asta.

– Îți mulțumesc, Amy!

– Nu trebuie.

– Te iubesc! mi-a spus apoi.

– Dar nu într-atât încât să-ți permiți o viață alături de mine, Zain.

– N-aveai de unde să știi, habibi. Dar îți respect alegerea și-ți doresc din suflet să fii

fericită!

– Greșești. Soția ta a fost o alegere! Soțul meu a fost singura variantă. Rămâi cu bine, Zain Alwaheed! i-am spus înainte să închid.

Apoi m-a bufnit plânsul. Mă durea prea tare că Zain nu îndrăznise niciodată să lupte pentru dragostea noastră. După ce mi-am șters lacrimile, mi-am jurat că n-am să-l mai sun nici dacă ar fi să mor. Aș fi făcut-o oricum degeaba. Între mine și Zain nu părea să mai fie cale de întoarcere.

După toate astea, eu și Munir am avut parte de o perioadă solicitantă. Ziua mergeam la cursuri și seara munceam pentru lucrarea de disertație. Munir, pe lângă cursuri, mai mergea și la practică prin spitale, iar noaptea învăța. Nu realizam când trece timpul. Mi-am dat seama că trecuse o lună de la căsătorie abia după ce promovasem masteratul și Munir își încheiase anul de stagiatură.

Cam două săptămâni mai târziu, Munir și cu mine am ieșit din casă cu mâinile prinse în bagajele noastre voluminoase. Plecam în Irak. L-am lăsat pe el să le facă loc în mașina mamei și m-am dus la magazinul de peste drum să-mi cumpăr o apă. Atât voiam. Când am traversat însă, ochii mei tulburi de după o noapte nedormită se prefăcură în izvor. Îmi era greu să las în urmă țara, casa, familia, prietenii și toate amintirile frumoase și să plec definitiv într-un loc în care nu mai fusesem până atunci decât cu gândul. Dar acum, cel mai greu îmi era să-l las pe Zain aici – în mașina lui, vizavi de casa mea, și să plec în gând, cu ochii săi înlăcrimați, cu care reușise să-mi sfâșie sufletul când mă privise. Cu toate că mama îmi spusese că în urmă cu câteva zile Zain o sunase ca să afle de fapt când voi pleca, nu mă așteptam să-l văd din nou. Acum eram atât de aproape de el, că îmi venea să deschid portiera și să-i sar în brațe. Dar n-am făcut decât să-l privesc și în treacăt ne-am mimat câte un sărut. Mi-am șters apoi lacrimile de pe obraji cu dosul palmei și

cu pași mărunți am înaintat spre magazin. De acolo, în loc de apă, mi-am cumpărat un pachet de șervețele. Am scos unul cu care mi-am șters mai bine ochii și încă unul pe care l-am sărutat lăsând pe el o urmă de ruj. Când am ieșit, mi-am pus ochelarii de soare și am trecut din nou pe lângă Zain. Prin geamul deschis am lăsat, discret, să-i cadă în brațe șervețelul pe care-l sărutasem. Era un sărut de un trist adio. În clipa în care șervețelul mi-a alunecat printre degete, am simțit atingerea lui Zain pe mână. Fiorii mi-au cuprins tot corpul. Fusese o atingere pe care nu aveam s-o uit prea curând.

Când am ajuns în fața lui, Munir m-a privit cam mirat. Teoretic nu ar fi avut de ce, căci ochelarii negri pe care-i purtam nu lăsau să se vadă că am plâns. Mi-am dat seama abia după ce m-a întrebat dacă mi-am cumpărat apă. Ca s-o dreg, i-am spus că-mi voi lua din altă parte pentru că aici se stricase frigiderul și nu am găsit apă decât la temperatura camerei. Adevărul însă era că uitasem de apă, iar acum că-l văzusem pe Zain, nici sete nu mai îmi era. Nu mai aveam în minte decât acea atingere. Până atunci, Zain irosise zile în șir, iar în cele din urmă ajunsese să răpească o clipă de mângâiere. Mi-am dat seama că regretă, dar era în zadar. Timpul nu-i ca omul. Timpul nu suferă după nimeni, ca să ierte și să se întoarcă.

Am urcat în maşină și am pornit spre aeroport. Stăteam tăcută pe scaunul din față și părea că sunt atentă la ce se discută. Munir încă mai încerca să risipească emoțiile mamei. Căuta s-o asigure că situația conflictuală din Irak nu ne va afecta, spunându-i că acum totul se petrece departe de zonele locuite. Auzeam discuția lor, dar ca din fundal. Gândul meu nu mergea cu ei. Zain era atât de aproape de mașina mamei, că nu puteam să-mi iau privirea din oglinda retrovizoare. „De ce ești, Zain, în urma mea, când ar fi trebuit să-mi fii alături?”, am întrebat în gând. Dar nici un răspuns

care să mă aline nu-mi trecea prin minte. La un moment dat, am auzit semnalizatorul mașinii care începuse să ticăie precum numărătoarea inversă. Zain a accelerat atunci și a ținut drumul înainte. L-am urmărit cu privirea, până când tot ce-am mai putut zări a fost un scurt semnal de avarii. În cele din urmă, mama a virat la dreapta, intrând pe drumul care ducea în parcarea aeroportului. După ce ne-am îmbrățișat, eu și mama ne-am despărțit cu zâmbetul pe buze. Ea era o fire optimistă și chiar dacă uneori îi venea să plângă, n-o făcea. Cel puțin nu în fața mea și a surorii mele. Ne-a urat apoi drum bun și a rămas în aeroport până când am sunat-o și i-am spus că suntem gata de decolare. Munir parcă intuia că nu eram în apele mele și mă tot întreba cum mă simt. I-am zis că am emoții și zâmbind încercam să-l asigur că sunt pozitive. Zâmbetul meu însă era cam palid și nici cuvintele nu păreau a fi prea convingătoare. În cele din urmă, m-a lăsat să-mi închipui că mă crezuse. Când am început să ne înălțăm, am întors capul și am privit pe geam. Cu cât zbura mai departe, avionul lăsa în urma lui un oraș tot mai pustiu. Clădirile dispăreau de parcă le înghițea pământul. Acum nu se mai vedea înapoi decât un gol și era la fel de mare ca cel pe care îl simțeam și eu în suflet de când Zain se depărtase.

După un tranzit de câteva ore în Turcia, în cele din urmă am aterizat pe aeroportul Bagdad – cunoscut inițial drept Aeroportul Internațional Saddam. Era foarte mare iar Munir îmi povestea acum că, în vremurile de dinaintea războiului, acesta arăta de-a dreptul spectaculos. Eram convinsă de asta căci, asemeni sufletului meu, înainte de a fi distrus, orice lucru are în el ceva spectaculos. Când am ieșit din aeroport, ardea soarele de ne toropea. Nu se simțea nici o adiere, așa că am început să-mi fac vânt cu pașaportul. Nici un membru al familiei nu ne aștepta, fiindcă Munir nu spusese nimănui când vom veni. Voia să

fie o surpriză. Așa că ne-am aruncat bagajele într-un taxi şi am pornit spre casă. După ce-am înaintat vreo câteva sute de metri, la primul punct de control am fost opriţi. Un bărbat înarmat până în dinţi a întins detectorul gazelor de luptă de jur împrejurul maşinii. Când a constatat că suntem curaţi și că nu există niciun risc să explodăm în trafic, ne-a dat undă verde. Datorită punctelor de control și a circulației restricționate pe o singură bandă, traficul era infernal până la ieşirea din aeroport. Cam la fel ca traficul din centrul Bucureștiului la o oră de vârf. Apoi s-a mai degajat. Dar când am ajuns în mijlocul orașului, ne-am împotmolit iarăși în aglomerație.

Aproape că nu-mi venea să cred. Ajunsesem în Bagdad, simbolul epocii de aur şi a civilizaţiei islamice, şi cât vedeam cu ochii, acum, datorită războiului, era numai haos. Munir, care venise în România cu puțin timp înainte de invazia Irakului din 2003, era și el șocat de paragina în care se afla astăzi țara sa natală. Afară erau cu mult peste patruzeci de grade, iar eu nu înțelegeam cum reușeau militarii aceia înfofoliți în uniforme să stea cât e ziua de lungă la punctele de control. Trecând pe lângă niște blindate, mi-am amintit iarăși de Zain.

– Să vizitez Bagdadul a fost doar un vis cândva, i-am spus atunci lui Munir.

– Amy, să știi că visele se împlinesc.

– Dar nu toate și nu la toată lumea, Munir. De ce oare?

– Cel ce nu și-a împlinit niciun vis înseamnă că nu a visat îndeajuns. E simplu, mi-a spus surâzând după ce m-a sărutat pe obraz.

„Aiurea, Munir!”, am zis în sinea mea, numai Dumnezeu știe cât am visat să fi fost acum, alături de mine, Zain în locul tău. Și apoi m-am întors la gândurile mele. Cândva, Zain îmi spusese că, în Războiul din Golf, avusese norocul de a fi tanchist. Ce-i drept, supraviețuise. Dar nu puteam să-mi dau

seama cum de rezistase într-un morman de fiare încinse. Acum nu puteam să-mi dau seama cum făceau față arșiței de afară nici femeile acelea îndoliate parcă. În pantalonii mei trei sferturi, cu capul descoperit şi în tricou, mă simţeam mai dezbrăcată chiar şi decât unii bărbaţi, care purtau veşminte ca nişte robe lungi şi albe şi turbane de aceeași culoare. Mai ciudat era că, sub norii de praf roșiatic sub care zăcea Bagdadul, albul acelor haine încă mai era alb. Din cauza controalelor la tot pasul, șoferul mergea cu geamurile mai mult deschise. De afară venea un miros de te trăsnea. Din asfaltul încins parcă țâșnea petrol, pe care, neavând încotro, îl inhalam acum ca pe o briză. După câteva zeci de minute de mers cu mașina, Munir mi-a spus că numai un filtru ne mai desparte de casă. Mai mulți soldați stăteau de strajă lângă două blindate, asigurând paza singurei intrări în cartier. Restul punctelor de acces erau blocate. Pe străzile prăfuite care duceau spre casă, șoferii făceau slalom printre gropi. Spre deosebire de șoselele ca-n palmă, străduțele chiar arătau ca după bombardament. Realitatea însă era alta. Munir spunea că acestea au fost distruse intenționat, ca urmare a strategiilor militare de apărare.

În cele din urmă, taximetristul a oprit lângă o poartă metalică prin care nu se vedeau nici razele soarelui și s-a grăbit să ne descarce bagajele. În curte nu era nimeni. Era prea cald ca să poți sta afară. Am intrat apoi în casă și prima care a dat cu ochii de noi a fost sora lui Munir. Când ne-a văzut, a strigat de bucurie și într-o clipă toată familia roia în jurul nostru. Cu toții m-au primit cu brațele deschise, iar eu m-am arătat încântată să-i cunosc. Araba pe care o învățasem cu timpul îmi prindea foarte bine acum. Nu vorbeam prea bine gramatical, dar înțelegeam și reușeam să mă fac înțeleasă. Mama lui Munir încă mai plângea, căci era pentru prima dată după opt ani când își

strângea fiul la piept. În casa aceea mare locuia soacra mea împreună cu ceilalți doi copii ai săi, o fată și un băiat – care, la rândul lui, era căsătorit. Munir îmi spusese că a mai avut un frate mai mare, care murise într-un atentat alături de tatăl lui, în timp ce el se afla la studii în România. Îmi imaginam cât de trist este să te întorci acasă după niște ani și să-ți vezi familia aproape înjumătățită. Dar Munir se resemnase și foarte bine făcuse. Până la urmă, pe fiecare ne așteaptă același lucru, căci viața e doar un contract de muncă de creație pe perioadă determinată.

După câteva zile, au început și vizitele. De dimineață și până seara, în casă era numai un du-te-vino. De la rude la vecini și până la cele mai îndepărtate cunoștințe, cu toții erau nerăbdători să-l revadă pe Munir și să-i cunoască soția. Zâmbitoare și parcă mult prea vorbărețe, nicio femeie nu înțelegea ce m-a împins să-l urmez pe Munir tocmai în Irak. Ele ar fi dat orice să scape de pe tărâmul atentatelor. Dragostea, motivam. În țara asta s-a născut dragostea mea. Dar Dumnezeu știa că nu despre Munir vorbeam și speram să mă ierte. Cei din familie se purtau minunat și făceau orice doar ca să mă simt ca acasă. Apoi, de la lucruri și până la afecțiune, Munir era atent să nu-mi lipsească nimic. În cele două săptămâni de când sosisem în Bagdad, aproape în fiecare seară ieșisem în oraș. Munir mă scosese la cumpărături, la restaurante sau terase, încercând astfel să-mi facă acomodarea mai ușoară și mai plăcută. Apreciam toate astea. Și mai apreciam că, practic, el fusese viza cu care ajunsesem să pășesc în țara lui Zain și a poveștilor cu Șeherezada. În vremuri tulburi ca acestea, mi-ar fi fost imposibil să obțin o viză de turist în cazul în care inconștiența m-ar fi împins de una singură în Irak.

Pregătirile pentru nuntă erau gata deja. Sora lui Munir mă ajutase să îmbrac rochia pe care aveam s-o port și acum priveam în oglindă să văd

cum îmi vine. Vei fi cea mai frumoasă mireasă, mi-a spus cumnata. I-am zâmbit. Apoi a ieșit din cameră, iar eu am rămas vorbind în sinea mea. Mda. Mâine voi fi mireasa lui Munir și voi îmbrăca rochia asta superbă de un alb imaculat. Dar nu-i drept! Ar trebui mai degrabă să port o rochie neagră, simplă, căci sentimentele mele faţă de Munir nu sunt decât în curs de imaculare şi nu știu cât va dura acest proces. Oh, Doamne, oare chiar începe să mă mustre conştiinţa sau caut numai să mă încăpăţânez să fiu mireasa altcuiva decât am visat vreodată? Nu! În ritmul ăsta o să înnebunesc. Gata, mi-am spus după ce am tras adânc aer în piept. Gata cu orice gând! Am să îmbrac rochia albă şi mâine voi fi pur şi simplu mireasă! Și dacă mă supăr, sunt gata să port frumuseţea asta şi poimâine, la cină, căci arăt de-a dreptul spectaculos în ea. Și chiar arătam. A doua zi, la petrecere, toate femeile remarcaseră asta și nu s-au putut abține să nu mă complimenteze. Restaurantul unde s-a ținut nunta fusese amenajat foarte frumos. Față de nunțile românești, doar muzica și darul erau diferite. În loc de bani, ei dădeau cadouri. În rest, era cam la fel. Mâncare, băutură și multă voie bună. Ce-i drept, alcool nu consumau decât foarte puțini, iar femeile nici măcar nu-l gustau. Unele erau mulțumite doar cu un ceai și cu faptul că, de față cu bărbații, puteau trage fără rușine din țigară. A fost frumos. Petrecerea însă n-a durat mai mult de câteva ore, căci în Bagdad riscul atentatelor era crescut și ziua, și noaptea.

Cu puțin noroc, avusesem parte de o nuntă fără incidente. A doua zi, Bagdadul a fost ținta mai multor atentate. După ce văzuse la știri că o mașină capcană explodase în apropierea restaurantului în care petrecusem, soacra mea a sărutat pământul de fericire că nu se întâmplase asta cu o zi în urmă. Scăpasem de atentat, dar acum se părea că eram sortită să mor de dorul lui

Zain. Fără el, țara asta era, de fapt, numai deșert, nu locul în care îmi dorisem cândva să ajung. Eram singură în cameră când am închis ochii și m-am întors cu gândul în România. În clipa aceea m-aș fi întors cu totul, dacă aș fi putut, căci măcar în poze – pe care le ascunsesem bine de ochii lui Munir, și tot l-aș fi văzut pe Zain. Conștiința însă nu mă lăsa să-i fac asta lui Munir, mai ales după ce mă întrebase de atâtea ori dacă sunt sigură că vreau să-l urmez. Dacă i-aș spune că vreau să mă întorc, ar zice pesemne că am râs de el, mă gândeam eu. N-am să-i fac una ca asta! Am hotărât că ne vom stabili aici și cu timpul mă voi obișnui. Într-o zi, cu siguranță că pacea va domni și peste acest ținut, așa că de acum mă voi întoarce în România numai în vizită.

Câteva zile mai târziu, într-o dimineață, am fost trezită brusc din somn de către una dintre cumnatele mele. În gesturile ei am văzut disperare şi tot ce-am înţeles a fost să-mi iau banii şi bijuteriile şi să cobor în salon. Fără să mai întreb de ce, am sărit numaidecât din pat şi am urmat întocmai instrucţiunile, căci îmi era clar că ceva avea să se întâmple. Dintre cei doi prunci ai săi – un băieţel în vârstă de trei ani şi o fetiţă de zece luni, abia mai zăream chipul cumnatei mele mignone, ce şedea pe canapea ţinându-şi ocrotitor fiii în braţe. În timp ce coboram scările, aceasta m-a strigat şi mi-a făcut semn să vin să mă aşez lângă ea. În dimineaţa acelei zile eram numai noi două acasă. Ceilalți erau plecaţi cu treburi prin oraş şi tocmai atunci mi-a fost dat să văd o trupă de soldați năvălind în locuință. Imediat vreo patru militari au început să ia casa la răscolit de sus în jos, efectuând o percheziție de armament și muniție. Cumnata, copiii şi cu mine am fost însoţiţi afară, în curte, de alţi doi militari încruntaţi, care ne păzeau cu armele îndreptate înspre noi mai ceva ca pe capii unei grupări teroriste. Alte două persoane păzeau poarta.

Semăna cu un film de acțiune, dar aici totul era cât se putea de real. Aveam mari emoții. Și cu toate astea, mi-a trecut prin minte ceva care m-a făcut să-i zâmbesc tipului din faţa mea. Nu încercam să-l seduc, după cum poate-şi imagina. Dar dacă aș fi intrat în vorbă cu el, abia trezită, când nici măcar apă de gură nu apucasem să folosesc, mă gândeam că poate aș fi reușit să-l neutralizez. Puțin mai târziu, trupa a părăsit locuința noastră pentru a se îndrepta spre o alta, iar noi ne-am recâștigat libertatea. Nu şi odihna însă. În urma nemernicilor ăştia, care cu astfel de ocazii obişnuiau să deposedeze oamenii de bunuri de valoare, era acum prăpăd. În trista situație în care se afla Irakul, cei ca ei ajunseseră să fure, profitând de faptul că nu mai avea cine să-i tragă la răspundere. Abia acum pricepusem şi eu cum stătea treaba pe acolo. Cumnata mea, pe care o ajutam să facă ordine la loc, se străduise să mă facă să înţeleg toate lucrurile astea. Eram uluită. Aflând de ce erau în stare huliganii ăștia, n-am putut să mă abțin să nu-i înjur. La scurt timp a venit și Munir și m-a surprins drăcuind.

– Ce s-a întâmplat Amy, pe cine înjuri? m-a întrebat el.

Eram atât de nervoasă, că imediat am început să mă văicăresc.

– Iartă-mă Munir, dar în ritmul ăsta, o s-o iau razna. Am trecut peste faptul că nu pot dormi nici ziua, nici noaptea de căldură şi că trebuie să stau în beznă ori de câte ori se oprește curentul. Azi dimineaţă însă m-am văzut nevoită să sar din pat şi să-mi adun catrafusele, doar pentru că unor escroci li s-a făcut de-o percheziţie. Asta-i prea de tot, Munir! Îmi pare rău, dar eu nu mai pot. Ştiu că nu sunt decât de o lună în Irak şi că ţi-am promis că te voi urma, în ciuda situaţiei de aici. Dar peste toate, praful şi căldura insuportabilă reuşesc zilnic să-mi dea multe bătăi de cap. Uneori, efectiv simt că nu mai am aer să respir, Munir!

– Te înţeleg, Amy! Vrei să ne întoarcem?

– Munir, nu-ţi cer să mă urmezi, dacă gândeşti că te-am dezamăgit!

– Ce vorbă-i asta, Amy? m-a dojenit el. Să ştii că am observat şi fără să îmi spui că nu ţi-e bine aici. Aşa că, săptămâna viitoare ne întoarcem în România, mi-a zis surâzând, în timp ce mi-a întins biletele de avion.

Nu-mi venea să cred. Când am văzut biletele, parcă îl văzusem pe Dumnezeu. De bucurie, am sărit de gâtul lui și l-am pupat. Apoi, mai convingător ca niciodată, i-am spus:

– Te iubesc, Munir!

– Eu încă și mai mult, Amy, mi-a zis în timp ce mă strângea la piept.

Acum eram sigură de asta. Munir chiar mă iubea și merita mai mult decât vorbele pe care i le oferisem până atunci. Chiar merita să-i fac bagajul și să-l iau cu mine.

CAPITOLUL X

Cinci zile mai târziu, ne aflam iarăşi pe pământ românesc. Ce încântare! Prietenele erau bucuroase că mă revedeau și abia așteptau să le împărtășesc din experiența mea de acolo. Mama era foarte fericită că revenisem cu bine atât de curând şi că ne hotărâsem să trăim pe mai departe în România. Fericirea ei însă era incomparabilă cu a mea. Îmi fusese prea de dor de casă şi de toate amintirile pe care le încuiasem în ea. Îmi fusese dor de natura vie de aici, de aerul îmbietor al dimineţilor şi al serilor de vară şi chiar şi de aerul meu condiţionat, care nu era întrerupt decât de mine. Oh, Doamne, cât aer aveam acum!

Şi totuşi, după câteva zile, era gata să mi se tăie respiraţia. Plecasem la farmacie să-mi iau un medicament pentru combaterea infecţiei urinare. Auzisem că urinările dese pot fi simptome ale infecţiei tractului urinar. I-am cerut farmacistei medicamentul, dar fiind vorba despre un antibiotic, mi-a spus că nu mi-l poate elibera fără prescripție medicală. Am vrut să plec. Știam că Munir mi-ar fi făcut rost de el. Dar înainte să mă întorc și să mă îndrept spre ieșire, farmacista m-a întrebat dacă acuz și dureri la urinare. Când i-am spus că nu, mi-a recomandat în schimbul antibioticului un test de sarcină. L-am cumpărat, dar nu pentru că aș fi avut acum nevoie de el. Munir mă proteja întotdeauna. Și totuși, când am ajuns acasă, am citit instrucțiunile și l-am făcut. Câteva minute mai târziu, am recitit ce scria pe cutie, fiindcă ceva îmi era neclar. Două liniuțe roșii la fel cum îmi arăta testul, indica o sarcină. Imposibil, mi-am spus, poate că nu l-am folosit cum trebuie. E adevărat că-mi întârziase puțin menstruația, dar nu era

prima dată când mi se întâmpla. Acum însă tremuram de emoții. Am pus mâna pe telefon și mi-am făcut de urgență o programare la ginecologie. În dimineața următoare, am ajuns la cabinet și stresată, și obosită. Toată noaptea mă visasem însărcinată. I-am explicat medicului de ce venisem și după ce m-a consultat, mi-a spus:

– Felicitări doamnă El-Adami! Într-adevăr, sunteţi în a șasea săptămână de sarcină.

Nu pot să cred! Dă-mă afară din cabinetul tău cât mai repede, ca să nu încep să-ţi urlu în braţe. Nu de alta, dar chiar nu sunt pregătită, mi-am spus în sinea mea. Apoi am plătit consultaţia şi am plecat. Am urcat în mașină și, îngândurată, am pornit spre casă. Mă gândeam că abia ne întorsesem și eu nu aveam încă un loc de muncă. Munir era și el la stadiul de planuri. Voia să-și deschidă un cabinet de cardiologie și să angajeze medici cât timp se specializa el. Chiar nu eram pregătiți să devenim părinți. O, Doamne, ține-mă să nu mor! Oare ce va zice Munir și despre asta, m-am întrebat eu. Gândul mi-a zburat apoi la Zain și câteva lacrimi mi-au umezit chipul. Dintr-o dată, parcă toate durerile din lume se năpustiseră asupra mea. În suflet îl purtam pe Zain, în conştiinţă purtam realitatea şi în pântec un copil. Mă simţeam plină până la refuz și mă temeam de ce ar fi putut să mă aștepte. Dacă dragostea mă doare așa de tare înseamnă că maternitatea mă va zdrobi. Să mă trezesc cu un prunc plângând în brațe, iar eu să nu știu ce să-i fac... Ar fi cumplit, mi-am spus. Apoi gândurile mi-au fost întrerupte de Munir. Îi spusesem că merg la un control de rutină și acum mă sunase ca să afle ce-am făcut la doctor. I-am spus că sunt bine și atât. Când am ajuns acasă, m-am așezat pe pat lângă el și mi-am afundat chipul în pernă. În ochii mei, valuri de lacrimi stăteau să rupă granița și să-mi inunde uscatul obrajilor. Și-a dat seama că ceva e în neregulă. A pus mâna pe mine și m-a întors încet cu fața la el.

– Amy, ce s-a întâmplat, m-a întrebat cuprins de griji.

Imediat mi-am ascuns chipul la pieptul său și printre lacrimi i-am spus:

– Sunt însărcinată!

– Vrei să spui că vom avea un copil?

Am clătinat din cap în semn că da. Nu mai aveam putere să vorbesc.

– Dar asta-i minunat Amy, nu trebuie să plângi, mi-a zis în timp ce m-a strâns în braţe. Apoi mi-a șters lacrimile şi, fericit, a început să-mi sărute pântecul.

Chiar dacă încă mă gândeam cu groază la perioada care avea să urmeze, faptul că Munir fusese atât de încântat mă făcuse să mă simt mai bine. Cu fiecare zi ce trecea, se arăta tot mai fericit şi - de parcă mai trecuse de zece ori prin asta, ştia exact cum să se poarte cu o femeie însărcinată de acum şi cu depresii şi capricii pe deasupra. Norocul lui însă era că, în timpul zilei, reuşeam să stau prea puţin trează. Dormeam foarte mult și ziua, și noaptea. Nici foame nu-mi era. Așa că, prin luna a şasea de sarcină, nu se vedea decât un ghemotoc de burtă. Din trimestrul al treilea însă lucrurile au început să se schimbe. Mâncam cât pentru doi, iar corpul meu începuse să ia proporţii. Mai târziu, burta stătea parcă să-mi explodeze şi, odată cu ea, şi nervii mei. Prin luna a opta, arătam deja ca un dovleac gigant şi cântăream în plus cu aproape treizeci de kilograme. Abia atunci, când nu mai reuşeam să mă încalţ singură ori să mă mai mişc în voie, depresia prenatală și-a arătat colții cu adevărat. La ecograf se vedea de acum cu certitudine că un băieţel avea să vină pe lume în cel mai scurt timp, iar Munir chiar că nu-şi mai încăpea în piele de fericire. Sărbătorile de iarnă de anul acesta mi se păreau obositoare. Parcă îmi era greu și să mai gândesc. Dar nu era asta o problemă. Menajera îmi curățase casa, Munir împodobise bradul și, ca de obicei, tot el avea să și

gătească. Eu nu mai aveam de făcut decât să calc hăinuțele acelea minuscule, să le admir și apoi să le aranjez în șifonier. De câteva luni, de când ne mutasem într-un apartament mai mare, Munir și cu mine ne tot îngrijeam de camera copilului. N-am vrut să-i lipsească nimic în clipa în care micuțul avea să facă cunoștință cu aceasta. Numai la alegerea numelui ne cam împotmolisem. Nu prea reușeam să ne hotărâm ce nume i s-ar potrivi cel mai bine. Ne-am răzgândit de mai multe ori, până când am decis că fiul nostru se va numi Rais. Era un nume simplu și drăguț, cu semnificație de lider în cultura arabă.

Intrasem deja în luna februarie. Într-o zi, pe la prânz, m-au luat contracțiile și am fugit la spital. Doctorul era de părere că până seara ar fi trebuit să nasc. Minunea însă nu s-a produs decât în dimineaţa celei de-a unsprezecea zi, după un travaliu extenuant. Și ochii îmi erau tulburi după atâta efort. Dar când mi-am strâns fiul la piept, vederea mi s-a limpezit şi toată durerea parcă se evaporase deja de-un secol. Acum aveam un sentiment puternic de fericire. Dădusem naştere unui îngeraş care se cuibărise în sufletul meu, încălzindu-l cu inocenţa sa. Imediat după mine, cel care l-a văzut şi i-a urat bun venit a fost Munir. Puternic impresionat, când şi-a luat fiul în braţe, a început să lăcrimeze. Din sala de naștere am fost transportată apoi în salon, iar Munir a plecat la Oficiul de Stare Civilă ca să înregistreze copilul. Adormisem deja. Câteva ore mai târziu, când am deschis ochii, l-am găsit pe Munir alături de mine. Stătea pe un scaun și mă privea zâmbind. M-a întrebat cum mă simt și după ce mi-a mulțumit că i-am dăruit un fiu, m-a sărutat și a ieșit. Credeam că pleacă. Dar imediat s-a întors cu un buchet de trandafiri roșii, în care era înfipt certificatul de naștere.

– Mulţumesc Munir, încă un motiv de bucurie, i-am spus în timp ce primeam florile.

Apoi am luat certificatul care era împachetat ca un rulou şi am tras repede de capătul panglicii cu care era legat. Eram nerăbdătoare să admir primul act de identitate din viaţa fiului meu.

– Zain?! Când am citit numele ăsta, un fior a trecut prin mine ca o săgeată.

– Zain El-Adami? am întrebat apoi cu glas pierdut și cu privirea nedezlipită de pe hârtia aceea oficială.

– Amy, regret că n-am apucat să mă consult cu tine în privința acestui nume, dar nici nu mi-a trecut prin minte până nu mi-am văzut copilul. Te rog, spune-mi că-ți place, mi-a mai zis el.

– E în regulă, Munir, Zain sună foarte frumos, i-am spus, rătăcind cu gândul printre amintiri. Dar ce-a fost cu tine de te-ai răzgândit?

– Amy, Allah ne-a dăruit o frumusețe de copil, de aceea l-am numit Zain. E atât de dulce că mi-e teamă c-ai să-i oferi până și dragostea ce mi se cuvine mie, a glumit el.

Munir era foarte fericit. Stătea lângă pat plimbându-și mâna prin părul meu și îmi povestea cât de mult îmi semăna micuțul. Dar ori de câte ori îi pronunța numele, mă treceau fiorii. Zain era un nume atât de drag sufletului meu, că până la urmă, prin prisma îngerașului pe care mi-l dăruise, Dumnezeu făcuse ca acesta să devină sacru. Aproape că nu-mi venea să cred. Sufletele din sufletul meu purtau acum un singur nume. Zain.

Ațipisem de câteva minute. Un scâncet m-a făcut să deschid ochii. Asistenta îmi adusese copilul să-l alăptez, iar Munir trebui să ne lase singuri. Mi-au dat lacrimile când mi l-a pus în brațe. Nu credeam că voi reuși să-i dau să mănânce. Era atât de mic, că mă temeam că sânul meu mare va cădea ca o piatră de moară peste năsucul lui cât un năsturel, iar micuţul Zain nu se va putea hrăni şi respira în acelaşi timp. Dar el nu s-a împiedicat deloc de temerile mele. Când a

început să se hrănească, mi-am dat seama că știe să supraviețuiască la fel de bine ca un leu în savană.

***

Eu și Munir ne bucuram nespus de miracolul din viața noastră. Micuțul Zain era atât de cuminte, de parcă n-ar fi fost copil. Dormea profund și nu plângea mai deloc. Cu fiecare zi ce trecea, devenea tot mai frumos și mai zdravăn. Ori de câte ori se trezea, nu făcea decât să ne zâmbească și să ne cerceteze cu privirea lui albastră. Îmi moștenise culoarea ochilor și nuanța deschisă a pielii. Părul însă, de un negru strălucitor, îl moștenise de la tatăl său. Relația dintre mine și Munir se mai schimbase puțin. Acum eram mai mult tată și mamă decât soț și soție. Și nu din cauza lui, ci pentru că eu mă simțeam mai bine când mă refugiam în minunata copilărie a lui Zain, când mă pierdeam printre jocuri și culori, printre râsete pline de umor. Zain era un înger de copil și venise pe lume pentru a mă împlini, fiindcă odată cu el creștea și sufletul meu.

De acum, micuţul Zain nu mai era chiar atât de mic. Avea mai bine de trei anişori şi vorbea, uşor peltic, şi română, şi arabă. Devenise atât de energic, că uneori cu greu reuşeam să mai ţinem pasul cu el. Cu toate astea era extrem de vigilent, reuşind astfel să se ferească şi singur de accidente. Și așa a fost încă din prima zi în care a început să meargă. Zain cel mic nu se lovea niciodată de obstacole, iar asta nu-mi stârnea numai mie admiraţia. La grădiniţă nu accepta să fie hrănit şi nici schimbat de haine de către îngrijitoare. Prefera să facă el, cu mânuţele lui mici, toate lucrurile astea, indiferent de cât de bine sau nu o făcea. Când revenea acasă, ne oferea munţi de dragoste şi mie, şi lui Munir. Înainte de culcare, eu şi micuţul Zain ne dezmierdam minute în șir. Eu îl pupam cu patos pe obrajii lui dolofani și trandafirii, iar el îmi întorcea fiecare sărutare. Apoi, cât cuprindea cu

mânuțele lui dibace, micuţul meu îmi arăta că mă iubeşte.

Munir observase că atenția mea era canalizată în mare parte pe copil, dar nu se supăra. El nu voia decât să mă vadă fericită. Uneori, nu mai apucam să-i urez nici noapte bună. Încercând să-l adorm pe Zain, mă lua somnul lângă el și nu mă mai trezeam până dimineață. Apoi, peste zi, abia dacă ne mai întâlneam. De vreo doi ani, de când lucram în publicitate, nu mai aveam prea mult timp liber la dispoziție. Munir însă, nici atât. Când nu era la cursurile de specializare, era fie în spital, la practică, fie în cabinetul de cardiologie pe care-l deschisese de curând și de care era tare mândru. Și asta nu era tot. Ca să petreacă timp cu noi, uneori îl prindeau zorii învățând pentru examene. Toate astea îi dădeau dureri de cap la propriu, care nu cedau decât cu medicamente. Îmi era și milă de el, căci în ultima vreme părea tare extenuat. Dar Munir nu se plângea. Spunea că eu, micuțul Zain și medicina suntem marile lui iubiri, pentru care ar face orice. Așa era. În cei câțiva ani de căsnicie, am putut să-mi dau seama de asta. Știam ce înseamnă să pierzi nopți și zile de dragul a ceea ce iubești, fără să simți că te sacrifici. Într-un fel, nedrept poate, Munir mă iubea la fel cum eu încă îl mai iubeam pe Zain. Chiar dacă nu mai știam nimic de el de când plecasem în Irak, nici până acum nu reușisem să-l uit. Numele fiului meu îl păstra viu în amintirea mea. Cu timpul, Munir și-a câștigat și el un loc în inima mea. Era omul pe care mă puteam baza în orice împrejurare și în care aveam încredere că nu mă va părăsi niciodată. Era prietenul meu devotat, era cel care nu avea secrete față de mine. Munir era definiția sincerității. Nu existau argumente care să pună asta la îndoială.

Într-o dimineață de sâmbătă, Munir s-a trezit, ca de obicei, înaintea mea. M-a întrebat dacă vreau să mergem împreună la cumpărături și i-am răspuns că nu. Profitând de faptul că eram liberă,

am vrut să mai lenevesc în pat, așa că Munir a luat băiatul și a plecat. Mai târziu, m-a sunat și mi-a zis că se oprește cu Zain în parc. Știind că vor întârzia, m-am apucat să fac ordine prin casă. Întâi am început să strâng de pe birou cărțile pe care Munir le lăsase împrăștiate cu o seară în urmă. Trebuia să le pun la locul lor, pentru că știam că, dacă ar fi încăput pe mâinile lui, micuțul Zain n-ar fi ezitat să le mâzgălească. Când am deschis dulapul în care-și ținea el materialele se studiu, câteva cărți și caiete puse de-a valma au căzut. Atunci le-am scos pe toate și am început să le aranjez, una câte una. Printre toate lucrurile acelea, am găsit și niște radiografii băgate între câteva coli îndoite. Nu mi-ar fi atras atenția dacă n-aș fi văzut scris numele lui Munir. M-am uitat pe ele, dar nu am înțeles nimic. Apoi am desfăcut colile în care fuseseră radiografiile și am văzut că erau, de fapt, niște analize. Le-am pus deoparte și, după ce mi-am terminat treaba, le-am luat la răsfoit. Când s-a întors, Munir m-a găsit cu ochii în ele. Și-a dat seama că-mi trădase încrederea. Și totuși s-a repezit să mi le smulgă din mână, reproșându-mi pentru prima oară că i-am umblat prin lucruri fără să-l întreb. Imediat m-a bufnit plânsul. Dar nu pentru ceea ce-mi reproșase, ci pentru ceea ce citisem. Munir mi-a confirmat apoi că de aproape doi ani se lupta cu o tumoare cerebrală inoperabilă. Din clipa aceea am simțit că mă sfârșesc încet și sigur.

Tragedia însă a fost că, după numai câteva luni, Munir a fost răpit fulgerător din viața noastră, iar acum eu și micuțul Zain sufeream cumplit. După ce ani de-a rândul învățase să vindece, într-un final Munir nu făcuse decât să rănească inimi, iar asta era numai ironia sorții. Ultima imagine cu el mă marcase. Încă îl mai vedeam în brațele mele, pe acel pat de spital, dându-și ultima suflare. Apoi mă vedeam pe mine privindu-l printre lacrimi și implorându-l să se trezească. Nu-mi venea să cred

că murise. Fața-i râdea de parcă visa frumos. De când îl pierdusem pe Munir, simțeam că m-am pierdut pe mine. Nu mai aveam curaj să-mi doresc nimic de la viață, căci tot ce-mi dorisem se năruise. Îl pierdusem pe Zain, și acum și pe tatăl copilului meu. Uneori, nu mai aveam curaj nici să-mi privesc fiul în ochi. Mă simțeam atât de neputincioasă, că îmi era rușine chiar și de mine însămi. Și îmi era și teamă. Mă speriau zilele ce aveau să vină și nopțile în care nu puteam să dorm. Apoi, când mă gândeam cât de tânăr murise el, îmi era teamă că poate nici eu nu voi avea șansa să-mi văd copilul crescând. Sau și mai rău, îmi era teamă că voi înnebuni. Uneori, îmi era teamă chiar și de oameni. Aveam impresia că se uită la mine și că-și dau seama că încep s-o iau razna. Nici prietenelor nu mai îndrăzneam să le povestesc prin ce trec, de teamă că se vor îndepărta. Mă săturasem atât de mult de mine și de temerile mele, că-mi venea să urlu. Trebuia să fac ceva ca să ies din starea asta, şi nu știam ce. Sufletul-mi striga: *ajută-te*! Mintea se întreba: *dar cum*?

Într-o zi, l-am lăsat pe Zain cu mama, iar eu m-am urcat în mașină și am plecat singură la munte. Nu aveam un loc anume în care-mi doream să ajung. Când m-am trezit, cineva parcă mi-a spus: du-te unde vezi cu ochii! Acel imbold mă făcuse să plec de acasă și să mă îndrept spre munte. Am rătăcit pe drumurile ce duceau spre munții Făgăraș până când, la un moment dat, am văzut un indicator pe care scria *Mănăstirea Rupestră*. Nu știam nimic despre locul acela, dar eram mulțumită că acum cel puțin aveam o țintă. Mergeam să vizitez o mănăstire. Nu după mult timp, am ajuns. Am intrat, am spus o rugăciune și după ce am aprins câteva lumânări am vrut să plec. În drum spre mașină, am întâlnit un bătrân ce părea de-al locului și dacă tot ajunsesem până acolo, l-am întrebat ce-ar mai fi de vizitat prin zonă.

– Doar grota, dacă nu ați fost deja acolo, mi-a spus el.

Nu aveam idee despre ce vorbește, așa că s-a oferit să-mi dea câteva informații. Mi-a spus că grota, veche de mii de ani, este locul unde dorințele se împlinesc și unde oamenii vin să se încarce cu energie pozitivă. De aici îi provine și numele de Templul Dorințelor. I-am mulțumit și, la îndrumarea lui, am plecat spre grota ascunsă privirilor de un pâlc de pădure. Mă gândeam că era exact ce aveam nevoie. După ce-am urcat un deal, m-am așezat pe iarbă să mă odihnesc. Era un aer plăcut și liniște în jur. Mă simțeam atât de bine acolo, jos, că nu m-aș mai fi ridicat. În același timp, abia așteptam să pășesc în locașul sfânt despre care aflasem ca printr-o minune. Când am intrat în templul ce aducea cu o biserică subterană, am văzut că tavanul era scobit în așa fel încât razele soarelui să pătrundă și să lumineze întregul loc. Chiar acolo, câțiva oameni, așezați în cerc, stăteau în picioare, cu ochii închiși și palmele întinse și se rugau. N-am vrut să-i întrerup, așa că m-am alăturat discret și am adoptat aceeași poziție. Am închis ochii, încercând să mă concentrez asupra unei dorințe, dar mi-am dat seama că nu eram în stare să spun nici măcar o rugăciune. Gândurile veneau și plecau din mintea mea ca un abur. Apoi am început să simt în palme și în genunchi niște furnicături plăcute, ca atingerea unui fulg. Și corpul parcă era ușor, iar pe chipul senin simțeam cum lacrimile îmi sărută zâmbetul. În liniștea aceea divină evadasem într-o altă lume, o lume care nu cunoștea frica sau întristarea. Acum eram în lumea în care lacrimile curgeau doar de fericire. Nu mi-am dat seama cât m-am aflat în starea asta, dar timpul nu mai avea nici o relevanță. Când am deschis ochii, în razele de soarele ce pătrundeau în încăpere am văzut o mică sferă de lumină. O priveam cum se înălța și-mi imaginam că-mi spune: „haide, urmează-mă! Dacă

vrei să vezi soarele, ridică-te și înfruntă norii! Ei se vor înclina înaintea curajului tău”.

Lumina dispăru, dar ca printr-o minune, luă cu ea și temerile mele. Am plecat de acolo liniștită și fericită. Acum, oamenii îmi erau prieteni și nu mă mai speriam de zilele ce aveau să vină și de nopțile în care nu puteam să dorm. Nici sentimentele nu mă mai înspăimântau. Dacă-mi venea să plâng, plângeam fără să mă mai gândesc că voi înnebuni. Plângeam ca să mă descarc și atât.

Chiar și după aproape un an de la despărțire, încă mai aveam momente în care, atunci când mă gândeam la Munir, îi scăldam memoria în lacrimi. Dar aveam grijă să nu mă vadă micuțul Zain, ca să nu-l fac să sufere și mai mult. Știa că tatăl lui e printre îngeri și-i explicasem că nu se va mai putea întoarce la noi decât în vise. Într-o zi, supărat că, de când murise, nu-și visase tatăl niciodată, m-a întrebat ce caută Munir acolo. I-am spus că și îngerii au nevoie de doctori. Replica lui m-a lăsat fără cuvinte. Zain mi-a zis că îngerii ar trebui să știe că și el are nevoie de un tată. În noaptea aceea m-am pus în pat lângă fiul meu, încercând să adorm. Numai că vorbele lui de peste zi, care încă îmi răsunau în minte, m-au făcut să plâng. Știam că lacrimile mele nu-i puteau spăla sufletul lui mic de un dor atât de mare, dar nu puteam să mă abțin. Munir fusese un tată minunat. Când m-am liniștit, mi-am strâns fiul la piept și târziu, după miezul nopții, am reușit să adorm. În somn mi s-a arătat apoi o lumină puternică, ce semăna cu un far aprins în noapte. Aproape imediat, aceasta s-a prefăcut într-o ființă, iar eu priveam uluită, fără să mai pot articula vreun cuvânt. Ființa aceea era Munir. Mi-a zâmbit și după câteva clipe, cu glas parcă divin, mi-a șoptit: „Amy, tu nu poți fi decât mamă și soție, nu și tată! Zain te iubește...” Și a dispărut. Am deschis apoi ochii și am văzut că încă îmi țineam fiul în brațe. I-am privit chipul gingaș și, după ce l-am sărutat, am coborât ușor din pat.

Era ora șase când m-am uitat la ceas, dar n-am putut să mai adorm. Visul acesta, pe cât de clar - pe atât de neînțeles, mă răvășise și-mi alungase tot somnul. Știam și eu că Zain mă iubește, doar eram mama lui. Și totuși ce-o fi vrut să-mi spună? Poate că mă înșel, dar simțeam că nu fusese doar un vis și atât.

În după-amiaza acelei zile l-am luat pe Zain și-am plecat în parc. După ce ne-am plimbat o vreme, ne-am așezat pe o bancă. Sunase telefonul și am răspuns. Era Nadia. I-am povestit și ei că l-am visat pe Munir și că mă cuprinsese tristețea. Micuțul Zain, care voia să ne plimbăm în continuare, mă tot întrerupea, îndemnându-mă să mergem. L-am rugat să aibă răbdare, dar degeaba. Ca să mă lase să vorbesc, i-am propus ca să asculte vântul și să-mi spună dacă-i șoptește ceva. Dar el mi-a zis că-l ascultă deja.

– Și ce-ți spune? l-am întrebat atunci din curiozitate.

– Îmi spune că iubește...

După ce-am încheiat convorbirea, am început și eu să ascult vântul. Și la un moment dat am înțeles că fiul meu avea dreptate. Vântul îmi spunea și mie că mă iubește. Și o spunea tuturor celor care-l ascultau. Tuturor celor care încetau să-l mai critice că ridică praful și care simțeau în schimb răcoarea pe care el o oferea în semn de iubire față de oameni. Apoi m-am întors cu gândul la vis și am zâmbit. Chiar dacă îl criticasem cândva că n-a luptat să rămână cu noi, mi-am dat seama că Munir ne iubea de oriunde ar fi fost și că tocmai încerca să mi-o arate. Și chiar dacă visul nu-mi era prea clar, am înțeles totuși ceva. Sufletul e ca vântul. Dacă îl ascultăm, el continuă să ne vorbească.

Câteva zile mai târziu, într-o dimineață, am tras o spaimă soră cu moarte. Zain încă dormea. Dar eu mă trezisem și am deschis geamurile în celelalte camere, ca să aerisesc. La scurt timp, am

auzit o explozie care m-a cutremurat. Într-unul din blocurile de vizavi se produsese o deflagrație de la o acumulare de gaze. Echipajele de salvare se grăbeau să ajungă la fața locului, iar în dimineața aceea sirenele răsunară în tot cartierul. Proprietarii apartamentului, doi bătrâni, soț și soție, decedaseră, iar pe posturile de televiziune rula această știre încontinuu. Auzind asta, m-a cuprins o stare ciudată de indispoziție. De când murise Munir, veștile astea mă întristau. Dar micuțul Zain nu avea de unde să știe cum mă simțeam. El știa că în zilele calde nu ratam nici o distracție în aer liber și de când se trezise mă ruga într-una să-l scot în parc. Îmi venea să plâng când mă gândeam cât de fericit ar fi fost Munir dacă ar fi trăit, să iasă cu Zain în locul meu. Dar cum el nu mai era, trebuia să mă lepăd de indispoziția ce mă cuprinsese și să-i fac pe plac fiului meu.

Am ieşit din bloc şi, mergând pe aleea din faţă o mireasmă puternică m-a înviorat. Înfloriseră salcâmii, iar vântul le adia podoaba, împrăştiind parfumul lor. Soarele domnea peste azurul cerului. Când am ajuns în parc, am urmărit pentru câteva clipe jocul de lumini al razelor aurii ce străfulgerau copacii. Era minunat. Apoi mi-am aruncat privirea în jur. Verdele crud al ierbii și florile multicolore ce brăzdau din loc în loc întinderea, conturau un tablou de primăvară superb. Copiii alergau în toate părțile, tinerii gălăgioși se plimbau în grupuri și cei mai în vârstă ședeau pe bănci, unii discutând iar alții contemplând natura. Micuțul Zain era și el tare fericit. Mergea călare pe mașinuța lui albastră, pe care o împingea cu picioarele ca o broscuță și din când în când făcea ochi dulci trecătorilor. Era atât de vesel și sociabil, încât reușea să capteze atenția tuturor. Îi plăcea să se apropie de oameni, să-i țintuiască cu privirea lui ca cerul și să le zâmbească și apoi să zburde printre ei. Și dacă nu eram atentă, mai făcea și câte o ștrengărie. Când vedea câte un cățeluș mergând liber pe lângă

stăpân, îi plăcea să-l sperie și apoi să alerge după el să-l prindă. Mereu încercasem să-i explic că nu-i frumos să facă asta și până la urmă părea că m-a înțeles.

De data asta mergea liniștit pe mașinuță, fără să se mai apropie de vreun cățeluș. La un moment dat, a zbughit-o de lângă mine, făcându-mă să tresar când am văzut că fusese gata să lovească un alt copil. L-am strigat și i-am spus să se oprească. S-a tras lângă o bancă, lăsându-mi impresia că mă va aștepta. Zain însă și-a abandonat mașinuța lângă picioarele bărbatului care stătea acolo și a luat de pe bancă un baston cu care a rupt-o la fugă printre oameni. Bărbatul n-a părut deranjat de gestul fiului meu. L-am strigat din nou și imediat am fugit după el. Câteva clipe mai târziu, micul Zain s-a oprit. S-a întors cu fața la mine și râzând mi-a făcut în ciudă că nu l-am prins. Știa că uneori ne jucam de-a prinselea. Dar nu și de data asta. Gândindu-mă că ar fi putut răni pe cineva sau chiar pe el, când am ajuns în dreptul lui l-am dojenit. Apoi i-am luat bastonul din mână și abia atunci am realizat că acesta era alb. Bietul bărbat, mi-am spus, și imediat l-am luat pe Zain și m-am întors să-i înapoiez obiectul. Până la bancă aveam ceva de mers, așa că am mărit pasul, grăbindu-l și pe fiul meu. În timp ce mă îndreptam spre omul acela ce-și ascundea suferința în spatele unor ochelari de soare, m-a cuprins un val de emoție de parcă urma să susțin un examen pentru care nu mă pregătisem. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât inima îmi bătea mai tare. Când am ajuns în dreptul lui, am simțit că mă prăbușesc. M-am așezat tăcută lângă el și l-am privit pentru câteva clipe. Apoi i-am șoptit cu vocea sugrumată de durere:

– Bastonul ăsta cred că-ți aparține.

Bărbatul a zâmbit. Când a întins mâna după baston, în tremurul palmei i-am citit emoția. Și atunci am dat frâu liber lacrimilor. Lângă mine, pe

bancă, stătea el, parte din sufletul meu, cel dintâi Zain din viața mea.

Ca şi cum ar fi intuit prin ce treceam, fiul meu încetă să se mai agite și acum se juca liniştit alături. Iar eu eram împietrită, căci nu puteam să-mi mai revin din coşmarul care-mi era dat să-l trăiesc, şi de data asta nu cu ochii minţii. Diabetul îi măcinase atât de mult vederea, că Zain abia dacă mai întrezărea lumina zilei. Acum nu mai putea să vadă amărăciunea ce se revărsa din ochii mei. Dar o palpa. Degetele îi alunecau încet pe chipul meu, căutând parcă să facă dig de-a lungul acestui râu al durerii. Degeaba însă, căci lacrimile se încăpățânau să curgă șir neîntrerupt. La fel și întrebările. De ce l-am blestemat? De ce l-am visat că orbise? Și de ce mi-a fost dat să revăd acum acel vis, mă întrebam. Dar Zain mi-a întrerupt gândurile.

– Ești atât de frumoasă, Amy! Și ești și mamă, habibi.

În glasul lui am simțit o urmă de nostalgie. Dacă ar fi putut să dea timpul înapoi, poate că ar fi avut tot ceea ce banii nu puteau cumpăra. Poate că ar fi avut o familie mare și frumoasă. Discutând, am aflat că Zain nu mai avea nici măcar o soție. Cu câțiva ani în urmă plecaseră împreună în Spania, unde se și stabiliseră. Apoi aceasta l-a părăsit. Ea a rămas acolo și și-a refăcut viața. Zain a ales să se întoarcă în România. Revenise de numai câteva zile și o făcuse discret. După toate câte i se întâmplase, avea nevoie să-și adune gândurile înainte de-a se reîntâlni cu vechii prieteni. Nimeni nu știa că Zain rămăsese singur și fără vedere. Nici măcar Yakub, care acum era soțul Nadiei și de la care aflase, în timp, toată povestea vieții mele. Doar fratele lui mai știa toate astea și tot el se ocupase de cele necesare lui Zain. Înainte de-a pleca să-l aducă înapoi în țară, îi angajase șofer și-i cumpărase o casă din care avusese grijă să nu-i lipsească nimic. Destinul părea că s-a întors

împotriva lui. Dar el nu se descurajase. Spunea că a orbi nu e sfârșitul lumii ci un nou început, căci asta l-a făcut să vadă viața altfel. Poate că avea dreptate, am gândit, aducându-mi aminte ce simțisem și eu cândva. Poate că Zain s-a ridicat și a înfruntat norii, iar acum vedea soarele altfel. Poate că soarele lui era mai strălucitor decât puteam eu să-l văd uitându-mă în zare.

După minute bune de povestit a venit vremea să-mi iau copilul și să plec spre casă. Atunci Zain ne-a invitat la el. Cei doi se împrieteniseră deja. I-am promis că vom merge, dar nu acum. Era deja târziu, iar de dimineață fiul meu trebuia să fie la grădiniță.

A doua zi am plecat mai devreme de la birou și m-am oprit la adresa pe care Zain mi-o dăduse. Un bărbat mi-a deschis porțile și am intrat într-o curte imensă. Când am coborât din mașină, am rămas uluită de frumusețea din jur. Dumnezeule, păcat că nu l-ai lăsat să vadă toate astea, mi-am spus în sinea mea. Zain avea o grădină plină de culoare și o piscină în care se oglindea cerul în toată splendoarea lui. Omul m-a condus apoi în casă, într-un salon spațios, cu pereți din sticlă, unde mă aștepta Zain. Când l-am văzut, i-am sărit în brațe și preț de câteva minute nu m-am mai dezlipit de el. Tânjisem atât de mult după căldura brațelor sale!

Zain a rugat-o pe menajeră să ne aducă ceai. După ce ne-a servit, aceasta s-a retras grăbită. Înainte să iasă pe ușă, a atins cu mâna din greșeală un mic corp de mobilier cu decorațiuni. Lovitura mi-a atras atenția. Uitându-mă într-acolo, am văzut printre altele și o fotografie. Când m-am apropiat, mi-am dat seama că era vorba despre aceeași poză cu mine și cu Zain pe care o văzusem cu ani în urmă la el în apartament. Nu-mi venea să cred că o păstrase.

– Ce-i cu amintirea asta? l-am întrebat.

– Amintirea asta e începutul a tot ce-a fost mai frumos în viața mea. N-aș fi putut să mă despart de ea.

Avea dreptate. Nu poți renunța la ceea ce te ajută să-ți înalți sufletul. Amintirea e cea care te împinge de la spate atunci când visul nu are încă forța necesară de-a te face să-l atingi. Amintirea e cea care-ți spune – „mai încearcă, și eu am fost un vis cândva!”

Ne-am băut ceaiul și apoi am ieșit în grădină.

– Zain, de ce-ai venit ieri în parc? l-am întrebat, Ai atâta verdeață aici!

– Îmi era dor să aud glasuri de copii. Dar minunea a fost că ți-am auzit glasul tău, habibi, mi-a răspuns el.

Ne-am așezat pe un balansoar și după ce mi-a reproșat că nu l-am adus cu mine, mi-a cerut să-i povestesc despre micuțul Zain.

– Nu l-am adus pentru că nu am vrut să-i stric somnul de prânz și pentru că se bucură să petreacă timp cu „buni”, după grădiniță.

Apoi am început să-i povestesc cum ajunsese fiul meu să se numească la fel ca el și câte clipe de fericire îmi dăruise până atunci. În timp ce-i vorbeam, l-am văzut pe Zain trăind aceeași bucurie cu mine. Niciodată nu bănuisem cât de fascinat era de copii. Mai apoi, am început să retrăim bucuriile noastre. Doar atât. Pentru mine, amintirile triste nu mai existau. O suflare de vânt parcă le luase, iar inima mea era acum liberă de regrete.

Zain a strigat-o apoi pe menajeră și i-a cerut să-i aducă ceva. Femeia a revenit cu o cutie de cadou, pe care a lăsat-o între noi și apoi a plecat. Zain m-a rugat să o deschid.

Mi-am imaginat că voi da cu ochii de alte amintiri; dar nu am găsit decât o felicitare. Iar pe felicitare scria, cu litere de-o șchioapă:

„Vrei să te căsătorești cu mine?”

SFÂRŞIT

Table of Contents

Amalia
Copyright
CAPITOLUL I
CAPITOLUL II
CAPITOLUL III
CAPITOLUL IV
CAPITOLUL V
CAPITOLUL VI
CAPITOLUL VII
CAPITOLUL VIII
CAPITOLUL IX
CAPITOLUL X

Table of Contents

Amalia	1
Copyright	2
CAPITOLUL I	5
CAPITOLUL II	28
CAPITOLUL III	52
CAPITOLUL IV	68
CAPITOLUL V	92
CAPITOLUL VI	112
CAPITOLUL VII	138
CAPITOLUL VIII	163
CAPITOLUL IX	177
CAPITOLUL X	196